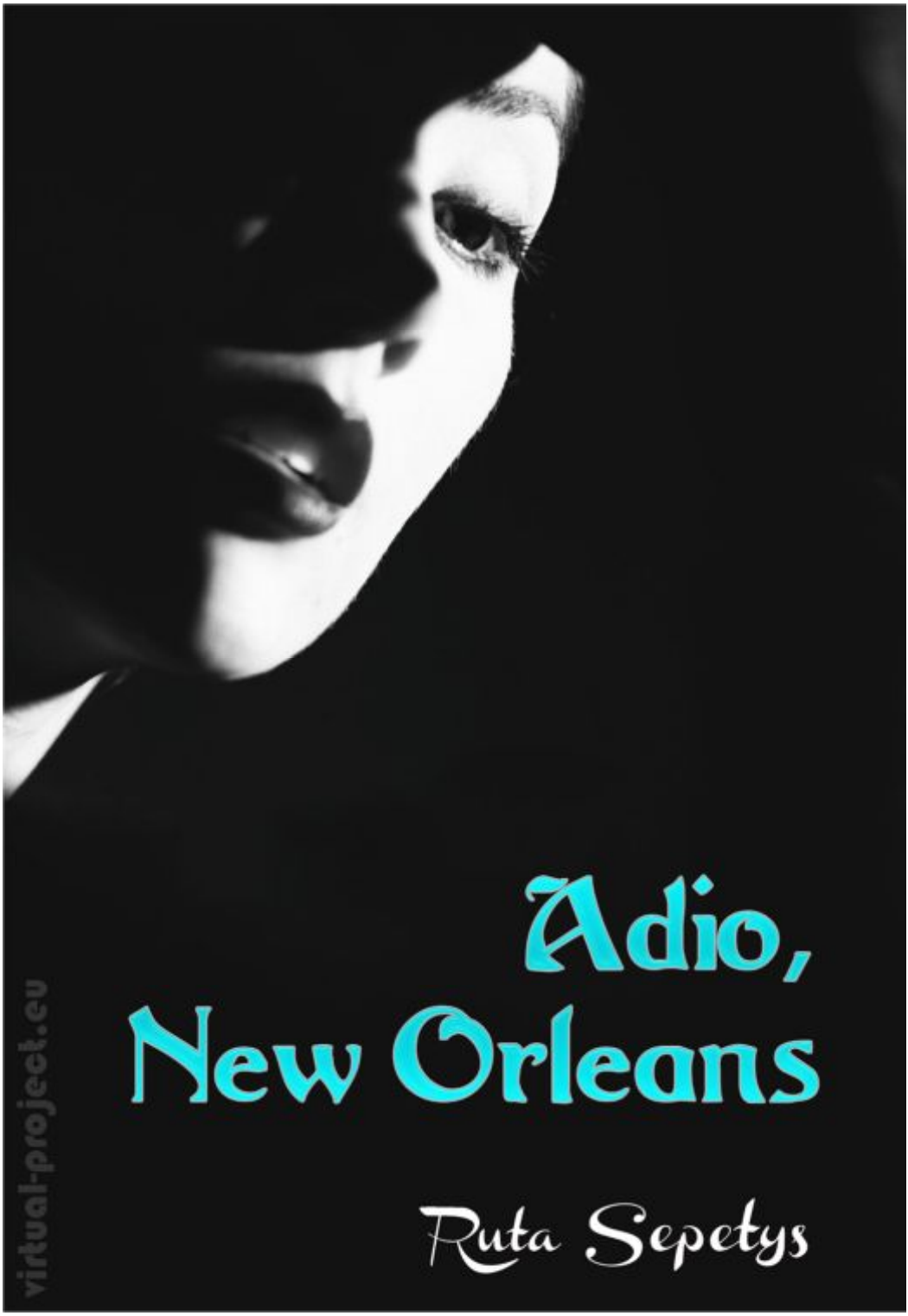

virtual-project.eu

RUTA SEPETYS

ADIO, NEW ORLEANS

Original: *Out of the Easy* (2013)

Traducere din limba engleză de:
GABRIELA STOICA

virtual-project.eu

EDITURA EPICA

2019

Nu există frumuseţe ieşită din comun, în a cărei alcătuire să nu fie şi un mic cusur.

Sir Francis Bacon

UNU

Mama mea este prostituată. Nu genul ăla de femeie de stradă de ultimă speţă. Este cu adevărat frumoasă, vorbeşte elegant şi poartă nişte haine minunate. Dar se culcă cu bărbaţi pentru bani sau cadouri şi, conform definiţiei din dicţionar, asta înseamnă că e prostituată.

A început să lucreze la bordel în 1940, când eu aveam şapte ani, anul în care ne-am mutat din Detroit la New Orleans. Am luat un taxi de la gară şi ne-am dus la un hotel elegant de pe Bulevardul St. Charles. În lobby-ul hotelului, pe când savura ceva de băut, mama a cunoscut un bărbat din Tuscaloosa. M-a prezentat bărbatului drept o nepoată, spunându-i că mă ducea înapoi la sora ei. Îmi făcea tot timpul cu ochiul şi mi-a şoptit că avea să îmi cumpere o păpuşă, dacă intram în jocul ei şi o aşteptam acolo. Am dormit singură în lobby, în noaptea aceea, visând la noua mea păpuşă. A doua zi dimineaţă, ne-am cazat amândouă într-o cameră a noastră, spaţioasă, cu ferestre mari, franţuzeşti, şi cu săpunuri fine, care miroseau a lămâie. Ea a primit o cutie verde din catifea cu un şirag de perle de la bărbatul din Tuscaloosa.

— Josie, oraşul acesta o să se poarte foarte frumos cu noi, m-a asigurat mama, stând cu bustul gol în faţa oglinzii şi admirându-şi perlele.

În ziua următoare, un şofer cu pielea precum caramelul, pe nume Cokie, a sosit la hotel. Mama primise o invitaţie să viziteze o persoană importantă din Quarter[1]. M-a pus să fac baie şi a insistat să îmbrac o rochie frumoasă. Mi-a prins chiar şi o fundă în păr. Arătam caraghios, după părerea mea, dar nu i-am spus şi ei. M-am mulţumit să zâmbesc şi să dau din cap.

— Şi fii atentă la mine acum, Josie. Să nu scoţi niciun cuvinţel. Am tot sperat să mă cheme Willie şi nu am nevoie ca tu să îmi strici ploile cu încăpăţânarea ta. Să nu vorbeşti decât dacă ţi se adresează cineva. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu începi cumva să fredonezi! Dacă eşti cuminte, o să-ţi cumpăr ceva foarte special.

— Adică o păpuşă? am spus, sperând să îi aduc aminte de promisiunea făcută.

— Sigur că da, iubito. Ţi-ar plăcea o păpuşă? m-a întrebat ea, terminând de rujat şi sărutând aerul din dreptul oglinzii.

Cokie şi cu mine ne-am înţeles de minune, din prima clipă. El conducea un

---

[1] French Quarter – Cartierul Francez din New Orleans, constituie centrul oraşului, renumit pentru viaţa de noapte graţie numeroaselor sale cluburi, restaurante şi baruri.

taxi vechi, vopsit într-un cenuşiu-lăptos. Dacă îl priveai cu luare-aminte, puteai întrezări fantoma cuvântului TAXI scris cândva pe portieră. Mi-a dat două bomboane Mary Jane şi mi-a făcut cu ochiul, spunându-mi:

— Ţine-te bine, puştoaico.

Cokie a fluierat printre dinţii lui ştirbi tot drumul până la casa lui Willie. Eu am fredonat împreună cu el, sperând ca bomboana Mary Jane să-mi smulgă un dinte. Aceasta era a doua noastră noapte în New Orleans.

Ne-am oprit undeva pe strada Conti.

— Ce este aici? am întrebat eu, sucindu-mi gâtul ca să privesc clădirea de un galben-şters, cu grilaje negre la balcoane.

— E casa ei, a zis Cokie. A lui Willie Woodley.

— Casa *ei*? Dar Willie este un nume de bărbat, am comentat eu.

— Încetează, Josie. Willie este un nume de femeie. Şi acum ţine-ţi gura! mi-a ordonat mama, plesnindu-mă peste coapsă.

Şi-a netezit rochia, apoi şi-a aranjat părul cu degete nervoase.

— Nu credeam să fiu atât de emoţionată, a murmurat ea.

— De ce eşti emoţionată? am întrebat.

M-a înşfăcat de mână şi m-a smucit după ea pe alee. Cokie m-a salutat, ridicându-şi scurt pălăria. I-am zâmbit şi i-am făcut cu mâna. Draperiile de la fereastra din faţă s-au mişcat, acoperind o siluetă întunecată pe fundalul luminii chihlimbarii de dincolo de geam. Uşa s-a deschis mai înainte să ajungem noi la ea.

— Deci tu trebuie să fii Louise.

O brunetă îmbrăcată într-o rochie de seară stătea sprijinită într-o rână de tocul uşii. Avea un păr frumos, dar unghiile îi erau roase şi despicate. Femeile ieftine aveau unghiile neîngrijite. Învăţasem asta în Detroit.

— Te aşteaptă în salon, Louise, i-a spus bruneta mamei.

O traversă roşie pornea din hol ajungând până la o scară cu tavan înalt, ca apoi să se târască pe fiecare treaptă a acesteia. Casa era opulentă, bătătoare la ochi, cu brocarturi grele, verzi, şi cu cristale negre atârnând de abajururile lămpilor ce răspândeau o lumină discretă. Picturi ce înfăţişau femei goale cu sfârcuri rozalii erau agăţate pe pereţii din antreu. Fumul de ţigară era amestecat cu mirosul stătut de Eau de Rose. Am trecut printr-un grup de fete care m-au mângâiat pe creştet spunându-mi „dulceaţă" şi „păpuşică". Îmi amintesc că m-am gândit că buzele lor arătau de parcă le-ar fi mânjit cineva cu sânge. Am intrat în salonul din faţă.

Mai întâi, i-am văzut mâna, palidă şi cu venele ieşite în relief, pe care şi-o ţinea pe braţul fotoliului. Unghiile ei, date cu ojă lucioasă de culoarea sâmburilor de rodie, ar fi putut sparge cu uşurinţă un balon cu un simplu bobârnac. Inele masive din aur încrustate cu diamante îi împodobeau

aproape toate degetele. Mama a început să respire precipitat.

M-am apropiat un pic de mână, holbându-mă la ea, dar apoi am ocolit-o, făcându-mi drum prin spatele fotoliului spre fereastră. Nişte tocuri negre se iţeau de sub o fustă ţeapănă. Am simţit cum funda din păr mi-alunecă într-o parte.

— Bună, Louise.

Vocea ei era groasă, trădându-i vârsta înaintată. Părul blond platinat era strâns cu o agrafă pe care erau gravate iniţialele *W.W.* Ochii femeii, conturaţi cu dermatograf, aveau riduri pe la colţuri. Buzele ei erau stacojii, dar nu însângerate. Fusese frumoasă.

Femeia s-a uitat lung la mine şi apoi a vorbit.

— Am spus bună, Louise.

— Bună, Willie, i-a răspuns mama.

M-a târât în faţa fotoliului.

— Willie, ea e Josie.

I-am zâmbit şi, îndoindu-mi genunchii juliţi, i-am făcut cea mai corectă reverenţă de care eram în stare. Mâna cu unghii roşii a fluturat imediat, făcându-ne semn spre o canapea de vizavi de ea. Brăţara ei a scos un zornăit discordant.

— Aşadar... te-ai întors.

Willie a scos o ţigară dintr-o cutie de sidef şi a început să o bată uşor de capac.

— Păi, ce să zic, a trecut multă vreme, Willie. Sunt sigură că poţi înţelege.

Willie n-a răspuns. Un ceas de perete ticăia ritmic.

— Arăţi bine, a remarcat Willie într-un târziu, bătându-şi în continuare ţigara de capacul cutiei.

— Mă întreţin, a răspuns mama, lăsându-se pe spătarul canapelei.

— Te întreţii... mda. Am auzit că ai avut un ageamiu din Tuscaloosa, noaptea trecută.

Spatele mamei a devenit rigid.

— Ai auzit de tipul din Tuscaloosa?

Willie a privit-o, în tăcere.

— Oh, dar n-a fost un client, Willie, a ripostat mama, aţintindu-şi privirea în poală. A fost doar un tip amabil.

— Un tip amabil care ţi-a cumpărat perlele alea, presupun, a replicat Willie, bătându-şi ţigara din ce în ce mai tare de capacul cutiei.

Mama şi-a dus mâna la gât, pipăindu-şi perlele.

— Afacerea îmi merge bine, a declarat Willie. Bărbaţii sunt convinşi că o să intrăm în război. Dacă se adevereşte, vor dori cu toţii o ultimă escapadă. Am lucra bine împreună; Louise, dar...

A făcut un semn cu capul în direcţia mea.

— Oh, e o fată bună, Willie, şi al naibii de deşteaptă. A reuşit chiar să înveţe singură să citească.

— Nu-mi plac copiii, a zis ea răspicat, sfredelindu-mă din priviri.

Am ridicat din umeri.

— Nici eu nu mă omor după ei.

Mama m-a pişcat de braţ, tare. Am simţit că-mi plesneşte pielea. Mi-am muşcat buza şi am încercat să nu mă chircesc de durere. Mama se înfuria dacă mă plângeam de ceva.

— Zău?

Willie continua să mă privească fix.

— Şi atunci ce faci... dacă nu îţi plac copiii?

— Păi, mă duc la şcoală. Citesc. Gătesc, fac curăţenie şi îi prepar martiniurile mamei.

Am zâmbit spre mama, frecându-mi braţul îndurerat.

— Faci curăţenie şi prepari martiniuri?

Willie şi-a ridicat o sprânceană. Rânjetul i-a dispărut brusc.

— Ai funda strâmbă, fetiţo! Dintotdeauna ai fost aşa de slăbănoagă?

— Nu m-am simţit bine vreo câţiva ani, a intervenit rapid mama. Josie este foarte descurcăreaţă şi...

— Îmi dau seama, a afirmat Willie pe un ton sec, bătându-şi în continuare ţigara de capac.

M-am dat mai aproape de mama.

— Am sărit peste clasa întâi şi m-am înscris direct într-a doua. Mama a pierdut şirul zilelor şi a uitat că trebuia să mă duc la şcoală...

Vârful pantofului mamei s-a înfipt în glezna mea.

— Dar n-a contat prea mult. A spus la şcoală că ne-am mutat dintr-un alt oraş, aşa că am început direct cu clasa a doua.

— Ai sărit peste clasa întâi? m-a întrebat Willie.

— Da, doamnă, dar nu cred că am pierdut nimic.

— Nu mă mai domni atâta, fetiţo. Spune-mi Willie. Ai priceput?

Ea s-a foit în fotoliu. Am zărit ceea ce semăna cu ţeava unei arme îndesate între pernă şi braţul fotoliului.

— Da, doamnă Willie, am replicat eu.

— Nu doamnă Willie. Doar Willie.

Am făcut ochii mari la ea.

— De fapt, ştii, Willie, eu prefer să mi se spună Jo, şi, cinstit vorbind, nu prea mă dau în vânt după funde.

Mi-am smuls funda din părul des şi tuns scurt şi am întins mâna după bricheta de pe masă.

— N-am cerut un foc, a ripostat Willie.

— Nu, dar ai bătut cu ţigara în cutie de cincizeci şi trei... acum de cincizeci şi patru de ori, drept pentru care m-am gândit că ai vrea să o fumezi.

Willie a oftat.

— Bine, Jo, atunci aprinde-mi ţigara şi toarnă-mi un whisky.

— Simplu sau cu gheaţă? am întrebat-o.

Ea a rămas cu gura căscată de surprindere, dar a închis-o repede.

— Simplu.

M-a urmărit când i-am aprins ţigara.

— Ei bine, Louise, a spus Willie, suflând fumul încet şi prelung, ai reuşit să o dai în bară magistral, nu-i aşa?

Mama a oftat.

— Nu poţi să stai aici, cu un copil. Va trebui să îţi găseşti o locuinţă, a spus Willie.

— Nu am niciun ban, a răspuns mama.

— Vinde perlele alea la magazinul meu de amanet, mâine-dimineaţă, şi o să ai nişte bani de cheltuit. Pe strada Dauphine, este liber un apartament micuţ, pe care obişnuia să îl închirieze unul din foştii mei agenţi de pariuri. Idiotul s-a băgat într-o încurcătură şi s-a ales cu un glonte în cap, săptămâna trecută. Doarme la doi metri sub pământ şi nu mai are nevoie de apartament. Chiria este plătită până în data de treizeci. O să fac nişte aranjamente şi o să vedem cum stai la finele lunii.

— În regulă, Willie, a răspuns mama.

I-am dat băutura lui Willie şi m-am aşezat la locul meu, împingând fanda sub canapea cu călcâiul.

Ea a sorbit o înghiţitură şi a dat aprobator din cap.

— Pe bune, Louise, o barmaniţă de şapte ani?

Mama a înălţat din umeri.

Asta a fost cu zece ani în urmă. Nu mi-a cumpărat niciodată păpuşa promisă.

DOI

Credeau că nu auzeam şuşotelile lor, râsetele lor batjocoritoare. Le auzeam de zece ani. Am traversat strada Conti pe partea cealaltă şi am luat-o spre strada Chartres, ţinând cartea strâns sub braţ. Fredonam şi, de aceea, vibraţiile din urechile mele le acopereau cuvintele. Curtezană, prostituată, târfa, cocotă. Le auzisem pe toate. De fapt, eram în stare să mă uit la cineva şi să prezic ce cuvânt avea să folosească.

— Bună, Josie! mă salutau ele, zâmbindu-mi fals, ca apoi să ofteze şi uneori să dea din cap.

Se purtau de parcă le-ar fi părut rău pentru mine, dar, de îndată ce ajungeau la zece paşi distanţă, auzeam unul dintre acele apelative asociat cu numele mamei mele. Femeile bogate se prefăceau că termenul *târfă* le ardea limba. Îl rosteau în şoaptă, ridicând din sprâncene. Apoi se prefăceau a fi şocate, de parcă cuvântul însuşi s-ar fi strecurat în chiloţeii lor ca o boală venerică. Nu era deloc nevoie să le fie milă de mine. Eu nu eram nici pe departe ca mama. Şi, la urma urmelor, mama reprezenta doar jumătate din ecuaţie.

— Josie! Aşteaptă, fată de yankeu!

Frankie, unul dintre informatorii lui Willie, a apărut ca din pământ lângă mine, cu silueta lui înaltă şi suplă aplecată asupra mea.

— Ce-i atâta grabă pe tine? m-a întrebat el, umezindu-şi două degete cu limba şi netezindu-şi cu ele părul dat cu briantină.

— Trebuie să ajung la librărie, i-am spus eu. Am întârziat la program.

— Măi să fie, ce s-ar face bătrânul Marlowe fără tine? Profiţi de el cât mai poţi? Am auzit că e ca şi mort.

— Încă este foarte viu, Frankie. Ce-i drept... tocmai s-a pensionat.

Îi arunc o privire piezişă.

— Ooh, ce îl mai aperi! E ceva între tine şi Marlowe?

— Frankie!

Ce gând oripilant. Charlie Marlowe, pe lângă faptul că era bătrân, era ca o rudă apropiată pentru mine.

— Sau poate că este ceva între tine şi fiul lui, nu-i aşa? Nu îl slăbeşti din ochi pe Junior ca să pui mâna pe hruba aia cu cărţi prăfuite, pe care le iubeşti atât de mult?

Mi-a tras un cot, râzând.

M-am oprit în loc.

— Poţi să te ajut cu ceva, Frankie?

El a continuat să meargă, trăgându-mă după el şi coborându-şi glasul.

— De fapt, da. Vrei să-i spui lui Willie din partea mea că Cincinnati vine în oraş?

M-a trecut un fior. Am încercat să ţin pasul.

— Cincinnati?

— Poţi să îi spui asta din partea mea, Josie?

— N-o mai văd pe Willie până mâine-dimineaţă, ştii asta.

— Tot nu te apropii de local după lăsarea serii? Eşti deşteaptă, de acord. Ei bine, transmite-i atunci că umblă Cincinnati prin preajmă. Şi-ar dori să ştie asta.

— Sper să nu uit, i-am spus eu, întinzând palma deschisă.

— Oh, femeie cerşetoare!

— Femeie de afaceri! l-am corectat eu. Nu uita că lui Willie nu-i plac surprizele.

— Nu-i plac, ce-i drept, a zis el, scormonindu-se în buzunar. Pentru ce tot pui bani la ciorap, Josie? Ar fi mult mai simplu dacă ţi-ai ridica fusta.

— Singurul motiv pentru care mi-aş ridica fusta ar fi ca să-mi scot pistolul şi să-ţi găuresc căpăţâna cu el.

Banii mei nu erau treaba lui Frankie. Voiam să plec din New Orleans. Planul meu includea costul biletului de autobuz şi bani de rezervă care să îmi acopere cheltuielile de trai pentru un an de zile, timp suficient în care să mă pun pe picioare. Într-o carte de afaceri pe care am citit-o la librărie scria că întotdeauna e cel mai bine să ai economii pentru douăsprezece luni. De îndată ce strângeam suma, aveam să decid şi încotro plec.

— Bine, bine, mi-a spus el. Ştii că glumesc.

— De ce nu cumperi şi tu o carte de la mine din librărie, Frankie?

— Ştii bine că nu-mi place să citesc, fată de yankeu. Nu cred că îi mai place cuiva să citească la fel de mult cum îţi place ţie. Ce-ai sub braţ, de data asta?

— E. M. Forster.

— N-am auzit niciodată de el.

Mi-a înşfăcat mâna şi mi-a pus câteva monede în palmă.

— Poftim, şi nu uita să-i transmiţi. N-o să fiu plătit, dacă uiţi.

— Ai idee când ajunge în oraş sau prin ce vizuină o să se ascundă?

— Nu. Nu încă. Eu bănuiesc că este deja în oraş.

Frankie a tresărit şi a aruncat o privire peste umăr.

— Pe curând, puştoaico!

Mi-am adunat poalele fustei şi am grăbit pasul spre librărie. Trecuseră doi ani de la incident. Cincinnati nu-şi mai făcuse apariţia în Quarter şi

nimeni nu-i ducea lipsa. El pretindea că lucrează pentru Carlos Marcello, naşul mafiei din New Orleans, cu toate că nu făcea parte din clan. Nimeni nu îl credea, dar nici nu-l contrazicea careva pe faţă. Cincinnati se afişa cu mândrie ostentativă în costume scumpe – costume care nu prea i se potriveau. Se zvonea că hainele lui erau furate de pe cadavre, oamenii pe care îi omora pentru Carlos Marcello. Cokie spunea că aducea ghinion să porţi costumul unui mort.

Carlos Marcello era şeful sindicatului şi deţinea terenuri chiar lângă parohia din Orleans. Printre localnici umbla vorba că Marcello îşi împânzise mlaştinile cu aligatori şi arunca acolo cadavrele. Un poştaş i-a povestit odată lui Cokie că a văzut pantofi plutind pe suprafaţa tulbure a mlaştinii. Willie îl cunoştea pe Marcello. Trimitea fetele la motelul lui, *Town and Country,* când bordelul de pe strada Conti era foarte solicitat. Aşa l-a cunoscut mama pe Cincinnati.

Cincinnati avea o slăbiciune pentru mama. Îi cumpăra lucruri scumpe şi susţinea că ea arăta exact ca Jane Russell[2] din revistele de la Hollywood. Presupun că asta însemna că şi eu semănăm cu Jane Russell, dar probabil cu o Jane Russell fără machiaj, fără haine frumoase şi fără păr coafat. Ochii noştri erau puţin cam depărtaţi, frunţile înalte, părul şaten-închis, des şi înfoiat, şi nişte buze de parcă eram mereu bosumflate.

Mama era înnebunită după Cincinnati. Odată chiar a spus că erau îndrăgostiţi unul de celălalt. Uneori, mama era atât de fraieră încât devenea penibilă. Nu era destul că se culca cu un criminal ca Cincinnati, se mai şi îndrăgostea de el? Jenant. Willie îl ura pe Cincinnati. Eu îl dispreţuiam.

Am tăiat-o pe străduţa îngustă de lângă bijutier, ocolind un bărbat care urina la perete. Mă foloseam ca de un evantai de cartea lui E.M. Forster ca să alung mirosul de stejar mucegăit din nasul meu, păşind cu iuţeală peste lespezile ude. Dacă în Quarter mirosea atât de urât acum, în timpul iernii, asta însemna că urma să pută la primăvară şi să duhnească de-a binelea la vară. Mi-am croit drum pe strada Toulouse, îndreptându-mă spre strada Royal, şi l-am auzit pe Blind Otis cântând blues, bătând din picior şi trecând un cuţit bont peste corzile de oţel ale chitarei lui.

Proprietarii barurilor şi restaurantelor erau cocoţaţi pe scări, împodobindu-şi uşile şi ferestrele pentru festivităţile nopţii. La miezul nopţii avea să sosească, în sfârşit, anul 1950. Pe străzi se simţea un entuziasm efervescent. Oamenii erau nerăbdători să lase deceniul şi războiul în urmă. O pereche de amorezi mi-a tăiat calea alergând după un taxi, în vreme ce un

---

[2] Jane Russell (1921-2011), celebră actriţă americancă de film, sex simbol al Hollywoodului anilor '40-'50. Primul film în care a jucat s-a intitulat *Nelegiuitul* (*The Outlaw,* 1943).

omuleţ în haine zdrenţuite s-a postat în faţa unei clădiri spunând „Aleluia”, iar şi iar.

Ultima oară când Cincinnati a fost în oraş, s-a îmbătat şi a bătut-o pe mama. Willie a spart uşa şi a tras în el, rănindu-l la picior. Am dus-o pe mama la spital cu taxiul lui Cokie. După ce s-a trezit din beţie, Cincinnati chiar a avut tupeul să vină la spital. I-am azvârlit o cafea fierbinte în faţă şi i-am spus că am chemat poliţia. A plecat din oraş şchiopătând, dar nu înainte de a promite c-o să se întoarcă.

— Las că vezi tu, mi-a şoptit el, trecându-şi limba peste dinţi. Pun eu mâna pe tine, Josie Moraine.

M-am scuturat ca să îmi alung fiorii.

— Salutare, Motor City[3]!

M-am întors spre voce. Jesse Thierry stătea călare pe motocicleta lui, uitându-se la mine de peste drum. Jesse era un băiat tăcut şi, de cele mai multe ori, se mulţumea să dea din cap sau să zâmbească în loc să vorbească. Uneori aveam impresia că mă urmăreşte, ceea ce era absolut ridicol, deoarece Jesse Thierry nu avea cum să fie interesat de una ca mine. Poate că era tăcut şi discret, dar înfăţişarea lui, nici pe departe. Avea ceva frapant şi provocator, într-un fel care mă făcea să nu mă simt în largul meu. Pe alţii, însă, nu părea să-i tulbure înfăţişarea lui Jesse. Turiştii întorceau capul după el. Fetele se ţineau scai de coada lui.

— Vrei să te duc undeva cu motocicleta? m-a întrebat el.

Eu am clătinat din cap.

— Vreau *eu* cu motocicleta, Jesse! a strigat o blondă de lângă el.

El a ignorat-o.

— Eşti sigură, Jo?

— Sunt sigură. Mulţumesc, Jesse.

El a dat din cap, a sucit de ambreiaj şi a pornit în trombă, lăsând fetele cu buza umflată pe trotuar.

Zgomotul motorului se pierdea în depărtare când am intrat pe strada Royal. Am zărit firma, atârnată de un suport din fier forjat deasupra uşii, care, cu litere aurii pe fond albastru-închis anunţa: *LIBRĂRIA LUI MARLOWE.* Prin vitrină l-am zărit pe Patrick la tejghea. Clopoţelul de la uşă a scos un clinchet cristalin când am intrat în librărie şi mirosul reconfortant de hârtie prăfuită m-a învăluit imediat.

— Cum se mai simte azi? l-am întrebat.

— Azi e una dintre zilele lui bune. Ştie cum mă cheamă. Cred că preţ de o

---

[3] Oraşul Motoarelor – supranumele oraşului Detroit, datorat giganţilor industriei automobilelor de aici, General Motors, Ford şi Chrysler.

secundă şi-a amintit până şi faptul că sunt fiul lui, mi-a răspuns Patrick, lăsându-se pe spătarul scaunului din spatele tejghelei.

— Minunat!

Am spus-o cu toată seriozitatea. În unele zile, domnul Marlowe nu-l recunoştea pe Patrick. Îl înjura, ba chiar azvârlea cu diferite obiecte în el. Acelea erau zilele lui rele.

— Amicul tău Cokie a trecut pe aici, m-a anunţat Patrick. Mi-a spus să-ţi dau asta.

A împins o foaie împăturită pe tejghea.

Am deschis-o.

CINCYNATTY

Era mâzgălită cu scrisul tremurat al lui Cokie.

— N-am citit biletul, dar cred că se referă la Cincinnati, mi-a spus Patrick.

— Nu l-ai citit, hm?

Patrick tocmai împlinise douăzeci şi unu de ani, dar continua să tachineze oamenii ca un băieţaş care trăgea fetele de codiţe în recreaţie.

El mi-a zâmbit.

— Nu ştie cum se scrie corect. Se duce la Cincinnati?

— Hm... probabil că da. Mi-ai păstrat un ziar?

Mi-a arătat cu degetul un exemplar din *Times-Picayune,* împăturit frumos pe scaunul meu.

— Mulţumesc. Preiau tura într-o clipă.

— Ce Dumnezeu, Jo, *Picayune* este atât de plictisitor. Omit intenţionat ştirile din Quarter şi...

Vocea lui Patrick s-a stins în urma mea, în timp ce-mi croiam drum printre rafturile înalte de cărţi spre scara îngustă de lemn din spatele prăvăliei. Aveam propriul meu apartament de la vârsta de unsprezece ani. Nu era un apartament propriu-zis, cel puţin la început. Fusese un mic birou cu o baie alăturată. Am dormit în librărie de când aveam zece ani, mai precis de când mama începuse să aibă crize de nervi şi să mă bată cu umbrela fără vreun motiv. Am învăţat repede că era mai fericită, dacă eu nu mă aflam prin preajmă. Aşa că obişnuiam să mă ascund în librărie, chiar înainte de închidere, şi să dorm sub masa mare din birou.

În ziua când am împlinit unsprezece ani, m-am furişat sus pe scară, după ce prăvălia s-a închis. Biroul fusese transformat. Ferestrele fuseseră spălate şi pereţii zugrăviţi. Masa de birou era în continuare acolo, dar toate cutiile fuseseră date afară şi în locul lor apăruseră un pat, un mic dulap pentru haine, ba chiar şi nişte rafturi pentru cărţi, într-un colţ. Deasupra ferestrei

deschise era o galerie de care atârna o draperie înflorată, iar dinspre strada Bourbon pluteau acordurile muzicii. O singură cheie atârna într-un cui. La uşă fusese montat un lacăt şi o bâtă de baseball stătea sprijinită de pat. N-am vorbit niciodată despre aranjament. Am început, pur şi simplu, să lucrez pentru domnul Marlowe, în schimbul cazării.

Am descuiat uşa şi m-am strecurat înăuntru, încuind-o iute la loc. M-am lăsat în patru labe şi am ridicat o scândură de sub patul meu, bâjbâind cu degetele până am dat de cutia de trabucuri. Am pus în ea monedele de la Frankie şi am tras draperiile. Apoi am despăturit biletul de la Cokie.

CINCYNATTY

TREI

— Mă întorc imediat, i-am spus lui Patrick, când am coborât în librărie.

— Oh, Josie, ce-ţi veni? E Ajunul Anului Nou, s-a plâns el.

— Este abia ora unu.

— Dar am nişte lucruri de făcut, a insistat el.

— Durează doar o clipă, l-am asigurat eu, ieşind în grabă pe uşă.

Am fugit peste drum, la Sal's. Willie era o clientă de-a casei, aşa că patronul restaurantului mă lăsa să vorbesc la telefon când aveam nevoie. De fapt, Willie era clienta casei în multe localuri şi, din fericire, aceste beneficii se extindeau şi asupra mea.

— Bună, Maria, am salutat-o pe recepţionera de la intrare, făcând semn întrebător spre telefonul din spate.

Ea a încuviinţat dând din cap.

Am ridicat receptorul şi am format HEmlock 4673.

Dora a răspuns de la primul apel, cu vocea ei falsă, şoptită.

— Sunt Jo. Trebuie să vorbesc cu Willie.

— Bună, dulceaţă. Se odihneşte.

Se odihneşte? Willie nu-şi făcea niciodată siesta.

— Trezeşte-o.

Dora a pus receptorul jos. I-am auzit tocurile ţăcănind pe lemnul tare al podelei, din ce în ce mai stins, pe măsură ce se îndepărta. Puteam să spun după clămpănit că purta papucii cu pene roşii pe care îi comandase prin poştă de la Frederick's, de pe Fifth Avenue. Răsuceam în neştire firul telefonului până când, la un moment dat, mi-a alunecat din mână. Palmele îmi erau transpirate. Mi le-am şters de fustă.

— *Buttons and Bows*[4], mi-a zis Willie fără să catadicsească să mă salute.

— Ce?

— Melodia pe care o fredonai. Este *Buttons and Bows.* Uite cum stă treaba, am nevoie de puţină linişte înainte ca pereţii să înceapă să se zgâlţâie. Ce naiba e atât de important?

— Cincinnati.

A urmat o tăcere la celălalt capăt al firului. Am auzit-o cum a deschis capacul brichetei din argint, şi-a aprins ţigara, apoi cum a suflat fumul, prelung.

---

[4] Un cântec foarte popular, compus pentru filmul *Faţa palidă* (*The Paleface,* 1948), ai cărui protagonişti au fost Bob Hope şi Jane Russell, şi care a câştigat Oscarul pentru Cel mai bun cântec original.

— Cine ţi-a spus?

— Frankie. Ne-am întâlnit întâmplător, după ce am plecat de la tine, în drum spre librărie.

— Când vine? a mai vrut să ştie Willie.

— Mi-a zis că nu ştie, doar că e pe drum şi că s-ar putea să fi ajuns deja. Unde-i mama? am întrebat-o eu.

— Sus. A chicotit ca o idioată toată dimineaţa, mi-a zis Willie.

— Crezi că ştie?

— Bineînţeles că ştie. Am mirosit eu că se petrece ceva. Dora mi-a spus că a primit un telefon, acum două zile. Şi de atunci se poartă ca o imbecilă sadea.

Am auzit-o pe Willie cum a tras fumul în piept, cum s-a oprit o clipă şi apoi cum l-a suflat, lăsând rotocoalele să-i iasă pe nări.

— Şi Cokie ştie. Mi-a lăsat un bilet, am zis.

— Bine. Cokie e programat pentru câteva comenzi, în seara asta. O să mă ţină la curent. Eşti la Sal?

— Da. Cokie a spus că, diseară, la Paddock Lounge, cântă Dukes of Dixieland şi mă gândeam că...

— În niciun caz. Nu vreau să fii văzută prin Quarter, s-a opus Willie.

— Dar, Willie, este revelionul, am protestat eu.

— Nu-mi pasă nici atâtica. Stai în casă – încuiată în casă. Ai înţeles? m-a întrebat ea.

Am ezitat, întrebându-mă cât de mult puteam să întind coarda.

— Am auzit că acum Cincinnati este în cârdăşie cu Carlos Marcello.

— Vezi-ţi de treaba ta, mi-a tăiat-o Willie. Treci pe aici, mâine-dimineaţă.

— Voiam să spun doar că... îmi fac griji pentru mama, am zis.

— Fă-ţi griji pentru tine. Maică-ta e o târfă proastă.

Un declic şi convorbirea s-a terminat.

PATRU

— Îmi cer scuze că te-am pus să aştepţi, i-am spus lui Patrick, când m-am întors în librărie.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

— Da. De ce?

— Ai pete roşii pe gât. Uite, îndrăgita-ţi pagină de evenimente mondene este plină până la refuz, astăzi.

A azvârlit ziarul spre mine, când m-am aşezat lângă el, în spatele tejghelei. Şi-a piţigăiat vocea, declamând pe un ton afectat:

— Domnişoara Blanche Fournet din Birmingham, Alabama, care îşi petrece o parte din sezonul de iarnă în New Orleans, a fost oaspetele de onoare la un prânz oferit de unchiul şi mătuşa ei, domnul doctor George C. Fournet şi soţia. Masa a fost decorată cu hortensii de un albastru-pal şi minunaţii oaspeţi s-au bucurat de o plictiseală perfectă.

Am izbucnit în râs şi l-am plesnit pe umăr cu ziarul.

— Pe cuvânt, Jo, obsesia ta pentru Uptown[5] şi pagina mondenă este ridicolă. Când o să-ţi dai seama că femeile alea nu sunt decât un cuib de babornițe sclifosite şi bârfitoare?

Clopoţelul a sunat şi un bărbat înalt şi chipeş, îmbrăcat într-un costum făcut la comandă, a intrat în prăvălie.

— Bună ziua, a salutat el, cu un zâmbet şi o înclinare a capului. Ce mai faceţi?

După accent, bărbatul era din Sud, dar nu din Orleans. Pielea lui puternic bronzată îi scotea în evidenţă dinţii de un alb strălucitor, atunci când zâmbea larg precum Cary Grant.

— Mulţumim, bine. Aţi venit la New Orleans ca să petreceri revelionul, domnule? l-am întrebat eu.

— Este chiar atât de evident? a replicat bărbatul, zâmbind cu gura până la urechi.

— Scuze, voiam doar să...

— Nu-i nevoie de scuze. Ai ghicit. Tocmai am venit din Memphis pentru meciul de fotbal din finala Sugar Bowl.

— Sunteţi fotbalist? l-a întrebat Patrick, studiindu-i înălţimea şi umerii laţi.

---

[5] Cartierul anglofon.

— Am fost. Atacant la echipa Vanderbilt. Obişnuiam să vin aici împreună cu echipa şi să ne batem cu cei de la Tulane. Întotdeauna mi-a plăcut. New Orleansul a fost mereu un loc grozav în care să intri în buclucuri şi eu mi-am servit porţia cu vârf şi îndesat, pot să spun.

I-a făcut lui Patrick cu ochiul, cu subînţeles.

— Voi învăţaţi la Tulane? ne-a întrebat el.

— Eu tocmai am absolvit, dar la Loyola.

— Şi dumneata, tânără domnişoară?

Bărbatul superb şi-a întors ochii spre mine.

Colegiu? Da! îmi venea să strig. Mi-ar plăcea să merg la colegiu. În loc de asta, am zâmbit şi mi-am coborât privirea.

— Nu s-a decis încă, a intervenit Patrick salvator.

— Căutaţi ceva anume? l-am întrebat eu, dornică să schimb subiectul.

Am pus ca din întâmplare două degete pe tejghea, un semn pentru Patrick. Era unul din jocurile noastre, prin care încercam să ghicim ce gen de carte voia clientul. Cele două degete ale mele îi transmiteau lui Patrick că pariam zece cenţi că Domnul Memphis era interesat de istorie. Patrick şi-a închis pumnul stâng. Asta însemna că paria pe ceva legat de sport.

— Da, într-adevăr caut ceva anume, a răspuns el, scoţându-şi pălăria.

Părul lui negru strălucea în lumina soarelui de amiază care pătrundea prin vitrina librăriei.

— Keats.

— Poezie? s-a mirat Patrick.

— Ah, surpriză, nu-i aşa? Păi, hai să nu judecăm după aparenţe. Până şi fotbaliştilor le place poezia.

— Bineînţeles că le place, am comentat eu. Secţiunea de poezie este pe aici.

— Eu trebuie să fug, ne-a anunţat Patrick. Josie se va ocupa mai departe de dumneavoastră. Keats este unul dintre poeţii ei preferaţi. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule.

— Forrest Hearne, s-a prezentat domnul, întinzându-i mâna lui Patrick. Încântat de cunoştinţă, de asemenea.

L-am condus pe domnul Hearne până-n partea din spate a librăriei, unde se aflau rafturi până la tavan cu cărţi de poezie.

— Se spune că poetul s-a îndrăgostit de vecina lui, l-am provocat eu la o discuţie despre Keats, vorbindu-i peste umăr.

— Da, dar am citit că a fost vorba de o poveste de dragoste tumultuoasă, a răspuns el, ţinând piept provocării mele. Keats a cerut ca toate scrisorile pe care şi le-au trimis să fie arse, la moartea lui. Prin urmare, presupun că nu vom şti niciodată adevărul.

M-am oprit în dreptul rafturilor, cu spatele la domnul Hearne, trecând rapid în revistă volumele de poezie în căutarea literei *K*.

— Iată, aici sunt volumele lui Keats.

M-am întors cu faţa la el. Domnul Hearne stătea foarte aproape de mine şi mă privea insistent.

— Te cunosc, cumva? m-a întrebat el, cu toată seriozitatea. E ceva ce mi se pare extrem de familiar la tine, dar nu îmi dau seama ce anume.

Am simţit cum o picătură de transpiraţie a început să mi se prelingă printre omoplaţi.

— Nu cred. Nu am fost niciodată în Tennessee.

— Dar eu am fost în New Orleans, de multe ori, mi-a spus el, aranjându-şi nodul de la cravata de mătase.

— Probabil că am una dintre feţele acelea foarte comune, am zis eu, îndepărtându-mă de el şi de raftul cu cărţi. Strigaţi, dacă mai aveţi nevoie şi de altceva.

M-am întors la tejghea, fredonând, conştientă de privirea lui aţintită asupra mea, pe când mă strecuram înapoi printre rafturi. Cum puteam să îi par eu familiară unui fost jucător de fotbal din echipa Vanderbilt din Tennessee, care arăta ca o vedetă de cinema şi căruia îi plăcea poezia? Dar expresia de pe chipul său păruse sinceră, nu ca aceea a bărbaţilor linguşitori şi cu ochii injectaţi, pe care-i întâlneam dimineaţa, când făceam curăţenie la Willie. Uneori, dacă ajungeam înainte de ora şase, mă intersectam cu câte un client din ăsta care dădea să plece. Majoritatea bărbaţilor nu stăteau toată noaptea. Willie spunea mereu că nu avea de gând să dea petreceri cu găzduire peste noapte, decât dacă bărbaţii plăteau gras. Într-adevăr, majoritatea clienţilor plecau după ce îşi terminau treaba, cu un rânjet întipărit pe mutră. Cei care rămâneau toată noaptea aveau o mulţime de bani, dar le şi lipsea ceva; era ca şi cum ar fi avut o gaură în suflet mult prea mare pentru a putea fi peticită. De cele mai multe ori, încercau să încropească o conversaţie cu mine, înainte de a pleca în zori de zi. Conversaţia era stânjenitoare, pe un ton pătruns de vinovăţie şi, în general, includea fraza banală că păream o figură familiară. Dar domnul Hearne îmi pusese întrebarea cu sinceritate, de parcă l-ar fi nedumerit.

S-a întors la tejghea, cu două cărţi în mână.

— Ah, da, o alegere bună, am apreciat eu, văzând volumul de poezii pe care îl luase.

— Pentru Marion, soţia mea, a spus el.

— Oh, şi *David Copperfield.*

— Asta este pentru mine. Cred că am deja vreo zece exemplare acasă.

Am zâmbit.

— Este romanul meu preferat din toată opera lui Dickens. Este atât de încurajator, ţinând cont că *David Copperfield* e bazat pe viaţa lui Dickens, faptul că a putut cineva să îndure atâta sărăcie şi atâta suferinţă, pentru ca în final să îşi găsească fericirea.

Spusesem deja prea mult. Iar mi-a aruncat privirea aceea. Uram privirea aceea care voia să spună: „A-i avut şi tu o viaţă grea, puştoaico?" Mă făcea să mă simt deplorabilă.

Hearne mi s-a adresat cu glas blând:

— Ştiu ce vrei să spui. Am avut şi eu o copilărie oarecum asemănătoare cu a lui Copperfield.

M-am holbat la el, şocată de faptul că bărbatul sofisticat din faţa mea ar fi cunoscut vreodată sărăcia sau suferinţa. Chiar se reinventase şi el? Mi-a observat surprinderea.

A dat aprobator din cap.

— Deciziile pe care le luăm ne croiesc destinul.

Fără să deschidă cartea, a început să citeze din *David Copperfield.*

— „Este menirea paginilor de faţă s-arate dacă mi-a fost dat să devin eroul propriei mele vieţi..."

Eu am dat din cap, terminând fraza în locul lui:

— „... sau dacă altuia i-a fost hărăzit acest loc"[6].

Stăteam acolo, fără să ne cunoaştem, dar înţelegându-ne perfect unul cu celălalt. Claxonul unei maşini s-a făcut auzit din stradă, scoţându-ne din starea noastră de reverie.

Am terminat rapid de scris chitanţa şi am întors chitanţierul cu faţa spre el.

— Doriţi să vi le împachetez?

— Nu, nu este nevoie.

A scos un portmoneu cu clips din buzunarul interior al hainei. Bărbatul avea ceea ce Willie numea „o căpăţână de salată". Erau atât de multe bancnote, încât se revărsau în formă de evantai din clips. Am remarcat ceasul lui strălucitor marca Lord Elgin, când mi-a întins o bancnotă de cincizeci de dolari.

— Îmi cer scuze, am spus eu cu răsuflarea tăiată. Din păcate, nu am rest pentru o bancnotă atât de mare.

— E vina mea. Am uitat să schimb banii la hotel. Primiţi cecuri? m-a întrebat el.

Nu acceptam cecuri, decât dacă proveneau de la clienţi care aveau cont la

---

[6] Charles Dickens, *David Copperfield* (traducere de Ioan Comşa), Editura Minerva, Bucureşti, 1971, volumul I, p. 5.

noi. Ne păcăliserăm şi noi cu cecuri fără acoperire de la escrocii din Cartier. În faţa casei de marcat aveam un afiş pe care era scris negru pe alb că nu primeam cecuri.

— Desigur, am rostit eu. Un cec este în regulă.

A dat apreciativ din cap şi şi-a scos carnetul de cecuri, împreună cu un stilou elegant. Forrest Hearne era un om cu dare de mână, fără îndoială.

— Şi cu ce vă ocupaţi în Memphis? l-am întrebat eu, încercând să abordez un ton cât mai degajat.

— Sunt arhitect şi antreprenor, mi-a răspuns el.

A semnat cecul şi mi l-a înmânat zâmbind.

— Construiesc chestii.

Am dat din cap.

S-a îndreptat spre uşă, încă uitându-se la mine cu o expresie intrigată.

— Ei bine, mulţumesc pentru ajutorul oferit şi pentru conversaţie. A fost o plăcere.

— Plăcerea a fost de partea mea.

— Şi mult succes la colegiu, oricare ar fi cel pe care îl vei alege.

A deschis uşa dând să plece, ca apoi să se oprească brusc:

— Aproape că am uitat... Un an nou fericit! mi-a urat el, punându-şi pălăria pe cap. O să fie unul grozav!

— Un an nou fericit!

I-am zâmbit.

Şi cu acestea, dus a fost.

CINCI

Stăteam pe pat studiind cecul.

Forrest L. Hearne, Jr.

73 East Parkway Avenue North, Memphis, Tennessee

Memphis Bank and Trust Co.

Cuvintele lui îmi reveneau în minte, părând să-mi şoptească: *Deciziile pe care le luăm ne croiesc destinul.*

M-am dus la biroul meu şi am scos foaia de hârtie îngălbenită din ascunzătoare. Întocmeam lista de când aveam treisprezece ani, începând cu numele lui Tom Moraine, un jurnalist care venise la librărie. Într-o zi, când eram furioasă foc pe Willie, i-am spus că îl găsisem pe tatăl meu şi că aveam de gând să plec. Willie mi-a râs în nas. Mi-a spus că numele de familie al tatălui meu nu era Moraine. Era numele unui cartofor cu care mama fugise în lume, pe când avea şaptesprezece ani. Fericirea conjugală durase doar trei luni, după care mama se întorsese. Îşi păstrase inelul şi numele.

Willie mi-a mai spus că taţii erau supraestimaţi, că tatăl meu putea fi unul dintr-o mie, cel mai probabil vreun tip dubios cu ouăle clocite, care adora cravatele false, prinse de primul nasture. Mi-a spus să uit de tatăl meu. Dar n-am putut să uit. Aşa că jocul a continuat şi, ani de-a rândul, am tot adăugat nume pe listă, imaginându-mi că jumătatea din mine moştenită de la el era mai degrabă respectabilă decât clocită. Şi termenul *dubios* avea în mod cert un caracter relativ. La urma urmelor, cine era mai dubios, un bărbat care adora cravatele false sau o fată care ţinea ascuns în sertarul biroului ei un jurnal în care avea lista deschisă a taţilor ei imaginari?

Neoanele roşii ale firmei restaurantului lui Sal, de vizavi, clipeau şi bâzâiau, scăldând draperiile şi biroul într-o lumină trandafirie. Volumul zgomotului de afară creştea odată cu apropierea miezului nopţii. Curând avea să vină 1950, cu toate promisiunile de oportunităţi ale unui nou deceniu. Am adăugat pe listă numele lui Forrest L. Hearne Jr., împreună cu cele câteva detalii pe care le ştiam despre el. Am apreciat că avea spre patruzeci de ani sau patruzeci şi ceva.

Jucător de fotbal. Memphis. Arhitect. Îi plac Dickens şi Keats, am notat eu.

Keats... Categoric, nu era un turist obişnuit prin Quarter.

Mă întrebase despre colegiu. Absolvisem liceul în iunie, dar împachetasem colegiul şi îl pusesem la naftalină, în mansarda minţii mele, acolo unde nu eram nevoită să mă gândesc la el, o vreme. Liceul fusese şi aşa

destul de dificil, dar nu din cauza materiilor de studiu. Acestea fuseseră uşoare pentru mine. Ceea ce mă extenua era strădania continuă de a fi invizibilă. Când oamenii mă remarcau, începeau să vorbească despre mine. Ca atunci când a venit mama la ziua părinţilor, în clasa a opta. A venit doar pentru că una din fetele lui Willie îi spusese că profesorul meu de istorie, domnul Devereaux, era frumuşel şi un pic cam sălbatic.

Mama şi-a făcut apariţia purtând cerceii ei cu diamante şi o haină lungă din bană de iepure, despre care spunea că „îi căzuse în braţe dintr-un camion". Era complet goală pe dedesubt.

— Nu mai fi atât de pudică, Jo. Eram în întârziere. N-o să observe nimeni, m-a asigurat ea. Pe deasupra, căptuşeala este atât de moale şi de mătăsoasă. Ei, şi care este profesorul tău de istorie?

Băuse şi cu greu îşi putea ţine haina închisă în jurul ei. Toţi taţii stăteau cu ochii lipiţi de ea, în timp ce nevestele lor îi strângeau sau îi trăgeau de braţ. Copiii se holbau la mine. A doua zi, câţiva elevi şopteau că mamele lor o numiseră „târfa" pe mama mea. Şi atunci m-am simţit şi eu goală şi pângărită.

Probabil că nu i s-a părut interesant profesorul meu de istorie. Mama n-a mai venit niciodată pe la şcoală, nici măcar la festivitatea de absolvire.

— Zău, a fost astăzi? îmi spusese ea, lipindu-şi o aluniţă falsă pe obraz, în timp ce stătea în faţa oglinzii. Ai purtat vreuna din pălăriile acelea urâte, cu cănăfel?

Şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă cu râsul pe care i-l uram – unul care începea destul de inocent, dar apoi i se îngroşa în gâtlej, îi urca pe nas şi-i ieşea ca o cotcodăceală. Vedeam, pur şi simplu, cum se revărsa urâţenia din ea.

Willie a venit la absolvirea mea. Şi-a parcat Cadillac-ul negru pe unul din locurile rezervate direcţiunii. Mulţimea s-a dat în lături, făcându-i loc, când ea a păşit maiestuoasă în amfiteatru şi s-a aşezat pe un scaun de pe rândul întâi. A venit îmbrăcată într-un taior scump, făcut la comandă, cu pălărie şi mănuşi asortate, împreună cu nelipsiţii ei ochelari fumurii, pe care i-a purtat pe tot parcursul ceremoniei. Cokie a intrat şi el şi a stat în spatele sălii, cu un buchet mare de flori în braţe, zâmbind cu gura până la urechi. Oamenii şuşoteau despre pielea lui de culoarea caramelului, dar eu nu îi ascultam. Cokie era singura persoană cu care mă simţeam în deplină siguranţă.

Willie mi-a făcut cadou de absolvire un superb medalion de argint de la Tiffany & Co., gravat cu iniţialele mele.

— Gravează-ţi bijuteriile, Jo, şi ele îşi vor găsi întotdeauna calea înapoi la tine, m-a sfătuit Willie.

Era cel mai scump lucru pe care îl aveam şi îl purtam în fiecare zi, ascuns

pe sub bluză. Ştiam că, dacă îl scoteam, mama mi l-ar fi furat sau l-ar fi vândut.

Am scris: *M-a întrebat despre colegiu* pe marginea foii, în dreptul numelui domnului Hearne, şi am pitit lista la loc, în sertar.

Am auzit zarva din stradă, sub geamul meu, şi vocile care scandau la unison:

— Cinci... patru... trei... doi... unu... LA MULŢI ANI!

Claxoanele gâgâiau şi oamenii chiuiau de bucurie. Am auzit un pahar spărgându-se şi hohote de râs.

Mi-am scos oglinda şi am început să îmi fac moaţe, cu agrafe. Îmi răsuceam câte o şuviţă din părul meu des în jurul degetului, o apăsam cu putere de scalp şi apoi prindeam fiecare zuluf cu o agrafă. Revelionul era un dezastru. Nu ratam nimic, mi-am spus eu. Anul trecut, un comis voiajor din Atlanta se apucase să se împăuneze cu averea lui în faţa fetelor de la Willie, dând foc bancnotelor în salon. Au tot chiţăit şi au ţinut-o în exclamaţii de admiraţie până când unul din fotoliile orientale ale lui Willie a luat foc. A doua zi, a trebuit să târăsc afară, pe alee, scheletul ars şi m-am acoperit de funingine. Mama a râs de mine. Era mai acră de la an la an. Mamei nu-i venea deloc uşor să îmbătrânească, mai ales printre fetele din casa lui Willie. Încă îi mai dădeai douăzeci şi ceva de ani şi minţea în privinţa vârstei ei, dar, cinstit vorbind, nu se mai număra printre favorite.

Mi-am terminat de prins moaţele şi m-am decis să mai citesc puţin, până când gălăgia veselă de jos avea să se potolească. Pe lângă fredonat, cititul era singurul lucru care mă făcea să uit de mama, de Quarter, şi îmi permitea să experimentez viaţa din afara New Orleansului. Mă cufundam cu drag în cărţi. Vieţile personajelor erau cu mult mai interesante decât bătăile inimii mele singuratice.

Cartea mea era jos, în prăvălie. Am descuiat uşa şi am pornit să cobor pe furiş scara îngustă, în cămaşă de noapte şi în picioarele goale, având grijă să rămân la adăpostul umbrelor întunecate dintre rafturi, ca să nu pot fi văzută prin vitrină. Eram în celălalt capăt al librăriei, când am auzit un zgomot. Am tresărit. Cineva împingea uşa din faţă. Deodată, s-a deschis şi clopoţelul a sunat. Cineva intrase în librărie.

M-am uitat de-a curmezişul încăperii spre scară, cumpănind dacă să fug sau nu până în camera mea, după armă. M-am dat într-o parte şi am stat nemişcată. Paşi. Se apropiau. M-am ascuns în spatele raftului şi am auzit un chicotit pe-un ton grav, ce aparţinea unui bărbat. Am căutat ceva cu care să mă apăr. Am scos uşurel o carte groasă de pe raftul din faţa mea.

— Noi te vedeee-eeem, m-a tachinat vocea profundă.

Mi-a stat inima. Noi? Cincinnati adusese pe cineva cu el.

O siluetă întunecată a apărut în faţa mea. I-am azvârlit cartea în faţă cu toată puterea şi am luat-o la fugă spre scări.

— Au! Josie, ce naiba?

Era vocea lui Patrick.

— Patrick?

M-am oprit şi am scos capul pe după un raft.

— Cine altcineva ar putea fi în librărie? m-a luat la rost Patrick, în timp ce se freca pe obraz. Măi să fie, dar m-ai pocnit, nu glumă.

O a doua siluetă şi-a făcut apariţia lângă el.

— Ce căutaţi aici? am întrebat eu apropiindu-mă de ei. Mi-a ajuns la nări un iz de burbon stătut.

— Am venit să luăm o carte, mi-a explicat Patrick.

— Jean Cocteau, a rostit tânărul cu voce groasă, râzând şi ridicând o carte la vedere. *Le livre*[7]*...*

— Sst! l-a oprit Patrick.

Prietenul său a răspuns cu un soi de chicotit.

— Cine sunteţi dumneavoastră? l-am întrebat eu pe tânăr.

— Josie, acesta este James. Lucrează la Doubleday.

— Librăria Doubleday? Nu aveţi destule cărţi acolo? m-am mirat eu.

— Nu şi pe asta.

M-a studiat din cap până în picioare.

— Frumoasă cămaşă de noapte.

— E târziu şi trebuie să mă duc la muncă devreme, dimineaţă, am spus eu făcându-le semn sugestiv spre uşă.

— Lucrezi de Anul Nou? Totul e închis. Cu ce te ocupi? m-a întrebat James.

— Afaceri de familie, l-a lămurit Patrick. Haide, să mergem.

— Ai grijă să încui uşa! am strigat eu după el.

Patrick s-a întors şi a venit la mine.

— Crezi că aş lăsa librăria tatei descuiată? Jo, ce-i cu tine? m-a întrebat el în şoaptă.

— Nimic. M-ai luat prin surprindere, atâta tot. La mulţi ani!

— La mulţi ani, mi-a urat Patrick, întinzând mâna să îmi ardă în glumă un pumn în braţ.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit, apoi m-a împins spre fasciculul de lumină ce pătrundea prin vitrina librăriei.

— Ce faci? l-am întrebat eu, încleştând cartea la piept.

— Jo, ţi-ar sta mult mai bine dacă ţi-ai face cărarea într-o parte, decât pe

---

[7] *Le Livre blanc* (*Cartea albă*), text despre homosexualitate, scris de Jean Cocteau în 1927.

mijloc.

— Ce? am întrebat eu nedumerită.

Prietenul lui a izbucnit în râs.

— Nimic, a spus Patrick.

ŞASE

Aşa după cum mă aşteptasem, în casă era dezastru. Mi-am legat strâns şorţul în talie şi mi-am pus mănuşile groase de cauciuc, pe care Willie insista să le port. Mucurile de ţigări se revărsau din scrumiere în salon şi pe toate mesele erau îngrămădite sticle goale de băutură. Am zărit un pantof argintiu cu toc cui atârnând de marginea unui ghiveci, în timp ce călcam pe un cercel cu strasuri dintr-o băltoacă lipicioasă de şampanie. Ceva mirosea a mere oţeţite. Duşumelele trebuiau frecate şi covoarele bătute. M-am cutremurat în momentul când mi-am imaginat ce mizerie trebuia să fie în baie. La mulţi ani! Am deschis ferestrele şi m-am apucat de treabă.

Am început din camera lui Sweetie. Ea locuia împreună cu bunica ei şi rareori îşi petrecea nopţile aici. Sweetie era o mulatră frumoasă, pe un sfert africană, ca şi Cokie. Avea un gât lung şi subţire, păr negru ca abanosul şi ochi de căprioară. Bărbaţii o iubeau pe Sweetie. Ea câştiga bine şi îi era loială lui Willie. Dar era o fire retrasă şi nu socializa cu celelalte femei în afara casei. Întotdeauna m-am întrebat ce făcea cu banii câştigaţi. Sweetie era singura care îmi lăsa bacşişuri. Uneori, lua aşternuturile acasă şi le spăla ea însăşi.

Dora era o roşcată plină de viaţă, cu şolduri planturoase, care se îmbrăca doar în verde. Avea toate nuanţele imaginabile – jad, mentă, pădure, măr, dar toate numai de verde. Dora juca dur. Adeseori o surprindeam sforăind, prăbuşită pe pat, cu o pungă de gheaţă topită între picioare. Îi plăcea la nebunie să doarmă şi putea să aţipească oriunde şi oricum. Doctorul Sully venea în fiecare miercuri dimineaţă să le examineze pe fete şi uneori Dora aţipea chiar în timpul controlului de rutină, goală puşcă, neavând nimic altceva pe ea decât un boa de pene verzi în jurul gâtului.

Evangeline avea un metru patruzeci şi cinci în înălţime şi arăta ca o şcolăriţă. Îşi juca bine rolul, dar era mai rea ca un şarpe. Evangeline era o cleptomană reeducată. Nu avea încredere în nimeni şi dormea cu poşeta atârnată pe umăr – purta până şi pantofi în pat. Dar nu fura de la partenerii de amor. Willie avea regulile ei. Fără furtişaguri, fără droguri, fără gratuităţi şi fără sărutat pe gură. Dacă vreun bărbat cobora în salon cu urme de ruj pe gură, Willie o dădea pe faţă afară. „Ce credeţi, că sunteţi sub mărul lui Adam? Eu vând sex aici!" se răstea ea la ele. Camera lui Evangeline era întotdeauna mizerabilă. Astăzi am găsit şerveţele murdare lipite pe toată duşumeaua. A trebuit să le dezlipesc unul câte unul.

— Taci odată, nu mai fredona! Încerc să dorm, fato! a ţipat Evangeline.

M-am ferit de pantoful pe care l-a aruncat spre mine de sub pături. Evangeline nu avea familie. Cu siguranţă nu a avut un tată ca Forrest Hearne. Am oftat, gândindu-mă la domnul Hearne. Presupusese că eram la colegiu. Şi de ce nu? Nu zicea nimeni că o fată ca mine n-ar putea merge la colegiu. Dar după aceea am izbucnit în râs. Câte fete de colegiu făceau curăţenie în bordeluri?

— Ţi-am zis să TACI ODATĂ! a zbierat Evangeline.

M-am îndreptat spre capătul holului, unde era camera mamei, şi am apăsat uşurel pe clanţă, având grijă să nu fac niciun zgomot. Cokie unsese balamalele pentru mine. Mama nu putea să suporte scârţâitul uşii. M-am strecurat în tăcere înăuntru şi am închis uşa, zâmbind. Camera mamei mirosea a pudra Silk'n'Satin pe care o cumpărase de la Maison Blanche. Ca de obicei, ciorapii ei atârnau spânzuraţi de spătarul scaunului, dar portjartierul negru nu era acolo. Am tras cu ochiul spre patul înalt, cu baldachin roşu. Mama nu era în pat.

Clopoţelul a sunat jos, la parter. Willie se trezise. Mi-am luat găleata şi am coborât în bucătărie.

Sadie, bucătăreasa şi spălătoreasă, trebăluia pe la chiuvetă.

— La mulţi ani, Sadie, i-am urat eu.

Ea a dat din cap, zâmbind cu gura închisă. Sadie era mută şi nu scotea niciodată vreo vorbă. Nu ştiam nici măcar care era numele ei adevărat. Willie o botezase aşa, fiindcă văzuse cândva un cal olog şi drăgălaş pe nume Sadie. Calul a sfârşit prin a fi împuşcat. Willie a declarat că şi-ar fi dorit ca toate să fim mute ca Sadie.

M-am apucat să pregătesc cafeaua cu cicoare pentru Willie. Ca multe alte persoane din New Orleans, Willie avea pretenţiile ei în privinţa cafelei. Am tot îmbunătăţit amestecul, reuşind să descopăr aroma perfectă pentru ea când aveam doisprezece ani şi, de atunci încoace, insista ca numai eu să-i fac cafeaua. De fapt, nu era niciun secret. Cumpăram cafea de la Morning Call, în care adăugam puţină miere şi scorţişoară. Cu găleata într-o mână şi cu tava cu cafeaua în cealaltă, am trecut prin salon ca să ajung la uşa lui Willie. Am bătut uşor cu piciorul în partea de jos.

— E deschisă, mi-a răspuns o voce răguşită.

Am împins uşa cu şoldul, prinzând-o şi închizând-o cu laba piciorului. Apartamentul lui Willie nu semăna deloc cu restul casei. Peste tot în camera de zi şi în dormitorul ei erau ghivece cu palmieri, care îi dădeau un aer tropical. Biroul cu sécretaire al lui Willie stătea pe un covor antic Aubusson, lângă un şemineu din marmură de culoarea untului. Într-un colţ, o colivie bogat ornamentată atârna, goală, de tavan. Ca de obicei, Willie trona în

mijlocul patului înalt, sprijinită pe perne, în chimonoul de mătase neagră, cu părul platinat pieptănat cu grijă şi cu buzele proaspăt rujate.

— Un an nou fericit, Willie.

Ea îşi pilea una dintre unghiile sale lungi.

— Hm... zău?

Am lăsat găleata jos şi i-am aşezat tava cu cafea pe pat.

Ea a sorbit o înghiţitură şi a dat aprobator din cap.

— Ziarul?

Am scos ziarul de sub şorţ şi i l-am dat.

— Cât de mare e dezastrul? m-a întrebat ea, proptită între pernele ei mari şi umflate.

— Am văzut altele şi mai rele, am asigurat-o eu.

Era adevărat. Văzusem altele mult mai rele, ca atunci când agentul de asigurări din Florida s-a îmbătat atât de tare, încât a căzut şi s-a lovit la cap. Era sânge peste tot. Arăta de parcă ar fi înjunghiat cineva un porc. Am frecat podeaua zile la rând şi tot n-am putut să scot pata. Până la urmă, Willie a cumpărat un covor oriental mare ca s-o acopere. A rearanjat chiar şi mobila. Dar pata mai era încă acolo. Unele lucruri nu se dădeau duse, oricât ai fi insistat.

— Şi ce ai acolo? m-a întrebat ea.

Am ridicat găleata la vedere.

— Păi, mai întâi, urieşenia asta.

Am scos un pantof roşu enorm din găleată.

Willie a dat din cap.

— Tipul este din Kansas City. A plătit dublu ca să-şi pună ciorapi de mătase şi să danseze cu fetele.

— Şi a lăsat un pantof în urmă? am întrebat-o eu.

— Nu, celălalt este sub canapeaua din salon. Îi ţin la păstrare în mansardă, pentru tipi ca el. Şterge-i şi pune-i la loc. Şi altceva?

Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari din găleată.

— Din rezervorul de toaletă al Dorei.

Willie şi-a dat ochii peste cap.

Am mai scos o brichetă de argint din găleată.

— De pe noptiera lui Sweetie.

— Bravo. Aparţine unui procuror din Uptown. Ce ticălos. Se crede atât de deştept. Nu ştie care este diferenţa dintre urină şi parfum. O să mă distrez pe cinste când am să i-o dau înapoi. Poate trec pe la el pe-acasă, să i-o las, la vremea cinei.

— Şi ăsta, am adăugat eu. L-am găsit pe hol, la etaj.

Am ridicat un glonţ la vedere.

Willie a întins mâna după el.

— A fost vreun bancher pe aici azi-noapte? am întrebat-o eu, amuzată.

— Acesta nu provine din arma vreunui bancher, a spus Willie. E pentru un revolver de calibrul 38.

— De unde ştii?

Willie şi-a îndesat mâna sub pernă de unde a scos un revolver. Dintr-o mişcare rapidă a încheieturii, a deschis butoiul, a lăsat glonţul să intre în lăcaşul lui, şi apoi a împins butoiul la loc, cu un ţăcănit.

— Uite de aici ştiu. Adu-o pe mama ta.

— Nu e aici, i-am spus eu. Patul ei este gol, iar portjartierul nu este pe scaun.

— Ce mincinoasă! Mi-a spus că nu se simţea bine. L-a adus pe sacul ăla plin de gunoi în casa mea. N-am primit niciun raport de la Frankie. L-a văzut cineva pe Cincinnati aseară? a întrebat Willie.

— Nu ştiu. Pentru o clipă, am crezut că a venit la librărie, dar nu era decât Patrick. M-a speriat de moarte.

— Patrick, hm. Nu seamănă nici pe departe cu tatăl lui, asta-i sigur. Şi Charlie cum o mai duce?

— Vorbeşte în dodii. Îmi pare atât de rău pentru Patrick. O să trec pe la el pe acasă, astăzi, am spus eu.

— Charlie nu este nebun. Mintea lui deraiază uşor, uneori, aşa li se întâmplă unor oameni. Aşa i s-a întâmplat şi tatălui lui Charlie.

Willie a oftat.

— Dar să nu spui nimănui că a început să o ia razna, fiindcă o să-l ducă pe sus la secţia de alienaţi mintal de la Charity. N-o să permit să se întâmple aşa ceva. Nu unui om atât de bun. Te-a primit la el, când niciuneia dintre noi nu-i păsa de tine. Uite aici! mi-a spus Willie, azvârlindu-mi bancnota de douăzeci de dolari din rezervorul de toaletă al Dorei. Cumpără-i de mâncare sau orice are nevoie. Anunţă-mă dacă vrea să îi trimit vreo fată.

Am dat din cap în semn că am înţeles. Charlie fusese bun cu mine. Într-o zi, pe când aveam paisprezece ani, i-am mărturisit lui Charlie că o uram pe mama.

— Să n-o urăşti, Jo, mi-a spus el. Mai degrabă să-ţi pară rău pentru ea. Nu este nici pe departe atât de isteaţă ca tine. Nu s-a născut cu busola ta, aşa că rătăceşte de colo colo, izbindu-se de tot felul de ziduri. E trist.

Am înţeles ce voia să spună şi asta m-a făcut să o privesc pe mama cu alţi ochi. Dar nu exista un soi de regulă că părinţii trebuia să fie mai deştepţi decât copiii lor? Nu mi se părea drept.

— Şi ce altceva nu mai ştiu? m-a interogat Willie.

— Evangeline flutură steagul roşu şi Dorei iar i s-a destrămat rochia de

mătase peste piept. Încă mai am camere de dereticat, aşa că asta-i tot ce ştiu până acum.

— Iar i s-a destrămat rochia? Parcă ar fi nişte pepeni verzi sânii ăia ai ei. Bun, Evangeline e pe liber cinci zile. Spune-i să se mute sus, în mansardă. Cere-i lui Sadie să repare rochia. Şi acum ieşi afară. Vreau să-mi citesc ziarul.

M-am supus, mi-am ridicat găleata şi am dat să plec.

— Auzi, Willie, ieri a trecut pe la librărie un bărbat din Memphis. Era înalt... Şi mi-a spus că lucra ca arhitect şi că a jucat fotbal în echipa Vanderbilt.

— Un tip bine, cu costum scump şi ceas de aur? a întrebat ea fără să se uite la mine.

A mai sorbit o gură de cafea şi şi-a deschis ziarul.

Am simţit cum mă pleoştesc.

— Da, el. A venit pe aici? am întrebat-o.

— Nu, n-a venit pe aici.

Slavă Domnului. Forrest Hearne nu părea genul de bărbat care să frecventeze bordeluri.

— Dar ai auzit de el? am insistat eu.

— Da, am auzit de el, a zis Willie. E mort.

ŞAPTE

— Nimeni nu suflă o vorbuliţă dă el, mi-a spus Cokie, nici măcar Frankie. Aşa că tre' să fie ceva necurat.

— Willie mi-a spus că nu cunoştea detaliile, ci doar că e mort, i-am zis eu lui Cokie, pe trotuar. N-a vrut să vorbească despre asta. Mi-a spus că n-o privea câtuşi de puţin.

Stăteam cu ochii aţintiţi în pavaj. Nu îmi venea să cred că Forrest Hearne, acel bărbat minunat din Tennessee, era mort.

— Ţie cine ţi-a spus? l-am iscodit pe Cokie.

— M-am întâlnit cu Eddie Bones, seara trecută. Arăta dă parc-ar fi văzut o stafie. L-am întrebat ce s-a întâmplat şi el a zis că un om dă afaceri bogătan a murit, chiar acolo, la masa din club, pă la patru dimineaţa.

Eddie Bones era şeful formaţiei de muzică de la Sans Souci, un club de pe strada Bourbon.

— Deci l-a împuşcat cineva în club? am întrebat.

— Bones n-a pomenit dă vreo armă, a zis Cokie.

— Păi, n-avea cum să dea ortul popii, pur şi simplu. Nu l-ai văzut pe tip, Cokie. Era un adevărat gentleman, puternic şi sănătos tun. Nu părea să fi fost vreun beţiv sau vreun drogat. A venit în oraş pentru meciul din ligă. Dar avea bani lichizi asupra lui, o grămadă, şi dintr-odată a murit? Unde este Eddie Bones acum?

— În drum spre Baton Rouge, a răspuns Cokie. Zicea că are un concert acolo.

— Pleacă din oraş? Şi noi cum mai aflăm ce s-a întâmplat?

— De ce eşti atât dă curioasă? m-a întrebat Cokie. Nu-i prima dată când a murit cineva în Quarter.

— Păi... voiam să ştiu. Unde crezi că e domnul Hearne acum?

— Presupun că la morgă.

Un uruit puternic s-a făcut auzit de peste stradă. Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Jesse Thierry călare pe motocicleta lui. M-a salutat. L-am salutat şi eu.

Cokie i-a făcut cu mâna.

— Ei, haide. Doar n-o să petreci aşa noul an. Suie-n taxi înainte ca mama ta să-şi facă apariţia dă braţ cu Cincinnati ăla, care nu ie bun dă nimic, şi să se dezlănţuie iadul.

— Cokie, vreau să te duci la morgă. Să afli ce s-a întâmplat, i-am zis eu.

— Şi ce te face să crezi că legistu' o să-mi spună tocmai mie despre un oarecare tip bogat şi mort?

— Ai putea să-i zici că Willie vrea să ştie, am sugerat eu.

— Josie, fetiţo, nu eşti zdravănă. Te bagi singură într-un bucluc mare cât casa. Suie-n taxi. O să te duc la Marlowe. Bătrânu' ăla săracu' are nevoie dă nişte iahnie dă fasole ca să întâmpine noul an.

Am stat cu ochii pe geam, în timp ce Cokie m-a dus la Patrick acasă. Sans Souci nu era un stabiliment tocmai respectabil. Proprietarul era un escroc şi avea prostituate de categoria a doua. Fetele de la bar, aşa cum era sora Dorei, jucau rolul unor cliente obişnuite dar, de fapt, primeau un comision din partea clubului. Ele stăteau de vorbă cu clienţii, încurajându-i să comande băuturi scumpe sau sticle de şampanie. Cu cât comanda mai mult clientul, cu atât mai mult câştigau fetele.

Un vers din Keats mi-a răsărit în minte: „Un lucru frumos este o bucurie inepuizabilă... nu va trece niciodată în nimicnicie". Nu. Ceva nu era în regulă.

Cokie m-a lăsat în faţa casei verde-pal a familiei Marlowe, înconjurată de un gard din fier forjat cu flori negre de crin. Mie mi se părea minunată. Patrick nu putea s-o sufere. Îmi spusese că era atât de desuetă, încât îi era ruşine cu ea. În ultima vreme, începuse să se simtă, într-adevăr, un vag miros de om bătrân înăuntru, dar nu i-am pomenit nimic lui Patrick despre asta.

Am auzit pianul când m-am apropiat de uşă. M-am oprit şi m-am sprijinit de balustradă, ca să ascult. Patrick cânta atât de expresiv, încât adeseori aflam mai multe despre el din felul în care cânta, decât din lucrurile pe care mi le spunea. În ciuda prieteniei noastre, întotdeauna a fost o barieră între noi. Nu îmi dădeam seama cine a ridicat-o, eu sau Patrick. În dimineaţa asta, interpreta *Rapsodia pe o temă de Paganini* a lui Rachmaninov. Era fericit, liniştit. Mă uimea felul în care unii oameni puteau atinge un instrument şi creau ceva atât de frumos, iar alţii ca mine, când încercau, nu reuşeau să scoată decât un zgomot disonant. Am bătut la uşă şi pianul a amuţit.

— La mulţi ani! i-am urat eu, ridicând la vedere o pungă în care pusesem de mâncare din bucătăria lui Willie.

Părul blond lucios al lui Patrick era răvăşit şi încă mai avea urme de ruj cerat pe un obraz.

— Ah, acum îmi dau seama de ce cânţi o piesă romantică de Rachmaninov. O mulţime de pupături la miezul nopţii, nu-i aşa? i-am spus eu, strecurându-mă pe lângă el ca să intru în casă.

Treaba cu rujul mă cam enervase.

— Nu, asta s-a întâmplat după miezul nopţii. Cred că oamenilor le-a părut rău pentru mine din pricina ăsteia.

Patrick şi-a întors obrazul stâng spre mine. O vânătaie mare şi umflată, de culoarea prunei, se întindea de-a curmezişul tâmplei până la linia părului.

— Patrick! Ce-ai păţit?

— Ce-am păţit? M-ai lovit cu o carte. Nu îţi mai aminteşti?

Am tras abrupt aer în piept.

— Oh, Patrick. Îmi pare atât de rău.

— Nu-i nimic. Le-am povestit tuturor cum am bătut măr un hoţ care încerca să jefuiască o bătrână pe strada Bourbon, mi-a mărturisit Patrick. Sunt un erou.

Patrick *era* un erou, cel puţin pentru mine. Pe când avea şase ani, mama lui l-a părăsit pe Charlie şi a fugit în Indiile de Vest, ca să se mărite cu un baron al zahărului. Charlie a fost devastat, dar a făcut ceea ce trebuia pentru Patrick şi l-a crescut frumos. Spre deosebire de mine, Patrick nu îi purta ranchiună mamei lui, doar ridica din umeri spunând că o înţelegea. Aştepta cu nerăbdare să plece în călătorie spre Indiile de Vest ca să o vadă. Charlie îl trata pe Patrick mai degrabă ca pe un coleg, decât ca pe un fiu. Au pus afacerea pe picioare împreună şi, până de curând, au lucrat cot la cot, zi de zi.

Domnul Marlowe era în living şi stătea pe un scaun de lângă fereastră, ţinând strâns în mâini o cutie jerpelită în formă de inimă, în care fuseseră cândva bomboane de ciocolată pentru ziua de Sfântul Valentin.

— Asta e o chestie nouă, i-am şoptit eu lui Patrick.

— Nu ştiu de unde i-a venit ideea. Nu îi mai dă drumul deloc din braţe, mi-a zis Patrick. A ajuns până să şi doarmă cu ea. Dar nu îmi pasă. Cel puţin stă potolit.

Cu câteva luni în urmă, tatăl lui Patrick a trecut printr-o perioadă în care obişnuia să se trezească în miez de noapte şi să încerce să iasă din apartament îmbrăcat în pijama. Patrick a pus încuietori la uşă care nu puteau fi descuiate decât cu o cheie, dar atunci domnul Marlowe a încercat să iasă pe fereastră. Willie a făcut rost de nişte medicamente de la doctorul Sully care l-au calmat, numai că acum domnul Marlowe rareori mai scotea vreo vorbă.

— La mulţi ani, Charlie! am strigat eu, aplecându-mă şi punându-i o mână pe genunchi.

Ochii lui de un albastru-lăptos mi-au studiat chipul, încet şi fără grabă. Se uita la mine cu o privire atât de lipsită de orice expresie, încât m-am întrebat dacă mă vedea măcar. A strâns cutia roz din satin la piept şi şi-a întors capul într-o parte, ferindu-şi privirea de mine.

— Ştii ce este în cutie? l-am întrebat eu pe Patrick.

— Habar n-am. Cum spuneam, nu mă lasă să mă apropii. Nici n-am putut

să-l pieptăn, astăzi. Uită-te la el. Arată ca Albert Einstein.

— Nicio grijă. Îl pieptăn eu.

Am ieşit din living, trecând prin holul cu tavan boltit ce dădea în bucătărie. I-am fluturat lui Patrick în faţa ochilor bancnota de douăzeci de dolari şi am pus-o sub cutia metalică pentru fursecuri, de pe raftul de deasupra chiuvetei.

— De la Willie, via rezervorul de W.C. al Dorei.

— Cât de rău a fost azi-dimineaţă?

— N-a fost chiar oribil, am zis eu, turnându-mi cafea într-o ceaşcă şi scoţând mâncarea din pungă. Podele lipicioase. Evangeline era ţâfnoasă şi a aruncat cu un pantof în mine. O să stea la mansardă cinci zile.

— După faţa ta, aş fi zis că a fost teribil, a spus Patrick, balansându-se cu scaunul de bucătărie.

— S-a întâmplat ceva teribil, am spus eu încet, peste umăr, din dreptul plitei unde mă aflam în acel moment. Ceva îngrozitor.

— Ce?

— Îţi aduci aminte de bărbatul acela drăguţ din Memphis, care a intrat ieri în librărie?

— Desigur. Poetul fotbalist putred de bogat, a zis Patrick.

— Da, el.

M-am întors cu spatele la chiuvetă şi cu faţa la el.

— A murit.

Scaunul lui Patrick s-a lăsat la loc pe podea cu o bufnitură.

— Cum aşa?

Mi-am adus cafeaua la masă şi am luat loc.

— A murit azi-noapte, la Sans Souci.

— De unde ai auzit? Mie nu mi-a ajuns nimic la urechi.

— Mi-a spus Willie, dar a susţinut că nu ştia nimic mai mult de atât. Pur şi simplu nu îmi vine să cred. Cokie a vorbit cu şeful orchestrei, care i-a spus că domnul Hearne s-a prăbuşit dintr-odată şi a murit la masă.

Patrick şi-a încrucişat mâinile peste piept, arcuindu-şi o sprânceană.

— Exact aşa am gândit şi eu. Omul acela părea sănătos tun, nu-i aşa?

— Aş fi zis că da, a încuviinţat Patrick. Aş fi zis că joacă şi acum fotbal pentru Vandy. Şi, până la urmă, a cumpărat ceva, ieri?

— Keats şi Dickens. Şi tipul avea portofelul doldora, pe lângă un ceas Lord Elgin şi un stilou scump.

— Keats şi Dickens, hm? Nu par alegerile unuia cu probleme.

Patrick s-a întors cu spatele la mine.

— Ce păcat. Părea un om atât de cumsecade.

Am dat din cap.

— Îţi mulţumesc că m-ai acoperit în privinţa colegiului. M-aş fi simţit tare prost, după ce el a presupus că am fost la Newcomb.

— Dar este adevărat, Jo. Tu ai putea să alegi oricând. Chiar şi Newcomb sau Tulane.

Mi-am coborât privirea spre degetele împreunate în jurul ceştii cu cafea. Patrick îmi spusese că aş putea obţine o bursă la orice colegiu local. Dar uram ideea de a mă întâlni cu foştii colegi de liceu, eu fiind fata a cărei mamă era o prostituată şi umbla îmbrăcată în haină de blană, goală puşcă pe dedesubt. N-aş fi avut niciodată şansa să fiu o fată obişnuită, cu o viaţă normală.

Willie susţinea că normalitatea era plictisitoare şi că trebuia să fiu recunoscătoare că aveam sare şi piper. Spunea că nimănui nu îi păsa de oamenii plicticoşi şi că, atunci când mureau, erau uitaţi la fel ca un obiect oarecare ce alunecă în spatele dulapului. Uneori voiam să alunec eu însămi în spatele dulapului. Să fiu o fată obişnuită suna absolut minunat.

— Domnul Vitrone a murit, a anunţat Patrick, arătând cu degetul spre ferparele împrăştiate pe masa din bucătărie.

Patrick peria anunţurile mortuare zilnic, căutând ponturi despre cărţi sau volume rare pe care le-ar fi putut achiziţiona pe un preţ de nimic.

— Avea o frumoasă colecţie de volume ale lui Proust. Cred că am să mă duc să îi transmit condoleanţe văduvei şi să văd dacă pot să le cumpăr de la ea.

Am dat din cap aprobator.

— Şi, ia spune-mi, ce căutai tu împreună cu un tip de la Doubleday? l-am interogat eu.

— Ne-am întâlnit la petrecerea de la Fabert. Am început să ne tachinăm unul pe celălalt, lăudându-ne fiecare cu inventarul lui de cărţi, a spus Patrick.

— Să vă tachinaţi în privinţa inventarului de cărţi? Doubleday are mult mai multe cărţi, am afirmat eu.

— Ştiu, a răspuns Patrick, râzând. Încredere de alcool, cred.

— Mda, încă mai miroşi a distilerie. Şi nu am apreciat deloc faptul că m-ai pus într-o situaţie stânjenitoare faţă de el.

— Păi, ţie ce ţi-a venit să bântui prin librărie îmbrăcată doar în cămaşă de noapte? a zis Patrick. Şi apoi te-ai purtat atât de ciudat, încât ne-ai speriat.

— Îmi uitasem cartea în prăvălie şi am coborât după ea. Norocul tău e că n-am avut arma la mine, mai ales după comentariul legat de părul meu.

— Pentru cineva care citeşte pagina mondenă cu atâta asiduitate, mă surprinde că n-ai sesizat faptul că fetele bogate şi răsfăţate din Uptown îşi fac cărare pe o parte, acum. Ţi-ar sta bine, să ştii, ţi-ar scoate frumos în

evidenţă forma feţei. Haide, e un an nou. A sosit vremea să te reinventezi, a mai zis Patrick. Hei, am văzut-o pe mama ta pe la şase dimineaţa, mergând spre hotelul Roosevelt braţ la braţ cu un tip. Înalt. Într-un costum negru. Nu părea croit pentru el.

— Ea te-a văzut? am întrebat.

— Nu, a zis Patrick. Tipul părea grosolan, dar destul de familiar. Ştii cine era?

— Habar n-am, am zis, uitându-mă fix în ceaşca mea cu cafea.

OPT

Întotdeauna, pe doi ianuarie vânzările mergeau prost. Lumea era prea obosită ca să iasă din casă sau cheltuise prea mulţi bani de sărbători ca să se mai gândească să cumpere vreo carte. Eu şi Patrick ne omoram timpul, amuzându-ne cu unul dintre jocurile noastre. Ne dădeam unul altuia două nume de personaje literare şi trebuia să îl alegem pe cel cu care ne-am căsători. Jucam acest joc ore întregi, adeseori izbucnind în hohote nestăvilite de râs, când ambele propuneri erau imposibil de acceptat.

— Darcy sau Gatsby, mi-a propus Patrick.

— Ei, haide. Chiar nu poţi să-mi oferi nimic mai bun? i-am zis eu în zeflemea. Este clar ca bună ziua. Darcy.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce îl iubesc femeile atât de mult. E atât de înţepat. Gatsby are stil.

— Nu este deloc înţepat. Este timid! am pledat eu.

— Uite că apare cineva, mi-a spus Patrick, făcându-mi semn din ochi spre vitrină.

Picături mici de ploaie începuseră să cadă pe trotuar. O tinerică frumuşică, şatenă, cu părul aranjat cu grijă şi îmbrăcată într-un pulover cu monogramă, stătea în faţa librăriei studiind cărţile expuse în vitrină.

— Romane de dragoste, a pariat Patrick.

Am clătinat din cap.

— Romane poliţiste.

Clopoţelul de la intrare a sunat şi fata a intrat în librărie.

— La mulţi ani! a întâmpinat-o Patrick.

— Oh, mulţumesc. La mulţi ani, a răspuns ea.

Avea un accent vioi cu o cadenţă clară, bine articulată.

— Căutaţi ceva anume? am întrebat-o eu.

— Da, o carte pentru tatăl meu.

Şi-a deschis poşeta şi a început să scotocească prin ea.

— Sunt sigură că am pus bileţelul aici.

S-a apucat să-şi deşerte conţinutul poşetei pe tejghea.

— Oh, ce situaţie jenantă!

— Ei bine, sunt sigură că putem găsi ceva pe placul dumneavoastră, a aruncat Patrick momeala. Poate un roman de dragoste, cum ar fi, de exemplu, *Pe aripile vântului*?

Ea a făcut o mutră acră.

— Nu, mulţumesc. Nu prea este genul meu. Să ştiţi însă că nu am nimic împotriva romanului *Pe aripile vântului.* De fapt, autoarea a urmat acelaşi colegiu la care sunt eu, aşa că ar fi un sacrilegiu dacă nu aş admira-o, realmente.

— Margaret Mitchell? am intervenit eu. La ce colegiu sunteţi?

— Sunt în anul întâi la Smith. Oh! Aici era!

A despăturit o bucăţică de hârtie.

— *Fabulosul New Orleans.*

— De Lyle Saxon, a spus Patrick, dând din cap. V-o aduc imediat. Raftul dedicat Louisianei este drept înainte.

Smith. Northampton, Massachusetts. Citisem despre acest colegiu în librărie. Făcea parte dintr-un grup de şapte colegii surori (Seven Sisters) de arte liberale şi, alături de Vasaar şi Radcliffe, era considerat unul dintre cele mai prestigioase colegii pentru femei din ţară. Şi, spre deosebire de Louisiana, în Massachusetts nu exista problema segregării.

Fata şi-a rotit privirea în jur şi a inspirat adânc.

— Mirosul acesta îmi place la nebunie. Vouă, nu?

— Ba da, am aprobat-o eu.

— Ce noroc pe voi că lucraţi aici! Aş putea locui într-un asemenea loc.

— Eu chiar locuiesc aici, am informat-o eu.

— Serios? Unde? m-a întrebat ea.

— Am un apartament, sus.

— Ai propriul tău apartament?

Fata s-a uitat la mine pe cât de uimită, pe atât de intrigată.

— Scuze. Am fost extrem de nepoliticoasă.

I-a întins o mână fermă lui Patrick.

— Charlotte Gates.

Patrick a rânjit văzând modul ei rigid şi oficial de a se prezenta.

— Patrick Marlowe.

— Marlowe. Desigur. Librăria este a dumitale.

Fata purta un şirag de perle de cultură pe sub gulerul ei rotund, alb. Era sofisticată, dar avea o doză de îndrăzneală în general absentă în rândul tinerelor din lumea bună care abia-şi făceau intrarea în societatea din New Orleans.

— Charlotte Gates, a repetat ea, întinzând mâna spre mine.

Am făcut o pauză.

— Josephine Moraine, m-am prezentat eu.

Patrick a tuşit. I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Josephine, ce nume minunat! Întotdeauna mi-a plăcut numele Josephine, încă de când am citit *Micuţele doamne.* Pur şi simplu am adorat-o

pe Josephine March. Oh, dar să nu-ţi tunzi părul tău frumos cum a făcut Jo March. Al tău e splendid. Mi-ar plăcea şi mie să-mi stea atât de bine cu cărarea într-o parte. Moda asta face ravagii, ştii.

— Jo, vreau să spun Josephine, şi-a purtat întotdeauna părul cu cărarea într-o parte, a spus Patrick, reţinându-şi un zâmbet.

Charlotte a dat din cap spre Patrick.

— Unii oameni au stil din naştere. Josephine evident face parte dintre ei.

Tânăra asta, cu un pedigri din Uptown, de la un colegiu de elită, tocmai mi-a făcut un compliment sincer. Am deschis gura, ca să o închid imediat la loc. Nu ştiam ce să spun sau cum să reacţionez. Din fericire, Charlotte Gates a continuat să sporovăiască.

— Studiez, ca specialitate principală, limba şi literatura engleză şi nu mă pot sătura de citit. Să lucrez într-o librărie ca asta ar fi raiul pe pământ.

— Oh, categoric este raiul pe pământ, a încuviinţat Patrick.

Charlotte a zâmbit.

— Josephine, bărbaţii pur şi simplu nu înţeleg, nu-i aşa?

— Deloc, am consimţit eu. De exemplu, Patrick m-a întrebat pe cine aş alege drept soţ dintre Gatsby sau domnul Darcy.

— Nu se poate! Cine ar putea să îl aleagă pe Gatsby şi nu pe Darcy?

Charlotte a intrat în joc şi s-a întors cu faţa spre mine.

— Josephine – Ethan Frome sau Gilbert Blythe, din *Anne. Casa cu frontoane verzi?*

— Oh, Ethan Frome, am răspuns eu repede.

— Din milă pentru el, a zis Charlotte, dând din cap că mă înţelege.

— Un pic, am recunoscut eu. Dar Ethan Frome avea o profunzime ascunsă, ceva ce aştepta să fie descoperit. Şi iarna aia rece şi mohorâtă, care se lăsa peste Noua Anglie, mi s-a părut ceva frumos, am zis eu.

Charlotte şi-a ciulit urechile.

— Acţiunea se petrecea în Massachusetts, ştii. Şi este destul de frig şi multă zăpadă pe acolo, în momentul ăsta.

— Sună minunat, am zis eu.

Şi chiar vorbeam serios.

Patrick şi-a dat ochii peste cap.

— Poate că Josephine ar trebui să aibă în vedere colegiul Smith, atunci, a conchis el, râzând pe înfundate. Nu pare deloc interesată de şcolile din Louisiana.

— Încetează, i-am şoptit eu.

— Ai de gând depui cereri de admitere la colegii?

Charlotte s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se de tejghea.

— Oh, Josephine, trebuie să ai neapărat în vedere colegiul Smith. Are o

moştenire literară minunată. Pe lângă Margaret Mitchell, există un talent promiţător, Madeleine L'Engle, care a absolvit tot la Smith.

— Smith? Nu ştiu ce să zic.

— De ce nu? Eşti, în mod evident, o femeie realizată, practic cu propria afacere în domeniul publicaţiilor şi trăieşti pe picioarele tale, într-un oraş unic şi decadent, aşa cum este New Orleansul. Atât de multe personaje excentrice, nici nu-mi pot imagina prin ce experienţe ai trecut pe aici! mi-a făcut ea, complice, cu ochiul. De altfel, avem şi nişte oameni foarte interesanţi la Smith. Eu fac parte dintr-un grup nou din campus, Studenţii Progresişti. Promovăm oportunităţi pentru minorităţi şi femei. Poate că aţi auzit despre frăţia Amherst, care şi-a pierdut autorizaţia, fiindcă a luat apărarea unui negru? Am trimis petiţii congresmanilor noştri şi am organizat pichete de protest.

Charlotte s-a aplecat şi mai mult pe deasupra tejghelei şi mi-a şoptit:

— Între noi fie vorba, nu mă interesează deloc să croşetez milieuri. Şi toate acele cărţi despre servitutea domestică? La gunoi cu ele!

Patrick a izbucnit într-un hohot răsunător de râs, arătând cu degetul spre mine.

— A încercat să-l convingă pe tata să nu aducă asemenea cărţi în librărie.

— Bineînţeles că a încercat, m-a aprobat Charlotte. Este o femeie modernă. Josephine, chiar ar trebui să ai în vedere colegiul Smith. Permite-mi să-ţi trimit nişte informaţii despre el.

Charlotte şi-a notat adresa librăriei, în timp ce turuia la nesfârşit despre colegiul Smith, despre campus, despre profesori şi despre faptul că era convinsă că am fi prietene la cataramă, dacă aş fi în Northampton. Charlotte era membră atât a clubului de scrimă, cât şi a celui de aviaţie din cadrul colegiului Smith, şi avea chiar şi brevet de pilot. Am mai stat de vorbă încă vreo oră, până când a trebuit să plece ca să se întâlnească cu părinţii ei.

— Ştiu că e prea din scurt, mi-a spus Charlotte, dar unchiul şi mătuşa mea organizează o mică reuniune, diseară, pentru părinţii mei. Locuiesc în Uptown. Mi-ar face plăcere să veniţi amândoi.

— Uptown? mi-a scăpat mie, pe un ton plin de uimire.

— Oh, da, ştiu. Sunt teribil de scorţoşi. Dar veniţi şi ne vom distra pe cinste pe seama lor. Vă rog!

Eu? La o petrecere în cartierul anglofon al bogătaşilor? Am rămas cu gura căscată.

— Sigur că da, ne-ar face plăcere să venim, a răspuns Patrick, dându-i lui Charlotte cartea pe care o cumpărase pentru tatăl ei. Lăsaţi-ne adresa.

În timp ce Charlotte scria în grabă adresa, Patrick mi-a făcut semn să închid gura.

— Pe diseară!

Charlotte a ieşit grăbită din librărie, zâmbind şi făcându-ne cu mâna de pe trotuarul ud.

— Eşti nebun? O petrecere în Uptown? I-am luat eu la rost.

— De ce nu? Cred că tu eşti de fapt nebuna, *Jooosephine,* m-a zeflemisit el. De când te cheamă aşa?

— Păi, Josie este cumva o prescurtare pentru Josephine, iar Josephine e mult mai... nu ştiu cum.

Josie suna ca o poreclă ieftină. De ce nu mi-o fi pus mama numele de Josephine?

— Se pare că ţi-ai făcut o nouă prietenă, a zis Patrick. Îmi place de ea. E isteaţă.

Charlotte *era* isteaţă, într-adevăr. Ştia până şi să piloteze un avion. De asemenea, era spirituală şi amuzantă. Şi părea că-i plăcuse cu adevărat de mine. Ba chiar o impresionasem, îmi tresălta inima în piept de bucurie. Charlotte locuia în celălalt capăt al ţării. Nu ştia nimic despre mama, despre stabilimentul lui Willie, cine eram sau de unde veneam.

— În mod cert s-a străduit să te convingă de avantajele colegiului Smith.

— Mda. Sună minunat, nu-i aşa? Cine ştie, poate chiar mi-ar plăcea să studiez la Smith, i-am spus lui Patrick.

— Păi, da, şi mie mi-ar plăcea să merg la Juilliard School, dar nu cred să se întâmple nici asta vreodată. Pe de altă parte, ce idee grozavă ai avut să-ţi faci cărare într-o parte!

Am mototolit o hârtie şi am aruncat cu ghemotocul în el.

NOUĂ

Patrick a plecat să îi prezinte condoleanţe văduvei lui Vitrone şi să încheie o afacere cu cărţile lui Proust, cu ocazia asta. Am împins căruciorul cu cărţi printre rafturi, aranjând pe litere volumele noi, sosite săptămâna trecută. Patrick se ocupa de achiziţii şi de stabilirea preţurilor. Eu mă ocupam de organizare. Acesta era sistemul nostru de ani de zile. Am pus noul roman de dragoste al lui Candace Kinkaid la locul cuvenit. *Rogue Desire*[8]*.* De unde scotea titlurile astea atât de proaste? Inventarea unor titluri proaste de cărţi era o idee de joc amuzant pentru mine şi Patrick... sau poate pentru mine şi Charlotte.

Şi de ce n-aş fi putut să ajung la Smith? În şcoală avusesem note maxime aproape la toate materiile şi participasem la testele de admitere la colegiu fiindcă mi se păruse amuzant. Este adevărat, însă, că activităţile mele extracurriculare se limitau la curăţenia într-un bordel şi la arderea gazului cu Cokie, lucruri pe care nu le prea puteai trece într-o cerere de admitere la un colegiu. Dar aveam o grămadă de experienţă în urma muncii efectuate la librărie şi citeam, în medie, 150 de cărţi pe an. Eram destul de pricepută la toate materiile.

Ce ar zice fetele de la liceu – cele cu doi părinţi şi cu un cont de economii pentru studii –, când ne-am întâlni, din întâmplare, la magazinul universal Holmes? „Oh, scuze, dar sunt pe fugă", le-aş zice eu. „Ştiţi, plec la Smith, în toamna asta, şi am trecut pe aici doar ca să îmi ridic comanda de pulovere cu monogramă. Păi, da, Smith *este* în Est. Programa şcolilor din Sud nu mi s-a părut atrăgătoare".

Abia aşteptam să primesc informaţii de la Charlotte. Îmi propusesem să fac o listă cu toate întrebările pe care le aveam şi să mă duc înapoi în librărie, ca să mai citesc despre colegiul Smith.

Clopoţelul a sunat când tocmai mă întinsesem spre raftul de sus.

— Vin imediat! am strigat eu.

Mi-am scuturat mâinile de praf, mi-am aranjat bretonul şi am ieşit în întâmpinarea clientului.

— Scuzele mele, eram...

Tresărind, m-am oprit scurt. Cincinnati stătea sprijinit de raftul din faţa mea, cu o ţigară aprinsă atârnând în colţul gurii. Sacoul costumului său

[8] Dorinţa vagabondului.

negru era prea larg pentru umerii lui înguşti. Frumuseţea lui pălise şi acum semăna cu un fruct putred. Ochii lui cenuşii erau tot nişte fante înguste, dar se asortau acum cu o cicatrice argintie de pe puntea nasului. M-a privit fix, după care s-a apropiat de mine.

— Ia te uită la tine! Aproape că nu te-am recunoscut. Ai crescut ceva, nu?

Şi-a aţintit privirea asupra bluzei mele, molfăind ţigara între buze.

— Îţi desfaci picioarele pentru Willie?

— Nu, am răspuns eu iute.

— Ce păcat.

Şi-a strivit ţigara de partea laterală a raftului şi s-a apropiat mai mult.

— Aş putea să îţi fac chiar eu felul, a spus el, aplecându-se spre faţa mea, din moment ce tot trebuie să ţi-o plătesc.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Simţeam pistolul care era prins cu o jartea de piciorul meu drept, pe sub fustă. Trebuia doar să prind momentul prielnic să ajung la el. Dar să îmi ridic fusta nu mi părea înţelept, în împrejurările de faţă.

— Nu înţelegi ce vreau să spun? a rânjit dispreţuitor Cincinnati.

Şi-a ridicat mâna dreaptă, arătându-mi o urmă roşie şi lucioasă.

— O vrăjitoare mică m-a opărit, m-a opărit rău de tot. Şi o hoaşcă bătrână m-a împuşcat în picior. Ştii cum e să fii opărit, fetiţo?

A mai făcut un pas spre mine.

— Vrei să o pipăi? Pariez că da. Pariez că eşti ca mama ta.

— Nu sunt deloc ca mama, i-am spus eu, îndepărtându-mă de rafturi şi apropiindu-mă de partea centrală a librăriei, astfel încât să fiu vizibilă prin geamul vitrinei.

— Unde te strecori? Te-ai speriat de mine, Josie Moraine? Ţi-e teamă că te voi tăia bucăţi bucăţele şi te voi azvârli în mlaştinile lui Marcello?

A izbucnit în râs, arătându-şi petele maronii de tutun de pe dinţii de jos. M-a înşfăcat de încheietura mâinii, trăgându-mă spre el.

— Ai fi o păpică tare dulce pentru aligatorii ăia.

Uşa librăriei s-a deschis de perete.

— Jos labele de pe ea! i-a strigat Cokie.

Era înarmat cu un levier.

Cincinnati abia dacă i-a aruncat o privire.

— Vezi-ţi de treaba ta, moşule!

— O să văd dă nişte treabă cu levierul ăsta în ţeasta ta, a zis Cookie, ridicând levierul. Am spus jos labele de pe ea.

Cincinnati mi-a dat drumul la mână.

— Aha, acum văd cum stă treaba. Ea este proprietatea ta. O ţii încuiată în librăria asta şi treci pe aici ori de câte ori ţi se face chef de o tăvăleală.

— Ba nu-i aşa, l-a contrazis Cokie.

— Nu? Dar cum? a întrebat Cincinnati, îndreptându-se către Cokie şi luându-l peste picior. Uită-te la tine. Nu îmi dau seama dacă eşti mai mult frişcă sau mai mult cafea. Oh, stai aşa, lasă-mă să ghicesc. Bunica ta a fost o sclavă frumuşică şi proprietarul a răsturnat-o cu cracii în sus, hm?

Clic, clic.

Cincinnati s-a răsucit imediat pe călcâie cu faţa spre mine.

— Bine, bine, a spus el, ridicându-şi liniştit mâinile în aer. Hai să nu facem vreo nebunie, Josie.

— Nebunie Josie – chiar îmi place cum sună.

Am strâns pistolul cu ambele mâini, aşa cum mă învăţase Willie.

— De ce nu pleci tu de aici înainte să fac eu vreo nebunie?

Cincinnati a izbucnit în râs.

— Uşurel, iubito. Am venit doar să-ţi transmit un mesaj de la mama ta.

— Asta făceai? Îmi transmiteai un mesaj? am spus eu, ţinând pistolul ridicat spre el şi obligându-l să se retragă spre uşă.

— Da, mama ta a zis să vă întâlniţi la Meal-a-Minit, la ora trei. Are ceva să-ţi spună.

Cincinnati şi-a scos o ţigară şi şi-a aprins-o fără grabă, ca să-mi arate că arma mea nu îl deranja câtuşi puţin.

Cokie făcuse ochii cât cepele. Levierul îi tremura uşor în mână. Era îngrozit de arme.

— Arăţi bine, Josie, mi-a spus Cincinnati, făcând semn cu ţigara spre mine. Ne mai întâlnim noi.

L-a îmbrâncit pe Cokie din calea lui şi a ieşit.

— Isuse Cristoase, lasă chestia aia jos din mână, până nu te vede careva din stradă, a zis Cokie.

Mi-am coborât braţele, incapabilă să-mi descleştez mâinile de pe armă.

— Eşti bine? m-a întrebat Cokie. Nu ţi-a făcut nimic, nu-i aşa?

Am clătinat din cap, reuşind, în cele din urmă, să trag o gură de aer.

— Mulţumesc, Coke. Îl urmăreai?

— Am nişte iscoade prin jur. Frankie a zis că l-a văzut plecând dă la Hotelul Roosevelt şi venind încoa'. Nu ştiu dă ce s-o fi încurcat mama ta cu tipul ăsta. Ie un diavol. Văz asta-n ochii lui.

Nu greşea. Cincinnati avea ceva rece ca gheaţa, de mort. Am răsuflat prelung şi am început să-mi descleştez degetele amorţite.

— Cokie, ai putut să ajungi la medicul legist? l-am întrebat eu.

— Jo, fetiţo, ce-ai păţit? Cu treij' dă secunde în urmă, ţineai pistolul spre un criminal şi acu mă întrebi dă omul mort din Memphis? Care-i povestea?

Care *era* povestea? Forrest Hearne era un mister, ca şi cum aş fi privit

într-o fântână adâncă şi întunecată. Dar eram convinsă până în străfundurile fiinţei mele că era ceva necurat la mijloc.

— Nu e nicio poveste. A intrat în librărie, în ajunul Anului Nou, şi l-am cunoscut, atâta tot. Era un om foarte drăguţ şi acum e mort. Aşadar, ai vorbit cu legistul?

— Da. M-am dus io personal să stau dă vorbă cu doctorul Moore, mi-a raportat Cokie. Şi-a trebuit să aştept afar' în stradă, pân-a ieşit la pauza de prânz. Doar nu era să intru în morgă, cu toate cadavrele alea acolo. N-a fost prea bucuros să mă vază. A zis că-i ocupat...

— Şi?

— Doctorul Moore a zis că omul bogat din Memphis a murit dă atac dă cord.

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Na, acuma, păi, Josie, asta a zis omu'. El ie medic legist.

Uşa s-a deschis brusc, cu zgomot. Mi-am scos iute arma, iar Cokie s-a răsucit imediat, ridicând levierul.

Patrick a sărit înapoi ca ars, uitându-se când la levier, când la arma mea.

— Care-i treaba? E doar Proust! a zis el, cu o cutie mare de cărţi în braţe.

ZECE

Stăteam singură pe bancheta de vinil, într-un separeu de la Meal-a-Minit, cu faţa spre uşă. Vara, restaurantul era răcorit de aerul condiţionat, dar acum atmosfera era sufocantă şi sudoarea mi se prelingea din spatele genunchiului, ajungând până pe gambă, lipindu-mi pielea de banchetă. Zgândăream cu unghia o arsură de ţigară din vinilul roşu şi mă uitam cum se rotea ventilatorul din tavan, lăsându-mi privirea să se înceţoşeze de la rotaţia paletelor. Willie trimisese un bătăuş pe nume Sonny să stea în separeul din faţa mea. Citea un ziar. Nu credeam că Cincinnati avea s-o însoţească pe mama, dar nu puteam fi sigură. Eu sosisem cu zece minute întârziere. Mama întârziase douăzeci de minute până acum. Tipic.

Jesse Thierry s-a ridicat din separeul de vizavi. A azvârlit câteva monede pe masă.

— Mulţumesc, iubitule, i-a spus chelneriţa. Salut-o pe bunica ta din partea mea.

Jesse a dat din cap. L-am urmărit cu coada ochiului, în timp ce îşi punea pe el jacheta de piele, pregătindu-se de plecare. Mi-a surprins privirea şi mi-a zâmbit.

— La mulţi ani, Motor City, a zis Jesse.

A ieşit din restaurant.

Un bărbat gras, cu obrajii rozalii, în trecere prin dreptul separeului meu, s-a oprit, văzându-mă.

— Ia te uită cine-i aici! Bună, Josie. Mă mai ţii minte?

Walter Sutherland. Era contabil la o fabrică de chibrituri şi totodată unul dintre bărbaţii care îşi petreceau ocazional câte o noapte la bordelul lui Willie. Dădusem nas în nas cu el o dată sau de două ori dimineaţa devreme. Se uita la mine într-un fel care mă făcea să îmi doresc să fi fost înfofolită într-un palton gros.

— Bună ziua, i-am răspuns eu, evitând să mă uit în ochii lui.

— Eşti singură? a vrut el să ştie.

— Mă întâlnesc cu mama.

— Ah. Ai început deja – şi-a coborât glasul – să lucrezi şi tu?

M-am întors ca să îl privesc drept în faţă.

— Nu.

S-a uitat la mine, aranjându-şi betelia pantalonilor, în timp ce îşi muşca buza de jos.

— Să-mi spui dacă te apuci, da? Vreau să fiu primul, mi-a şoptit el.

— Nu voi lucra la Willie.

— Păi, nu trebuie să fie neapărat la Willie. Ştiu că trebuie să îţi vină foarte greu, Josie. Dacă ai vreodată nevoie de bani, să îmi dai de ştire. Am putea face un aranjament frumuşel. Aş plăti gras ca să fiu primul.

Şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Şi nu aş sufla o vorbă nimănui. Ar putea fi secretul nostru, Josie.

— Fă paşi, umflatule, l-a repezit Sonny din separeul din spate.

Walter a zbughit-o ca o veveriţă speriată, trecând pe lângă mama care intra în acel moment în restaurant.

Mama purta o rochie roşie nouă şi nişte bijuterii pe care nu le mai văzusem până acum. S-a strecurat în separeu, râzând.

— Walter Sutherland. Ce porc bătrân şi jalnic. E moale ca jeleul şi după aceea vrea să îl ţii în braţe toată noaptea, în timp ce plânge. Cât de tare mă bucur că nu m-a ales niciodată pe mine. E doldora de bani, însă. În general, se duce cu Sweety. Ea a făcut o avere pe seama lui.

Am încuviinţat din cap.

Mama şi-a coborât privirea spre încheietura mâinii, ca să-şi admire brăţara încrustată cu diamante.

— Ţi-ai schimbat pieptănătura, puiule. Îţi stă tare bine.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi bine. Rochie nouă?

— Da. Cinci mă duce la diseară să cinăm la Antoine's. Ştii cât de mult îmi place restaurantul ăla. Au trecut ani buni de când nu am mai putut merge acolo.

Mi s-a acrit saliva în gură. Gândul că mama se ducea la o cină de fiţe împreună cu Cincinnati la Antoine's era absolut revoltător. Şi dacă vreunul dintre clienţi recunoştea bijuteriile furate pe care le purta mama?

— De revelion a fost un bal în toată regula, anul acesta. Te-ai distrat bine?

Mama îi spusese lui Willie că nu se simţea bine, în ajunul Anului Nou. Şi acum spunea că a fost la un bal.

— Da, i-am răspuns eu. Am stat acasă şi am terminat de citit o carte.

Mama şi-a rostogolit ochii în cap.

— Ai face bine să mai scoţi nasul din cărţi şi să-ţi trăieşti viaţa, Jo. În câţiva ani, vei fi trecut de prima tinereţe. Ar avea omul ce să vadă la tine, dacă ai purta un pic de machiaj şi ţi-ai pune un sutien mai pricopsit. Eu arătam trăsnet la vârsta ta... până când te-am avut pe tine.

Chelneriţa a venit la masa noastră. Mama a comandat un ceai dulce. L-am văzut pe Sonny peste umărul mamei, îngropat în continuare în ziarul lui. Scrumiera de pe masa lui era deja arhiplină de chiştoace.

— Mamă, mă întrebam... de ce mi-ai pus numele de Josie, în loc de

Josephine?

— Ce tot zici acolo? Numele ei nu era Josephine.

— Numele cui?

Mama şi-a scos o pudrieră din poşetă, ca să-şi inspecteze rujul de pe buze în oglindă.

— Şi ce, nu te bucuri că nu ţi-am pus numele de Josephine? Asta sună ca de spălătoreasă bătrână şi grasă. Josie este mult mai sexy.

Mai sexy. Am aruncat o privire prin restaurant şi am văzut, într-alt separeu, o mamă stând alături de fiica ei şi ajutând-o să citească meniul. I-a netezit părul fetiţei şi apoi i-a pus şervetul în poală.

— Al cui nume a fost Josie? am insistat eu.

— Josie Arlington. A fost cea mai rafinată damă din Storyville, cu ani în urmă. Avea un bordel pe strada Basin. Willie vorbea tot timpul despre ea. Mi-a spus că a murit de Sfântul Valentin. Aşadar, când tu te-ai născut de Sfântul Valentin, m-am gândit la Josie Arlington şi te-am botezat Josie, în onoarea ei.

— Mi-a dat numele unei matroane de bordel?

— N-a fost o matroană oarecare, a fost cea mai stilată damă care a existat vreodată. Era o femeie deşteaptă. Cu mintea ta ageră, Jo, ai putea fi o matroană grozavă, într-o bună zi.

— Nu mă interesează, mamă.

M-am simţit răvăşită de un val de umilinţă. Mă gândeam cum să îi explic lui Charlotte Gates că nu fusesem numită după virtuoasa protagonistă a romanului *Micuţele doamne.* Fusesem botezată cu numele unei femei care vindea prostituate cu cinci dolari bucata pe strada Basin. Iar mama mea era convinsă că ar trebui să fiu mândră.

— Nu face pe virtuoasa, Jo. Ce crezi c-o să fii vreo Cenuşăreasă?

Şi-a lăsat capul pe spate şi a râs. Urât.

— Crezi că viaţa ta va fi ca un basm, iubito, aşa că în vreuna dintre cărţile tale?

Chelneriţa i-a adus mamei ceaiul cu gheaţă. Ştiam ce aveam de făcut. Ar fi trebuit să pun punct conversaţiei chiar în momentul acela. Ar fi trebuit să plec. În schimb, am rămas în continuare în separeu, uitându-mă lung la ea, dorindu-mi să fi fost şi ea ca alte mame, dorindu-mi să fi fost altfel. Mama nu s-ar fi putut niciodată schimba. Asta ştiam.

— Şi ce voiai să îmi spui? am întrebat-o.

— Plecăm, m-a anunţat mama.

— Cum adică?

— Eu şi Cincinnati.

Mama s-a aplecat spre mine pe deasupra mesei.

— Plecăm în California. Vreau să-i spui asta lui Willie din partea mea, dar aşteaptă până mâine, după ce vom fi plecat.

— Plecaţi în California.

Din nu ştiu ce motiv, nu eram deloc surprinsă.

Ea şi-a trecut mâna prin păr, înfoindu-l uşor.

— A sosit timpul să evadez de aici. Asta ar putea fi, în sfârşit, şansa mea să ajung la Hollywood.

Mama era ridicolă.

— Mamă, nu cred că e înţelept să pleci undeva, oriunde, cu Cincinnati. E periculos. Te-a bătut. Nu vreau să se mai întâmple din nou.

— Oh, dar s-a schimbat, puiule. Uite ce brăţară minunată mi-a cumpărat.

Şi-a întins mâna ca s-o văd mai bine.

— Cui îi pasă, mamă? Probabil că este furată.

— Vorbeşti în necunoştinţă de cauză.

— Aşa o fi, dar ştiu cu certitudine că eşti prea bătrână pentru Hollywood.

Cu asta am pus capac. Ridicasem piciorul de pe frână şi ne rostogoleam în hăul negru. În curând aveam să ne izbim de fund şi să ne împrăştiem într-o masă diformă de carne sfârtecată. Mama s-a repezit peste masă şi m-a înşfăcat de încheietura mâinii.

— *Nu* sunt prea bătrână, a şuierat ea printre dinţi. Eşti doar geloasă pe mine şi ştii prea bine asta. Ai noroc că nu te-am aruncat într-o pubelă de gunoi, ingrată mică. Am sacrificat totul pentru tine, aşa că să nu îmi spui tu mie cum sunt.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să vorbesc calm.

— Nici tu nu crezi ce spui, mamă. Încetează. Faci o scenă.

Am încercat să îmi eliberez braţul din strânsoarea ei.

— Şi mă răneşti.

— Eu te rănesc *pe tine*? Oh, asta e chiar bună. Mi-ai ruinat trupul şi m-ai ţinut legată de mâini şi de picioare în timpul celor mai frumoşi ani ai mei. Aş fi putut fi faimoasă. Şi acum îmi spui că te rănesc?

Mama mi-a dat drumul la mână, împingându-mă de la ea. S-a lăsat cu spatele pe banchetă şi a început să scotocească prin poşetă. A scos o sticluţă plată şi a tras o duşcă din ea.

— Asta e, în sfârşit, şansa mea, Jo, şi nu vreau să o ratez.

— Bine, nu o rata.

— Nu cred că înţelegi. Să nu te aştepţi să mă întorc.

— Înţeleg. Doar că mi-aş fi dorit să găseşti pe altcineva decât pe Cincinnati. Este un ticălos de două parale. Doar nu vrei să te arunci cu capul înainte în mizeria asta.

— Nu ştii nimic despre el.

A scos un teanc gros de bancnote din geantă, din care a tras una şi azvârlit-o pe masă.

— Poftim. Fac eu cinste.

Câtă generozitate. Eu nu comandasem nimic.

Mama s-a ridicat în picioare şi şi-a netezit rochia.

— Nu uita să-i spui lui Willie. O să încerc să îi scriu, dar probabil voi fi mult prea ocupată.

Şi-a trecut mâna pe sub bucle ca să le înfoaie puţin.

— Poate că vei citi despre mine în ziare!

Mi-a trimis o bezea şi a plecat.

Am închis ochii şi mi-am încleştat maxilarul, sperând să opresc orice lacrimă care ar fi putut să înceapă să îmi joace în ochi. Am fredonat piesa lui Rachmaninov pe care o interpreta Patrick şi am simţit cum mi se detensionau umerii. Cu ochii minţii i-am văzut bustul legănându-se peste clapele pianului, pe tatăl său din nou sănătos, stând şi ascultându-l din prag. Am văzut-o pe Charlotte zâmbindu-mi şi făcându-mi cu mâna din stradă şi apoi, pe neaşteptate, pe Forrest Hearne, teribil de agitat, strigându-mă pe nume fără glas şi fluturând volumul lui Keats pe care îl cumpărase. Am tresărit la imaginea lui Hearne şi am deschis ochii. Sonny se holba la mine. Luminile fluorescente zumzăiau şi ventilatorul din tavan scârţâia deasupra capului meu.

UNSPREZECE

M-am furişat pe uşa din spate a bordelului lui Willie, îmbrăcată pentru petrecerea lui Charlotte. Hohotele zgomotoase de râs ale Dorei răsunau dinspre bucătărie, pe când eu străbăteam în grabă coridorul din spatele casei. Avea să-mi ia doar cinci minute să-mi calc bluza crem de olandă. Nu puteam merge cu ea la petrecere aşa mototolită cum era. Din moment ce nu aveam fier de călcat, în general îmi călcam hainele la bordel, dimineaţa. Mi-am zis că puteam intra şi ieşi fără să mă observe careva.

Am împins uşa spălătoriei, speriind-o pe Sweetie, care purta o rochie de cocktail din şifon, de culoarea piersicii, şi stătea de vorbă cu Sadie. Sweetie s-a oprit în mijlocul frazei. Amândouă s-au întors cu faţa spre mine, făcând ochii mari.

— Jo, ce cauţi aici? m-a întrebat Sweetie cu vocea plină de îngrijorare.

Sadie se uita la mine cu gura căscată.

— Păi, ăă... mă duc la o petrecere şi trebuie să-mi calc bluza, m-am bâlbâit eu.

— La ce fel de petrecere, drăguţă? m-a iscodit Sweety, privindu-mă în continuare cu foarte multă luare-aminte.

— În Uptown, i-am zis eu. La o fată pe care am cunoscut-o în librărie. Trebuie să mă grăbesc.

Umerii lui Sadie s-au relaxat.

— În Uptown? Ei, atunci, distracţie plăcută, Jo. Dă-ţi repede bluza jos. Fierul este cald. Sadie, fetiţo, dă şalul meu deoparte. Hai să îi călcăm bluza lui Jo ca să poată să plece, a spus Sweetie gesticulând cu braţele ei subţiri.

Până şi mişcările ei erau blânde şi suave, ca de balerină. Materialul delicat al rochiei s-a unduit uşor în jurul trupului ei, când s-a dat la o parte. Nu mi-o puteam imagina împreună cu grăsanul ăla asudat, Walter Sutherland. Mi-am alungat gândul din minte.

Mi-am descheiat bluza şi m-am îndreptat spre masa de călcat. Sadie mi-a luat bluza din mâini.

— Mulţumesc, Sadie.

— Şi cu cine te duci la petrecere? m-a descusut Sweetie.

— O petrecere? a strigat Dora, care a năvălit ca o furtună pe uşă, într-un halat verde din satin şi cu papuci cu pene asortaţi.

Într-o mână avea o ceaşcă de cafea, iar în cealaltă îi atârna o ţigară. Era proaspăt machiată şi părul ei roşcat era prins în bigudiuri.

— Ei, cine se duce la petre... Jo, ce cauţi aici?

Dora m-a studiat de sus până jos, oprindu-se asupra combinezonului, asupra părului meu aranjat cu cărare într-o parte şi asupra rujului.

— Ia te uită la tine, fetiţo! Ce elegantă eşti! Şi ce coafură nouă ai! Intri în clubul nostru...?

— Jo se duce la o petrecere, a întrerupt-o Sweetie. E pe fugă.

Sadie a dat aprobator din cap.

— Ah, bine, a spus Dora. Şi cu cine te duci, păpuşico?

— Cu Patrick Marlowe, i-am răspuns eu.

— Mmm, mmm, o dulceaţă de băiat, a remarcat Dora. De ce nu trece niciodată pe aici ca să îl călăresc un pic?

Dora a început să dea ritmic din pieptul ei planturos, ţipând teatral. Eu m-am mulţumit doar să clatin din cap.

— E un băiat drăgălaş. De aceea nu vine pe aici, i-a spus Sweetie. L-ai speria de moarte, Dora.

— Ei bine, Jo, să îi transmiţi frumosuluiăluia de băiat citit că trebuie să o ducă şi pe biata Dora la o petrecere, cândva. Mi-ar plăcea să-mi trec degetele prin părul ăla blond şi mătăsos al lui. Ar putea chiar să îmi citească nişte poezii din magazinul lui cu cărţi.

Şi-a dres glasul şi-a declamat:

— Trandafirii sunt roşii, iar Dorei îi place verdele. Dă-i dolari şi îţi va face mendrele.

Am izbucnit toate în râs. Mi-am încheiat nasturii bluzei calde şi i-am mulţumit lui Sadie.

— *Verdele* cu *mendrele* nu prea rimează, a zis Sweety.

— Ba sigur că rimează! Ia mai slăbeşte-mă cu critica. S-ar putea să devin şi eu o poetă, a răcnit Dora, pozând cu cafeaua şi ţigara în cea mai bună postură literară a ei, până când am izbucnit din nou cu toatele în râs.

Willie a intrat pe uşă şi şi-a încrucişat braţele la piept. Părul ei platinat era strâns la spate, iar chipul ei palid şi sever contrasta cu rujul de un roşu-aprins şi cu rochia ei neagră.

Râsetele s-au stins în grabă.

— În ciuda a ceea ce oi fi crezând tu, Dora, eu nu conduc un rodeo aici. Îmbracă-te imediat! s-a răstit Willie.

Apoi s-a întors spre mine.

— Şi tu ce dracu' cauţi aici?

— A trebuit să îmi calc bluza.

— Puteai să faci asta dimineaţă. Aştept clienţi.

Willie mi-a cercetat bluza proaspăt călcată.

— Unde te duci?

— La o petrecere.

Mi-am netezit fusta.

— Crezi că sunt clarvăzătoare? La ce petrecere? Unde? Cu cine?

Dora a făcut o grimasă şi a şters-o, cu capul între umeri, din încăpere.

— În Uptown. Pe strada Prytania. Cu Patrick.

I-am înşirat nişte detalii vagi despre Charlotte Gates şi invitaţia ei.

— Nu ştiu nicio familie Gates în Uptown, mi-a zis Willie, sfredelindu-mă din priviri.

— Păi, nu, Charlotte este din Massachusetts. Petrecerea este la unchiul şi mătuşa ei.

— Unchiul şi mătuşa ei au vreun nume? a insistat Willie.

— N-am întrebat. Charlotte i-a dat lui Patrick informaţiile. N-o să stăm mult.

Willie a dat din cap.

— O luaţi pe Mariah.

— Nu, mulţumesc, Willie. O să luăm tramvaiul.

Nu puteam s-o sufăr pe Mariah, Cadillac-ul mare şi negru al lui Willie. Era capitonat cu roşu la interior, avea anvelope cu bandă albă şi îţi sărea în ochi ca un buboi copt. Toată lumea din Cartier ştia că Mariah era maşina lui Willie. Nu voiam să fiu văzută în ea. Cokie o iubea pe Mariah.

— Ai văzut-o pe mama ta? m-a întrebat Willie.

Am dat din cap.

— Ei bine, şi ce voia?

Am ezitat, întrebându-mă cât reuşise să audă Sonny din conversaţia noastră şi ce îi raportase lui Willie. Mama îmi ceruse să nu-i spun lui Willie ce voia să facă până mâine-dimineaţă, când era deja plecată.

— Voia bani, am minţit eu.

Am simţit că mi se bate ochiul.

— Ca să iasă la cină, la Antoine's, cu Cincinnati. Voia să-ţi cer eu un avans. Ştii cum vorbeşte mereu despre Antoine's.

— De parcă i-aş da vreun sfanţ ca să-l cheltuiască aiurea cu ţopârlanul ăla care nu e bun de nimic, după ce a făcut noaptea trecută?

— Cincinnati a fost de vină? a întrebat Sweety.

— Pentru ce să fie de vină? am întrebat eu.

— Dă-i drumul de aici, tu n-ai treabă? m-a expediat Willie, fluturându-şi degetele împodobite cu inele spre mine. Eu am de condus o afacere.

A ieşit înfuriată din spălătorie.

Sweetie s-a uitat la mine.

— Mamei tale i-a plăcut dintotdeauna la Antoine's.

Am dat din cap şi m-am prefăcut că îmi căutam ceva în poşetă.

— Ce-a mai făcut Cincinnati, de data asta? am întrebat.

Sweety şi-a trecut materialul diafan al rochiei printre degetele ei lungi şi subţiri.

— Auzi, ştii de ce mai ai nevoie pentru petrecerea ta, Jo? Ai nevoie de şiragul ăsta de perle.

Şi-a scos perlele de la gât.

— Pune-ţi medalionul în geantă şi poartă perlele, în seara asta. Tuturor fetelor din Uptown le plac perlele.

— Oh, nu vreau să-ţi iau perlele, Sweety. Arată atât de bine cu rochia ta, i-am spus eu.

Sweety mi-a zâmbit cu blândeţe.

— Jo, scumpo. Amândouă ştim prea bine că tipilor care vin aici nu le pasă câtuşi de puţin de perle.

Sweety s-a ridicat pe vârfuri, ca să-mi prindă şiragul pe după gât. Pielea ei mirosea a caprifoi proaspăt. Era atât de bună şi de generoasă, încât m-a dus cu gândul la o frază din *David Copperfield,* anume că „o inimă plină de iubire preţuieşte mai mult decât orice înţelepciune”[9]. Stăteam acolo şi mă uitam la Sweety, întrebându-mă cum de ajunsese la Willie, dorindu-mi ca ea să îşi fi putut schimba viaţa în bine, precum Forrest Hearne.

— Îţi vin perfect, a spus Sweety. Ei, şi acum, du-te şi distrează-te!

M-am întâlnit cu Patrick pe bulevardul St. Charles, chiar la timp ca să prindem tramvaiul.

— Arăţi bine, m-a complimentat el. De unde ai perlele?

— De la Sweety.

Şi Patrick arăta bine. Vânătaia era mai puţin vizibilă. Purta nişte pantaloni kaki cu dungă, sacou şi cravată. Tramvaiul a zdroncănit de-a lungul bulevardului. Cu cât ne apropiam, cu atât mi se strângea mai tare stomacul. Nu cunoşteam pe nimeni de la petrecere, în afară de Charlotte, dar şi mai rău ar fi fost dacă m-aş fi întâlnit, totuşi, cu cineva cunoscut. Oricare dintre cele două scenarii era dezastruos. Aerul a devenit brusc apăsător, greu de respirat.

— Dar dacă toată treaba asta e o greşeală groaznică? am întrebat, gâtuită.

— O să fie groaznic pe bune, doar o grămadă de oameni bogaţi şi snobi, cu rafturile pline de cărţi scumpe pe care nu le citesc niciodată.

— Poate c-ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Haide, Jo, asta e una din chestiile despre care citeşti cu atâta interes în pagina mondenă. În sfârşit, o să poţi citi despre o petrecere la care ai

---

[9] Charles Dickens, *David Copperfield* (traducere de Ioan Comşa), Editura Minerva, Bucureşti, 1971, vol. I, p. 206.

participat.

— Nici măcar nu ştiu cum îi cheamă, am spus eu în şoaptă. Ce naiba fac?

Am privit pe fereastră, remarcând faptul că străzile deveneau mai curate şi mai puţin aglomerate pe măsură ce pătrundeam mai adânc în cartierul anglofon.

— John şi Lillian Lockwell, a citit Patrick de pe bileţelul pe care i-l dăduse Charlotte. Aici este staţia. Eşti gata?

DOISPREZECE

Am coborât la staţia St. Charles şi am mers până la prima intersecţie cu strada Prytania. Primul lucru pe care l-am observat a fost câtă liniște era aici. Drumul părea atât de lat. Nimeni nu te îmbrâncea, nu ţipa, nu vindea lucruri pe stradă, îmi venea să-mi deschid braţele ca pe nişte aripi şi să alerg pe trotuar. Păsărelele ciripeau şi în aer se revărsa parfumul florilor de iasomie de iarnă, din tufele mari. Stejari bătrâni străjuiau strada unde locuiau oamenii bogaţi: constructori de nave, magnaţi ai petrolului şi intelectuali. Priveam cu uimire casele enorme şi grădinile amenajate de peisagişti, cu straturile imaculate de flori. Era ca şi cum de ramurile copacilor ar fi atârnat bancnote de dolari americani în loc de frunze. Avea să înceapă în curând sezonul Carnavalului[10] şi îmi imaginam steagurile purpuri, aurii şi verzi[11] arborate în faţa acestor case, simbolizând reginele de dinainte sau capetele încoronate ale Carnavalului din sezoanele trecute. Am trecut pe lângă un cuplu care ne-a salutat, dând din cap. Am remarcat alura femeii şi am încercat să-mi ţin spatele drept.

Nu mai fusesem niciodată înconjurată de atâta bogăţie. Nu mai departe de săptămâna trecută, mă dusesem la funeraliile unui prieten de-al lui Cokie, un trompetist negru, pe nume Bix, care locuise în Quarter. Familia lui era atât de săracă, încât puseseră o farfurie pe pieptul mortului, în care oamenii lăsau monede, ca să poată plăti antreprenorul de pompe funebre şi fanfara. În Uptown, familiile angajau jumătate de duzină de chelneri doar ca să servească băuturi la funeraliile lor. Tragedia era un mare eveniment social şi fiecare voia să participe. Desigur, văzusem oameni bogaţi şi turişti prin Quarter, dar nu călcasem niciodată în casele lor. Mă întrebam dacă Forrest Hearne locuise într-un cartier ca acesta.

Patrick s-a oprit în dreptul unui imens conac în stil renascentist grecesc, cu galerie dublă, la parter şi la etaj, şi o alee lungă, străjuită de garduri vii tunse la perfecţie. Cu o feerie de lumini viu colorate, casa era plină de oaspeţi şi de veselie.

— Aici este, a zis Patrick.

Şi, fără nici cea mai mică ezitare, a pornit spre treptele de la intrare,

---

[10] Mai cu seamă la New Orleans, sezonul Carnavalului Mardi Gras se desfăşoară între 3 februarie şi aproximativ 9 martie (în funcţie de data de începere a Postului Mare).

[11] Culorile tradiţionale ale Carnavalului Mardi Gras: violetul, care simbolizează dreptatea, verdele – credinţa şi auriul – puterea.

lăsându-mă să alerg după el, cu paşi mici şi repezi, ca un boboc de raţă după mama lui.

Mirosul de trabucuri cubaneze plutea greu pe deasupra magnoliilor din curtea din faţă. Cuburile de gheaţă se amestecau şi scoteau clinchete sonore lovindu-se de pereţii paharelor din cristal. Patrick a salutat un grup de bărbaţi de pe verandă. Am auzit pocnetul unei sticle de şampanie şi râsete venind dinăuntru.

Am intrat pe uşa deschisă şi am pătruns în imensul antreu care forfotea de activitate. L-am apucat strâns pe Patrick de cot, dorindu-mi să fi avut ceva mai elegant de îmbrăcat decât bluza mea decolorată. Acordurile în surdină ale unui pian veneau spre noi dintr-un alcov din apropiere, iar Patrick s-a îndreptat într-acolo ca atras de un magnet.

Am intrat într-un salon frumos, cu tapet catifelat, şi cu sofale şi fotolii tapisate cu pluş. Oamenii stăteau grupuri-grupuri prin încăpere, în vreme ce un bărbat îmbrăcat în costum negru cânta la pian *It's Only a Paper Moon*[12]. Mobilierul era scump, dar diferit de cel de la bordelul lui Willie. Mobilierul lui Willie avea un aer exotic, cu culorile şi curburile sale senzuale. Cel de aici era elegant şi rafinat şi atât de curat, încât puteam să îmi văd chipul reflectat aproape în orice.

— Niciun fir de praf şi nicio pată de sânge, i-am şoptit eu lui Patrick.

— Care să fie la vedere, a rostit Patrick în colţul gurii.

O masă rotundă din mahon era plină cu fotografii cu rame din argint de toate formele şi mărimile, etalând cu mândrie arborele genealogic al familiei Lockwell. Erau fotografii cu bebeluşi, cu adolescenţi, cu bunici, cu un golden retriever, cu familia la plajă sau la Turnul Eiffel, toţi cu chipuri zâmbitoare, dovedind astfel cât de fericite şi nepreţuite erau vieţile lor. Era până şi o fotografie a lui Charlotte, într-o mică ramă ovală.

M-am uitat plină de uimire la fotografii. Dacă cineva însemna ceva pentru tine, îi puneai fotografia într-o ramă argintie şi o expuneai la vedere, ca pe acestea. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Willie nu avea nicio fotografie înrămată. Nici mama.

— Josephine!

Charlotte m-a luat pe neaşteptate de braţ, cu o mină radioasă. Era îmbrăcată într-un pulover verde din caşmir de culoarea mentei, iar părul ei arămiu era îngrijit pieptănat şi prins cu o bentiţă de catifea neagră.

— Ce mă bucur că eşti aici!

---

[12] *E doar o lună de hârtie* – cântec foarte popular, compus în 1933 pentru o piesă fără succes de pe Broadway, dar devenit celebru după Al Doilea Război Mondial, graţie interpretărilor artiştilor de renume ca Ella Fitzgerald, Nat King Cole sau Miles Davis.

— Îţi mulţumesc că ne-ai invitat.

— Oh, nu-ţi face griji. N-am să te părăsesc nicio clipă. Ştiu cât de îngrozitor de stânjenitor este să fii la o reuniune unde nu cunoşti pe nimeni.

Am dat din cap. Charlotte mă înţelegea. Era de parcă mi-ar fi auzit gândurile pe când eram în drum spre ea. Sau poate că faţa mea era din nou plină de pete roşii.

— Bună, Patrick. Ai întâmpinat probleme cu găsirea casei? l-a întrebat Charlotte.

— Nu, deloc. Oricum, nici n-ai avea cum să treci pe lângă o asemenea casă fără s-o vezi, a comentat Patrick.

— Da, este un atribut de care mătuşa mea este foarte mândră, a rostit Charlotte în şoaptă. Nu le place să treacă neobservaţi, dacă înţelegeţi la ce mă refer.

— Arăţi minunat în poza aceea, i-am spus eu, arătând spre fotografie.

— Oh, aceea e deja veche de vreo doi ani. Tocmai am făcut o nouă fotografie, la Smith. Haideţi să vă prezint.

Charlotte ne-a condus pe amândoi spre un cuplu frumos, de vârstă mijlocie, din cealaltă parte a încăperii.

— Mătuşă Lilly, unchiule John, aceştia sunt prietenii mei, Josephine Moraine şi Patrick Marlowe.

— Încântată de cunoştinţă, a spus, rece, doamna Lockwell. Marlowe, îmi sună cunoscut numele. John, a zis ea, bătându-l uşor pe braţ pe soţul ei, ca să îi atragă atenţia, de unde ştim noi numele de Marlowe? Cumva mama ta face parte din Junior League[13], dragule?

— Nu, doamnă. Mama mea locuieşte în Indiile de Vest.

— Tatăl tău este avocat? l-a întrebat domnul Lockwell.

— Nu, domnule, tatăl meu este scriitor şi vânzător de cărţi. Avem o librărie în Quarter.

— Oh, ce drăguţ! Nouă ne plac cărţile la nebunie, nu-i aşa, John?

Domnul Lockwell nu îi acorda mai deloc atenţie soţiei sale, în schimb tot arunca priviri în jur, fiind cu ochii pe toate celelalte femei.

— Şi la ce şcoală mergi, Patrick? a mai întrebat doamna Lockwell.

— Tocmai am absolvit la Loyola, a spus Patrick, acceptând bucuros un pahar cu băutură de la unul dintre chelnerii care circulau printre oaspeţi.

— Şi tu, Josephine? Te-am văzut cumva la Universitatea Sacred Heart, împreună cu Elizabeth a noastră? m-a chestionat doamna Lockwell.

— Josephine locuieşte în Cartierul Francez, mătuşă Lilly. Nu-i aşa că e

---

[13] Organizaţie a femeilor din New Orleans, care promovează voluntariatul, în scopuri educaţionale şi caritabile.

palpitant? s-a entuziasmat Charlotte.

— În Quarter. Oh, Doamne, a rostit Lilly Lockwell, ducându-şi cu afectare o mână la piept. Da, aşa este. Şi care spuneai că este numele tău de familie, drăguţă?

— Moraine.

— John?

Ea l-a bătut din nou pe braţ pe soţul ei.

— Cunoaştem vreo familie Moraine din Quarter?

— Nu cred. În ce domeniu lucrează familia ta, Josephine?

Domnul Lockwell se uita la mine. Doamna Lockwell se uita la mine. Charlotte se uita la mine. Aveam senzaţia că feţele lor sunt la doi centimetri de a mea.

— Vânzări, am spus eu, încetişor.

— Ce pian minunat! a intervenit Patrick, schimbând repede subiectul. Un Steinway de salon, cu coadă mică, nu-i aşa?

— Ah, da. Ştii să cânţi la pian? a întrebat Lilly, adresându-i-se lui Patrick, dar cu ochii aţintiţi în continuare asupra mea.

Patrick a dat din cap.

— Atunci ştii cu siguranţă să apreciezi un pian bun, a zâmbit doamna Lockwell şi a ridicat paharul, în cinstea pianului ei Steinway.

— Da, am acasă un Bösendorfer pentru concerte, cu coadă lungă, a spus Patrick.

Mătuşa Lilly şi-a întors imediat ochii de la mine la Patrick.

— Un Bösendorfer? Ei, da, aşa pian mai zic şi eu! a rostit domnul Lockwell cu glas bubuitor.

— Într-adevăr. Trebuie să ne cânţi ceva astă-seară, Patrick. Haide, nu fi timid, a spus Lilly.

— Oh, mătuşă Lilly, nu-mi fura prietenii. Tocmai voiam să le fac un tur al magnificei voastre case, a spus Charlotte, smulgându-ne de lângă unchiul şi mătuşa ei, care stăteau cu capetele uşor aplecate într-o parte, holbându-se la mine şi la Patrick.

Charlotte nu ne-a făcut turul casei. În schimb, a înşfăcat o tavă cu gustări de pe o servantă, ne-a tras după ea în biblioteca de la parter, a închis uşile în urma noastră şi s-a trântit pe o canapea.

— Este extenuant, credeţi-mă pe cuvânt. Şi stânjenitor. *Şi care spuneai că este numele tău de familie, drăguţă?* a zis ea, imitând-o pe mătuşa ei. Îmi cer scuze faţă de amândoi. Beau ca nişte peşti şi te supun unui interogatoriu teribil de insistent.

— Bine aţi venit în Sud! a spus Patrick, râzând.

Am stat de vorbă cu Charlotte mai mult de o oră, în bibliotecă. Am

încercat să îmi menţin o postură dreaptă în fotoliul masiv de piele şi, din când în când, îmi duceam mâna la gât să mă asigur că nu pierdusem perlele lui Sweety. Charlotte s-a instalat comod pe canapea, scoţându-şi pantofii şi îndoindu-şi picioarele încălţate în şosete trei sferturi pe sub fustă. Patrick s-a apucat să inspecteze cărţile din colecţia Lockwell, făcând câte o scurtă intervenţie, ca să comenteze despre vreun titlu sau volum. Amândouă am făcut gălăgie şi am protestat râzând, când Patrick a descoperit cartea lui Candace Kinkaid, *Rogue Desire,* înghesuită pe un raft de sus.

Un bărbat şi-a băgat capul pe uşa bibliotecii.

— Pot să mă ascund şi eu cu voi? Pare mult mai amuzant aici.

— Tati! Vino să faci cunoştinţă cu Josephine şi cu Patrick, i-a spus Charlotte.

Un domn elegant, în costum albastru, a intrat în bibliotecă.

— Aha, tu trebuie să fii acel Patrick cu pianul Bösendorfer.

— Ooh – încă mai vorbesc despre asta? a întrebat Charlotte.

— Da. Şi, Patrick, tare mi-e teamă că va trebui să cânţi la pian. Sora mea nu se va lăsa până când nu va auzi cum sună degetele de Bösendorfer pe un Steinway. George Gates, s-a prezentat el, întinzându-i mâna. Şi tu trebuie să fii Josephine, a spus el, întorcându-se spre mine. Charlotte a vorbit tot timpul despre tine.

— Majoritatea oamenilor preferă să îi spună Jo lui Josephine.

Patrick a zâmbit, iar eu i-am aruncat o privire ucigătoare.

Domnul Gates a discutat cu Patrick despre cărţi, interesându-se despre nişte volume rare pe care nu reuşise să le găsească în Est. Apoi l-a convins pe Patrick să îşi susţină recitalul de pian şi au ieşit împreună din bibliotecă.

— Tatăl tău este atât de drăguţ. Şi amuzant, i-am spus lui Charlotte.

— Da. Tatăl tău este amuzant? m-a întrebat ea.

M-am uitat la ea, întrebându-mă dacă expresia feţei mă dădea de gol.

— Tatăl meu... părinţii mei nu sunt împreună, i-am spus eu.

Charlotte s-a ridicat brusc în picioare şi mi-a pus o mână pe genunchi.

— Nu-ţi face griji, Jo. Jumătate din cuplurile celor căsătoriţi de aici nu sunt împreună. Nu în adevăratul sens al cuvântului, oricum. Dar niciodată nu ar fi atât de sinceri ca tine. Chiar înainte de a sosi tu, doamna Lefèvre ne-a povestit că a lipit ţeava pistolului de tâmpla soţului ei, seara trecută în dormitor, fiindcă mirosea a Tabu.

Charlotte a scuturat din cap, şoptind:

— Doamna Lefèvre nu foloseşte parfumul Tabu. Dar să-l ameninţe cu o armă? Îţi poţi imagina o asemenea nebunie?

Am clătinat din cap, simţind metalul rece al pistolului prins de coapsa mea, pe sub fustă. Din nefericire, ştiam prea bine ce însemna o asemenea

nebunie.

— Nimeni nu are o viaţă perfectă. Mi se pare mult mai interesant când oamenii sunt oneşti în privinţa asta, a spus Charlotte.

Oneşti. Dar ce ar crede Charlotte dacă i-aş spune adevărul? Că mama mea e o prostituată, că nu ştiu cine e tatăl meu, că majoritatea bărbaţilor mă sperie, aşa că mi-am inventat nişte taţi, precum Forrest Hearne.

— Charlotte!

O fată înaltă şi fusiformă, cu dinţi de iepure, a intrat în fugă în bibliotecă.

— Mama zice că eşti prietenă cu băiatul acela, Patrick Marlowe. Trebuie să îmi faci cunoştinţă cu el!

— Elizabeth, Patrick e prea în vârstă pentru tine. Tu nici n-ai terminat liceul. Nu cred că mătuşa Lilly ar fi de acord.

— Nu îmi pasă ce crede mama, a spus Elizabeth. E tare frumos. Şi l-ai auzit cum cântă la pian?

— Jo, aceasta este verişoara mea, Elizabeth Lockwell.

Elizabeth nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Şi-a răsucit o şuviţă de păr pe degete şi şi-a împins un şold înainte.

— Mama mi-a spus că Patrick a venit cu o amărâtă de vagabondă din Quarter. E iubita lui?

Mi-am făcut rapid ieşirea din încăpere.

TREISPREZECE

L-am găsit pe Patrick lângă pian, înconjurat de femei îmbrăcate în rochii scumpe. Patrick m-a zărit şi a pornit prin mulţime spre mine.

— Eşti gata, Jo? m-a întrebat Patrick, luându-mă cu braţul pe după mijloc. Salvează-mă! mi-a şoptit.

— Da, din nefericire, trebuie să mă întorc acasă, am spus eu cu glas tare.

Elizabeth şi-a făcut apariţia, răsucindu-şi în continuare o şuviţă de păr pe deget.

— Bună, Patrick. Eu sunt Elizabeth Lockwell. Poţi să îmi spui Betty. Aceasta este casa mea şi acela este pianul meu.

— Păi, bine, draga mea, dar tu n-ai învăţat încă să cânţi la el, a remarcat domnul Lockwell, râzând.

Doamna Lockwell continua să ne studieze cu atenţie.

— Ce păcat că trebuie să pleci atât de repede, Patrick. John şi cu mine va trebui să trecem neapărat pe la librăria ta din Quarter. Ne plac cărţile şi avem o bibliotecă destul de mare.

— Da, am văzut. Candace Kinkaid se vinde foarte bine şi în librăria noastră, a spus Patrick, cu toată sinceritatea.

— Vă mulţumim pentru invitaţie, am spus eu.

— Plăcerea a fost de partea noastră, Joanne, a răspuns doamna Lockwell.

Patrick m-a condus spre uşă, cu Elizabeth urmându-ne îndeaproape ca un căţeluş.

Charlotte m-a înşfăcat de braţ când am ajuns în foaier.

— Jo, îmi pare foarte rău, mi-a şoptit ea, strâmbându-se toată. Rudele mele sunt atât de nesuferite.

— Nu, n-ai de ce să îţi pară rău. Pe cuvânt.

Am văzut-o pe Elizabeth legănându-se pe vârful picioarelor în timp ce stătea de vorbă cu Patrick.

— Dar nu ai cunoscut-o pe mama, a spus Charlotte. Este în curtea din spate.

O femeie de lângă uşă a izbucnit într-un plâns cu sughiţuri.

— Toţi sunt nişte porci în costume frumoase! Iată-l aici, pretinzând că este un soţ bun, şi chiar noaptea trecută i-am găsit urme de ruj ieftin pe piept. Acum ştiu unde s-au dus bijuteriile mele.

Femeia a continuat să plângă, vărsând băutura din pahar pe rochie.

M-am întors spre Charlotte, iar ea a clătinat din cap.

— Evident, prea multe cocktailuri.

— Oraşul acesta este împuţit! s-a văicărit femeia beată. Bietul Forrest Hearne. I-au spus soţiei lui că a avut un atac de cord. E odios! Ar trebui să ardă Quarterul din temelii.

M-am întors şi m-am uitat lung la femeie.

— Jo! m-a strigat Patrick, din cealaltă parte a foaierului.

— O să-ţi scriu de îndată ce ajung acasă, m-a asigurat Charlotte. O să-ţi trimit toate informaţiile despre Smith.

Am dat din cap. Patrick m-a înşfăcat de braţ şi m-a condus repede pe uşă afară, apoi pe aleea din faţă, încercând să scape de Elizabeth Lockwell, care venea după noi, suficient de aproape încât să se transforme în umbra lui Patrick. Oamenii stăteau adunaţi în mici grupuri, fumând şi bând sub stejarii cu licheni din curtea din faţă. Un băiat solid, cam de vârsta lui Patrick, stătea singur la marginea gardului viu.

— Patrick, el este fratele meu, Richard, l-a prezentat Elizabeth.

Richard s-a uitat lung la Patrick. Şi-a mijit ochii.

— Te-am văzut de revelion cu prietenul tău.

— Mare distracţie, noaptea aceea, nu-i aşa? i-a aruncat Patrick, fără să se oprească să-i strângă mâna.

— Aia consideri tu c-a fost distracţie? a spus Richard întorcându-se să îl petreacă pe Patrick cu privirea.

A înşfăcat-o pe sora lui de mână.

— Stai departe de el, Betty.

Am mers câţiva paşi în tăcere. În mod cert, Richard Lockwell părea a fi violent. Haosul petrecerii s-a stins, fiind înlocuind de ţârâitul greierilor. Şi de unde-l ştia femeia de la petrecere pe Forrest Hearne?

— Eşti bine, Joanne? m-a întrebat Patrick.

Am izbucnit în râs.

— Pe bune, Jo. Asta e Uptownul. De ce oi fi vrând tu să ai de-a face cu asemenea idioţi?

— Charlotte nu este o idioată, am pledat eu.

— De acord. Ea e grozavă şi tatăl ei este un om minunat, de asemenea. Gata, hai să ieşim de aici, m-a îndemnat Patrick.

Nici nu am apucat bine să punem piciorul în stradă ca să traversăm, când farurile unei maşini s-au aprins brusc şi s-au apropiat de noi, orbindu-ne.

— Cine este? am întrebat eu, apucându-l strâns de braţ pe Patrick.

— Nu văd. La o parte, Jo!

Patrick m-a tras înapoi pe trotuar, iar limuzina neagră s-a apropiat. Am recunoscut maşina. Mariah.

Cokie şi-a scos capul pe geamul şoferului.

— Haide, urcaţi, ne-a poftit el.

Am aruncat iute o privire în jur şi am sărit pe bancheta din spate.

— Cokie, ce cauţi aici?

— Willie m-a trimis, a zis că nu voia să vă întoarceţi pe jos sau cu tramvaiul.

M-am făcut mică pe bancheta din spate, în vreme ce maşina trecea încet prin dreptul casei Lockwell, rugându-mă ca Richard şi Elizabeth să nu se mai afle pe trotuar.

— Josie, fetiţo, dă ce te simţi ruşinată cu aşa o frumuseţe dă otomobil? a zis Cokie, radios. Oooooii, nimeni nu poa' să mă prindă din urmă când sunt în Cadillac-ul meu negru!

— Da, oamenii aceia ar trebui să se simtă ruşinaţi, Jo.

— Au fost multe lucruri de ruşine, pe acolo? a întrebat Cokie.

— Nu ştiu, am spus eu.

— Nu ştii? a repetat Patrick, răsucindu-se cu faţa spre mine. Jo, au un pian cu coadă mică, dar nimeni din familie nu cântă la el. Au rafturi întregi cu cărţi pe care nu le citesc niciodată şi tensiunea dintre cupluri era atât de apăsătoare, încât aproape că ne-a sufocat.

— Să vă spui eu ceva dă oamenii ăştia bogaţi din Uptown, copii, a zis Cokie. Au tot ce se poate cumpăra cu bani, conturile lor din bancă sunt grase, da' nu sunt fericiţi. N-or să fie niciodată fericiţi. Şi ştiţi dă ce? Au sufletele goale. Şi banii nu pot îndrepta asta, nu, dom'le. Prietenul meu Bix a fost sărac. Doamne, trebuia să sufle în trompeta aia zece ore pe zi, doar ca să pună ceva pe fundul farfuriei. Şi a murit sărac. L-ai văzut, Jo, cu farfuria aia pă piept. Da' omul ăla nu avea sufletul gol.

— Suflete goale. Asta e problema, a încuviinţat Patrick.

— Aveau fotografii de familie puse în rame frumoase, am spus eu, ridicând din umeri.

M-am cufundat şi mai adânc în bancheta de piele ce mirosea a mosc. Îmi doream ca Willie să nu fi trimis maşina după mine. Încerca să mă spioneze?

— Şi tu tre' să te fereşti de Richard Lockwell ăla, a mai spus Cokie. E un criminal de pisicuţe.

— Adică e afemeiat? a întrebat Patrick, izbucnind în râs.

— Aş, nu, nu asta voiam să zic. Când iera mic, a spânzurat patru pisoi în Quarter. Doamne, să fi văzut cum l-au fugărit oamenii! Nu ie zdravăn la cap.

M-am uitat afară pe geam fredonând „It's Only a Paper Moon", în vreme ce Mariah străbătea bulevardul St. Charles, îndreptându-se spre strada Canal. Femeile din Uptown se fereau de Quarter şi de orice era asociat cu acesta. Erau convinse că numai şi numai Quarterul era responsabil pentru toată corupţia. Voiau să creadă că soţii lor erau nişte stâlpi ai societăţii

virtuoşi – oameni buni, aşa ca Forrest Hearne –, dar Quarterul îi atrăgea împotriva voinţei lor, înşfăcându-i de glezne şi târându-i în mocirlă.

Mama probabil că savura stridii Rockefeller la Antoine's, spălându-le gustul din gât cu whisky şi cu fum de ţigară. Parcă o şi vedeam. Îşi ţinea mâna ridicată în mod ostentativ, astfel încât toată lumea să îi poată admira bijuteriile furate, în timp ce îşi strecura laba piciorului în scrotul lui Cincinnati, pe sub masă. Mama era mai frumoasă decât toate femeile de la petrecerea Lockwell, dar nu avea nici prestanţa, nici încrederea în sine a acelor doamne. Nu eram de acord cu Cokie. Nu era vorba doar de oamenii bogaţi.

Şi mama avea sufletul gol.

PAISPREZECE

Străbăteam în grabă străzile aglomerate şi zgomotoase, dimineaţa devreme, ca să ajung la timp la Willie. Scrisesem câteva variante de bilet lui Sweety şi, în cele din urmă, mă hotărâsem la: *„Mulţumesc pentru perle – Jo”.*

L-am zărit pe Jesse la intersecţia dintre străzile Conti şi Bourbon. Din căruţul cu flori al bunicului său se revărsa o explozie de culori. M-am oprit să cumpăr doi crini roz.

— Hei, Motor City! Arăţi bine în dimineaţa asta!

— Ei, las-o baltă, Jesse!

Am făcut semn spre hainele de pe mine, cele în care făceam curăţenie, şi am izbucnit în râs.

El mi-a zâmbit.

— Arăţi mai bine decât mine, cu şorţul ăsta de florărească. Jesse şi cu mine făcuserăm împreună o parte din şcoala gimnazială şi din liceu. Acum, locuia cu bunicii, pe strada Dauphine, dar petrecuse câţiva ani în Alabama, cu familia. Când era în New Orleans, îşi ajuta bunicul care vindea flori în Quarter. Odată, pe când aveam unsprezece ani, mama era cu capsa pusă şi m-a plesnit peste faţă, în plină stradă. Jesse a venit la ea hotărât, a aruncat o găleată de apă pe ea şi apoi i-a întors spatele. Mă întrebam dacă îşi mai amintea de asta.

Uneori, mai trecea pe la librărie ca să se uite la cărţi despre inginerie, dar rareori cumpăra ceva. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului meşterind la maşini.

— Şi ce mai fac nepoatele lui Willie? m-a întrebat el, ridicând cele două flori pe care le alesesem.

„Nepoate” era un termen pe care Willie îl folosea pentru fetele din bordel.

— Toată lumea este bine, i-am zâmbit eu. Dar tu?

— Tocmai am început primul semestru la Delago. Nu este Tulane, dar sunt încântat, oricum.

Jesse Thierry mergea la colegiu?

— Oh, Jesse, dar este minunat!

El a încuviinţat.

— Şi tu? Nu te preface că nu eşti cea mai deşteaptă fată din New Orleans.

O şuviţă rebelă de păr, de culoarea închisă a lemnului de scorţişoară, i-a căzut peste ureche. Şi-a coborât glasul şi m-a privit cu sinceritate.

— Şi acum, că mama ta s-a mutat din oraş, poate că o să ai mai mult timp

pentru tine.

Mi-am ridicat privirea din portmoneul cu mărunţiş. De unde ştia el despre mama? Am plătit, încercând să-i evit privirea, i-am mulţumit pentru flori şi am plecat.

Mama şi Cincinnati planificaseră să pornească la drum după cina de la Antoine's. Mă uitasem în atlasul din librărie, înainte de a mă duce la culcare, întrebându-mă cât putea să dureze drumul cu maşina până în vest, în California. Dacă nu se opreau să admire priveliştile, socotisem că aveau să ajungă în patru zile. Lui Cincinnati i-ar fi luat mai puţin de patru zile, totuşi, până s-o bată din nou.

∵

Am intrat în bucătăria bordelului. Sadie avea deja pregătită tava pentru Willie, cu cafea şi cu ziar cu tot. Mi-a făcut imediat semn spre tavă, de cum am intrat.

— Willie s-a trezit deja?

Sadie a confirmat, dând din cap. I-am întins unul dintre crini.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai călcat bluza, Sadie. Şi pentru că i-ai pregătit tava lui Willie.

Sadie s-a uitat de la floare la mine, zâmbind, aproape stânjenită. Zâmbetul i-a dispărut repede, însă, arătând imperios spre camera lui Willie.

Am luat în grabă şorţul şi tava şi am trecut prin salon, ocolind o cravată bărbătească atârnată de candelabru. Pe când mă apropiam de uşa lui Willie, mi-au căzut ochii pe ziar.

MOARTEA UNUI TURIST DIN MEMPHIS DECLARATĂ ATAC DE CORD

M-am oprit chiar în faţa uşii lui Willie ca să citesc articolul, dar n-am apucat.

— Ai de gând să tândăleşti acolo sau îmi aduci cafeaua aia? s-a auzit Willie bombănind de cealaltă parte a uşii.

— Bună dimineaţa, Willie, mi-am făcut eu intrarea.

Părul şi machiajul lui Willie erau perfecte. Purta un costum bej elegant şi stătea la biroul ei scriind ceva.

— Îmi vreau cafeaua.

— Te-ai trezit devreme. E totul în regulă?

— N-am voie să mă scol devreme? s-a răstit ea.

— Bineînţeles că ai, doar că... de obicei nu eşti trează, darămite îmbrăcată, la ora asta. Unde te duci?

— Nu că ar fi treaba ta, dar am o întâlnire cu avocatul meu.

— Un avocat, atât de devreme? E totul în regulă?

— De ce tot pui întrebarea asta?

Willie continua să scrie, cu capul aplecat asupra hârtiei.

— În loc să îmi pui întrebări idioate, de ce nu îmi spui mai bine când a plecat mama ta în California?

Am aşezat tava pe patul lui Willie.

— V-aţi văzut?

— Nu, nu ne-am văzut. Dar vreo zece oameni mi-au spus că au auzit-o lăudându-se că se duce la Hollywood cu dobitocul ăla. De fapt, toată lumea mi-a spus...

Willie a ridicat capul şi m-a sfredelit din priviri.

— Cu excepţia ta.

Frământam şorţul în mâini.

— M-a rugat să aştept până dimineaţă ca să-ţi spun... să nu-ţi dea peste cap afacerile de aseară.

Willie şi-a trântit stiloul pe birou.

— Ştii ceva? Mama ta este o curvă tâmpită, tâmpită sadea! a zbierat Willie. Dar să nu îndrăzneşti să o iei pe urmele ei şi să mă minţi, şi nici să nu crezi *vreodată* că sunt atât de proastă, încât să nu ştiu când mă minţi. O cunosc pe mamă-ta mult mai bine decât îţi închipui, aşa că nu are cum să mă ducă ea pe mine!

Willie zbiera cât o ţinea gura. Stătea cu bărbia în aer şi era roşie ca focul la faţă.

— Willie, ce s-a întâmplat? A furat mama ceva de la tine?

— Ce? Mama ta e o bucată de carne pentru mine, atât şi nimic mai mult. Singura de la care a furat ceva ai fost tu! Şi, cu voia lui Dumnezeu, acum a plecat de tot. Se poate alătura tuturor celorlalte mincinoase şi ratate ofilite din Hollywood. Şi tu trebuie să o laşi să plece, Jo. Să nu îndrăzneşti să o cauţi sau să o laşi să vină înapoi în viaţa ta. Nu mai eşti un copil. Ea este pe cont propriu acum. N-are decât să stea să-i tăbăcească pielea Cincinnati!

— Willie, încetează!

— Uită-te la camera asta! Ai întârziat şi e o mizerie de nedescris! De trei zile îţi tot cer să îmi cureţi armele, le-ai curăţat? Nu! Te fâţâi de colo colo şi îi laşi pe oameni să îşi bată joc de tine la petrecerile din Uptown.

Willie şi-a înşfăcat poşeta de pe pat, răsturnând de pe tavă ceaşca de cafea, care s-a rostogolit pe jos. S-a spart cu un zgomot strident. A trântit atât de tare uşa dormitorului, încât am crezut că o să o scoată din ţâţâni. Sweety şi Evangeline stăteau afară, în dreptul uşii, îmbrăcate în halatele lor, cu ochii cârpiţi de somn, trăgând cu urechea.

— Voi la ce vă zgâiţi? a zbierat Willie. Înapoi la culcare!

Evangeline s-a dat la o parte, lăsând-o pe Willie să treacă.

— Cele mai proaste târfe pe care le-am avut vreodată! a urlat Willie pe holul din spate.

A ieşit trântind uşa în urma ei şi am auzit-o pe Mariah pornind în trombă.

M-am aplecat să adun cioburile ceştii de cafea.

— Hei, tu, fată de târfă! mi s-a adresat Evangeline sprijinindu-se de tocul uşii. Mută-mi lucrurile în camera mamei tale. Şi ai grijă să fie totul spălat. Nu vreau să îi simt duhoarea pe mine.

— Potoleşte-te, a spus Sweety, trăgând-o pe Evangeline în hol şi închizând uşa după ea.

M-am aşezat pe patul lui Willie, ţinând cioburile în mâini, încă ude de la cafea. Willie a spus că oamenii îşi băteau joc de mine. Aşa să fi fost oare?

Trebuia să plec din New Orleans. Trebuia să intru la Smith.

CINCISPREZECE

Lumina soarelui se strecura pe fereastră, alcătuind un pătrat luminos la capătul patului. Evangeline avea dreptate. În cameră persista, în mod inconfundabil, mirosul mamei. Am deschis fereastra şi m-am aşezat pe pervaz pentru o clipă, uitându-mă la patul înalt, cu baldachin. O văzusem pe mama ademenind bărbaţii în public, dar niciodată „la treabă" în camera ei. Tapetul de un verde-intens se scorojea pe la colţuri, dând la iveală tencuiala goală de dedesubt. În lumina blândă a soarelui, lenjeria de pat cu merişoare îşi arăta adevărata vârstă, iar draperia ce atârna din baldachin era sfâşiată şi zdrenţuită pe margini. M-am uitat la gaura de glonte din tăblia patului, încă nu aflasem povestea acelei găuri.

Camera mamei era aproape goală. Am deschis un sertar al biroului ei. O sticluţă de ojă roşie s-a rostogolit peste nişte exemplare din *Hollywood Digest*[14]. Le-am luat ca să le arunc la gunoi şi o bucată de hârtie a căzut pe podea, rotindu-se încet. Era plângerea la poliţie, întocmită atunci când Cincinnati o bătuse pe mama. După ce a ieşit din spital, Willie a insistat ca mama să depună o plângere. Am dus-o pe mama la secţia de poliţie şi, la câteva minute după ce a început să completeze formularul, a spus că nu se simţea bine şi că avea să îl termine acasă. M-am uitat pe formular. Nu-şi trecuse numele de familie şi minţise până şi în privinţa vârstei.

Nume: Louise
Adresa: 1026 Conti, New Orleans
Vârsta: 28
Starea civilă: Necăsătorită
Copii: Niciunul
Niciunul.

M-am uitat lung la acel cuvânt.

— Hei, păpuşico!

Am ridicat privirea şi am descoperit-o pe Dora, sprijinită de tocul uşii. Purta o cămaşă bărbătească, verde, desigur, împreună cu lenjeria ei de corp sumară, tot verde.

— Am auzit că ai avut un scandal monstru cu Willie, în dimineaţa asta. Probabil c-am dormit buştean. Eşti bine?

— Sunt bine.

---

[14] Revistă de divertisment cuprinzând ultimele noutăţi din muzică, industria cinematografică, spectacole de televiziune şi viaţa celebrităţilor.

Acesta era răspunsul meu standard.

— Nu o băga în seamă pe Willie. A fost tare arţăgoasă în ultima vreme. Ce-ai acolo?

Am ridicat foaia de hârtie la vedere.

— O plângere la poliţie, de pe vremea când Cincinnati a bătut-o pe mama.

— Louise a depus plângere la poliţie? s-a mirat Dora.

Am izbucnit în râs.

— Nu, bineînţeles că nu.

— N-o văd făcând aşa ceva. Ea îl iubeşte pe Cincinnati ăla.

— Nu înţeleg. Este un criminal, Dora. Este un om foarte rău.

— Drăguţă, unele fete îi iubesc pe băieţii răi. Femeile îl iubesc Cincinnati. Le face să se simtă sexy. Şi pune mâna pe bani frumoşi, din când în când. Ei, poate că nu înţelegi de ce fetele îl găsesc atrăgător pe Cinci, dar înţelegi că mama ta iubeşte banii, nu-i aşa?

Am dat din cap şi am scos un portmoneu roz, gol, din sertarul mamei.

— Asta a fost al meu. Obişnuiam să îmi ţin economiile în el, ascuns sub patul meu. Mi l-a luat.

— Of, dulceaţă.

Dora a clătinat din cap. A venit până în dreptul meu şi a aruncat o privire pe formularul de plângere la poliţie. Mi-a pus mâinile pe umeri.

— Jo, ascultă-mă bine, tu nu eşti ca noi. Eşti diferită. Willie ştie asta.

Mi-am aţintit privirea asupra mâinilor mele.

— Vreau să merg la colegiu, Dora.

— La colegiu? Păi, e bine să visezi, Jo, dar nu ştiu ce să zic despre colegiu. E cu totul altă mâncare de peşte. Dar sunt sigură că ai putea să lucrezi la unul dintre acele magazine universale frumoase sau ai putea chiar să fii o garderobieră. Scumpo, ştiu că o iubeşti pe Louise, dar trebuie să te întrebi – ce fel de femeie fură bani de la un copil? Evangeline are o problemă. Dar oricât de cleptomană ar fi ea, tot nu ar fura de la un copil, înţelegi ce vreau să zic? Nu vreau să fiu rea cu tine, dulceaţă, dar îţi sugerez cu toată seriozitatea să îţi vezi de drumul tău.

Dora a luat în mână formularul de la poliţie.

— Şi dacă Louise zice că nu este mama ta, chestia asta ar putea să îţi pice chiar foarte bine.

Am stat acolo în tăcere, gândindu-mă la întrebarea Dorei. Ce fel de femeie fură bani de la copilul ei?

Dora şi-a pus mâinile în şolduri.

— Ei, şi acum, ajută-mă cu ceva. În loc să îi arunci lucrurile, pune tot ce găseşti într-o cutie şi spune-i lui Evangeline să nu se atingă de nimic, fiindcă te vei întoarce mai târziu după ea. Lasă-o să fure câteva lucruri. Poate că

atunci va renunţa să se mai furişeze în camera mea vreo câteva zile.

După ce a plecat Dora, am scos aşternutul de pe pat şi am măturat podeaua din camera mamei. Am băgat mătura pe sub fustanela patului şi, când am tras-o afară, am auzit un zgomot înfundat. O şosetă bărbătească se prinsese între perii măturii. M-am aplecat să o scot de acolo şi am constatat că atârna greu. Era ceva înăuntru. Am scuturat şoseta deasupra patului şi pe saltea a căzut un ceas de aur. Am simţit un gol în stomac când degetele mele au atins ceasul familiar. L-am întors şi am văzut că pe spate era gravat.

F. L. Hearne.

ŞAISPREZECE

Tic, tac, tic, tac, tic, tac. Îl auzeam toată ziua, pulsând în capul meu, pompând prin fibrele mele nervoase. Aveam ceasul unui mort. A fost prima dată când nu i-am raportat lui Willie despre un obiect găsit. Ea nu se întorsese încă de la întâlnirea cu avocatul când am terminat curăţenia, aşa că plecasem cu ceasul – cu bomba cu explozie întârziată – ticăind în buzunarul meu. Când am ajuns în librărie, am cercetat ceasul cu toată atenţia. M-am uitat la secundar, în timp ce orbita pe cadranul scump de aur, trecând iar şi iar peste inscripţia *Lord Elgin.* Purta oare Forrest Hearne acest ceas când a murit? Încă îi mai ticăia la încheietura mâinii, când inima lui încetase să bată? Poate că l-a scos înainte să moară, l-a pierdut pe undeva prin Quarter şi mama l-a găsit dintr-o pură întâmplare? Da, poate că a fost doar o coincidenţă, mi-am spus eu.

Am ascuţit un cuţit pentru legat cărţi şi am decupat un pătrat adânc, în mijlocul paginilor centrale ale unui exemplar deteriorat de apă al romanului *O călătorie în India.* Am pus ceasul în gaura făcută şi am încuiat cartea în vitrina de sticlă din spatele librăriei, unde ţineam materialele şi uneltele pentru restaurări de carte. Patrick pierduse cheia cu mulţi ani în urmă.

Am plecat prin Quarter, aruncând, pe rând, pătrăţelele de hârtie decupate din *O călătorie în India* în coşurile de gunoi de-a lungul drumului. L-am văzut pe Frankie vizavi şi l-am fluierat. S-a întors, ţopăind pe picioarele lui subţiri ca de păianjen, şi a venit, potrivindu-şi pasul după al meu.

— Hei, Josie. Ce ai pentru mine?

— Nu am nimic. De fapt, mă întreb dacă nu cumva ai tu ceva pentru mine. Ştii unde a fost mama de revelion?

Frankie s-a oprit. A scos un pachet de ţigări din buzunarul cămăşii, săltându-l în aer până când a ieşit din el o ţigară albă. A apucat-o cu buzele.

— Această informaţie este pentru tine? a întrebat el, aprinzându-şi ţigara.

— Aha, înţeleg. Ai vorbit deja cu Willie?

— N-am spus asta.

— Ei bine, da, este pentru mine. Şi nu sufla o vorbă nimănui. Rămâne între noi.

Frankie m-a sfredelit din priviri, cu ţigara atârnând în colţul gurii. Un grup de turişti se apropia de noi cu un aparat de fotografiat îndreptat spre o clădire din spate. Frankie m-a înşfăcat de braţ şi m-a tras la marginea trotuarului.

— Mama ta a fugit cu Cincinnati, Jo.

— Ştiu, Frankie. Nu asta te-am întrebat. Unde era ea de revelion?

El s-a uitat în susul şi în josul străzii, scoţând fumul de ţigară prin colţul gurii cu buze subţiri.

— Era la Roosevelt, unde a băut câteva pahare de Sazeracs.

— Şi după aceea?

— A băut cu nişte turişti.

— Ce turişti? Unde? A fost la Sans Souci? am întrebat eu.

— Ho! şi-a ridicat Frank mâinile în aer. N-am spus asta. Uite ce e, trebuie să plec. Şi, Jo, sunt eu băgat în afacerea cu informaţiile – s-a aplecat mult spre mine –, dar nu sunt un turnător.

Mi-am deschis poşeta şi mi-am scos portofelul.

— Păstrează banii. Umblă vorba că-i strângi pentru colegiu.

— De unde ai auzit asta? l-am întrebat eu.

— Eu aud tot, fată de yankeu.

Frankie mi-a zâmbit cu gura până la urechi, a făcut o plecăciune exagerată şi a şters-o.

M-am întors la librărie şi m-am oprit în drum să mă uit în vitrina magazinului Gedrick. Aveau rochii la reducere, la 9,98 dolari. Mi-aş fi dorit să fi purtat ceva nou şi la modă la petrecerea familiei Lockwell, în loc să arăt ca o amărâtă de vagabondă. Doamna Gedrick a ieşit din magazin ca să golească un făraş. Şi-a îndreptat umerii, pregătindu-se să salute, apoi a văzut că eram eu şi a golit murdăria în şanţ cu o mutră acră. Când aveam doisprezece ani, am fost doborâtă de o gripă atât de puternică, încât aproape deliram. Am încercat să mă duc singură până la doctorul Sully, dar am ajuns doar până la magazinul doamnei Gedrick. M-am prăbuşit, vomitând fasole roşie şi orez pe tot trotuarul. Doamna Gedrick tot insista să o sunăm pe mama. Ştiam că mama s-ar fi înfuriat dacă am fi deranjat-o. Aşa că i-am spus să-l sune pe tatăl lui Patrick, pe Charlie. Când Charlie a sosit, doamna Gedrick a clătinat un deget acuzator spre el, spunând: „Ruşine părinţilor, oricine ar fi ei!" îmi amintesc că am plecat pe bancheta din spate a maşinii lui Charlie, privind în urmă la rămăşiţele dezastrului vieţii mele, alcătuite din fasole roşie şi orez împrăştiate pe trotuar. Ruşinea nu era a părinţilor mei. Ruşinea era toată a mea.

Am intrat pe strada Royal şi am dat cu ochii de Cokie, care stătea lângă maşina parcată la bordură.

— Salutare, Coke.

— Willie m-a trimis după tine, mi-a spus el.

M-a străbătut un fior de teamă. Willie ştia despre ceas!

— Nu se întorsese până am plecat eu, azi-dimineaţă, i-am zis eu. Era la o

întâlnire cu avocatul.

— Ştiu. Dar s-a întors, a făcut bagajele şi eu le-am încărcat în Mariah. Este gata de plecare.

— Unde?

— Mi-a zis să vin să te iau, c-a zis că tu şi cu ea o să mergeţi la Shady Grove, pentru câteva zile.

— Păi, şi bordelul? am vrut eu să ştiu.

— A zis că Dora şi Sadie or să aibă grijă de el.

Shady Grove era căsuţa de la ţară a lui Willie, la trei ore distanţă de New Orleans, imediat după ce treceai de Yellow Bayou.

— Păi, nu ştiu ce să zic, Coke, i-am spus eu. Am treabă la librărie.

— Mi-a zis să vin să te iau şi că este gata de plecare într-o oră. Am fost bucuros să vin la tine. Am găsit ceva ce cred că te interesează.

Cokie a băgat mâna pe fereastra taxiului şi a scos un ziar. Era un număr din *Commercial Appeal.*

— Cornbread încă mai face curse cu camionul de aici până la Tennessee şi înapoi. A luat ziarul ăsta, când era în Memphis.

Un titlu cu litere de-o şchioapă îţi sărea în ochi pe prima pagină:

MOARTEA FULGERĂTOARE A LUI F.L. HEARNE JR., ARHITECT,
ÎNTR-O VIZITĂ LA NEW ORLEANS

— Ai aci, în articolul ăsta, tot soiul de informaţii despre omul tău bogat din Memphis, a spus Cokie.

— Mulţumesc. Mulţumesc mult, Coke.

Cokie a zâmbit larg.

— N-ai pen' ce. Da' să nu-i zici lui Willie că ţi l-am dat ieu. Grăbeşte-te acum, că te aşteaptă.

Am fugit în librărie, întrebându-mă ce să-i spun lui Patrick. L-am văzut prin vitrină, ocupat la tejghea cu un client. Am împăturit ziarul şi mi l-am pus sub braţ.

— Hei, Jo! a strigat Patrick, imediat ce am intrat pe uşă. Clientul de la tejghea s-a întors spre mine – înalt, brunet şi superb.

— Bună, Josie, m-a salutat el.

M-am uitat nedumerită la tânărul frumos.

— Ah, nu mă recunoşti? Adevărul e că era întuneric şi tu erai în cămaşă de noapte.

Am simţit un val de fierbinţeală inundându-mi obrajii.

— Ah, da, lucraţi la librăria Doubleday.

— Aşa este, mi-a confirmat el, întinzând mâna şi prezentându-se: James

Marshall.

I-am strâns mâna, dorindu-mi să fi arătat mai bine, făcându-mă mică la gândul că acest tânăr superb mă văzuse în cămaşă de noapte.

— Cokie a venit după tine, mi-a dat de ştire Patrick.

— Ştiu. Willie insistă să merg la Shady Grove cu ea pentru câteva zile. Aş putea să mă împotrivesc, dar ştii cum este ea când vrea să meargă la Shady Grove.

— E-n regulă, a zis iute Patrick, zâmbind ciudat.

— Da? Eşti sigur că poţi să te descurci?

— Haide, Jo, bineînţeles că mă descurc. Totul o să fie bine.

Nu mă aşteptasem să se învoiască atât de lesne.

— Şi Charlie? Cum ai s-o scoţi la capăt?

— Cine e Charlie? a întrebat James.

— Tatăl meu, i-a explicat Patrick. Vom fi bine, Jo. Du-te.

— Shady Grove – sună bine, a remarcat James.

— E la ţară, un loc liniştit, a spus Patrick. Auzi, Jo, ai terminat cu contabilitatea pe luna decembrie? Vreau să închei bilanţul de la sfârşitul anului.

— Şi inventarul, a adăugat James.

— Ah, da. Când ai făcut ultimul inventar? m-a întrebat Patrick.

M-am uitat de la James la Patrick.

— Da, bilanţul pe luna decembrie e făcut. Dar de ce ai nevoie de un inventar?

— Vreau să încerc să rămân pe val în noul an. Mi se pare mie sau te aşteaptă Cokie afară? m-a întrebat Patrick.

Am dat din cap şi m-am îndreptat spre scara din spate, oprindu-mă pe furiş pentru a arunca o privire spre E.M. Forster, care ticăia în spatele geamului încuiat.

ŞAPTESPREZECE

O lăsasem pe Willie să fiarbă în suc propriu. Mă aştepta de aproape două ore. Dar nu plănuisem să plec din oraş şi trebuia să mă pregătesc. În plus, mi-am luat răgazul să citesc articolul despre Forrest Hearne. În ziar scria că domnul Hearne, fost jucător de fotbal din echipa Vanderbilt, venise la New Orleans împreună cu alţi trei bărbaţi, cu intenţia să asiste la Sugar Bowl, dar că niciunul dintre prietenii lui nu era de faţă când el a murit. Fusese membru al clubului Lakeview Country şi făcuse parte din consiliile de administraţie ale câtorva organizaţii caritabile. De asemenea, se relata faptul că soţia lui Hearne era în stare de şoc de la aflarea veştii. Soţul ei o sunase mai devreme din New Orleans şi păruse să se simtă foarte bine. Marion. Mi-am adus aminte că a pomenit numele ei atunci când cumpărase volumul de Keats. Am ascuns articolul sub duşumea, lângă cutia de trabucuri în care îmi ţineam banii.

Taxiul lui Cokie a încetinit şi s-a oprit.

— Trebuie să găsesc un loc de parcare. Lui Willie nu îi place să ocup aleea. O să îţi mut eu geanta în Cadillac. Ai nevoie să te ajut cu teancul ăla de cărţi?

— Nu, mă descurc.

— Jo, chiar ai de gând să le citeşti pe toate la Shady Grove? s-a minunat Cokie.

— Absolut pe toate.

Am zâmbit şi am închis portiera taxiului. Am pornit-o pe aleea îngustă care ducea spre garajul din spatele casei lui Willie. Pe când mă apropiam, am auzit chicotelile lui Evangeline, venind dinspre uşa din spate.

— Îmi cer scuze că am venit atât de devreme de data asta, zicea o voce de bărbat. Dar trebuia neapărat să te văd.

— Să te întorci cât de curând, tati, i-a spus Evangeline cu o voce ca de copil.

M-am strecurat pe după colţul casei chiar în momentul când Evangeline se întorcea înăuntru, pe uşa cu paravan de plasă, cu părul împletit în codiţe. M-am oprit să îmi aşez mai bine teancul de cărţi din mâini.

— Oh, mă întorc curând, puiule, a spus bărbatul, punându-şi pălăria şi aranjându-şi nodul de la cravată.

Am rămas cu gura căscată. Era domnul Lockwell, unchiul lui Charlotte.

El a ieşit pe alee, atât de ameţit, încât aproape că s-a ciocnit de mine.

— Domnule Lockwell, am şoptit eu.

S-a uitat la mine, apoi înapoi la uşă.

— Ăă, bună ziua.

Încerca să îşi dea seama de unde mă ştie. Venele de la tâmple îi zvâcneau.

— Ne cunoaştem, nu?

— Eu sunt Jo – Josephine, o prietenă a nepoatei dumneavoastră, Charlotte.

Ochii au început să îi joace în cap.

— Ce cauţi aici?

Aerul mi-a rămas captiv undeva în gâtlej. Mi-am coborât privirea spre teancul de cărţi din braţe.

— Îi livrez doamnei Willie Woodley cărţile comandate... Îi place să citească. Lucrez împreună cu Patrick, la librărie. Veniţi des pe aici?

Întrebarea mi-a scăpat pe negândite.

— N-nu. Uite ce e, sunt pe fugă, mi-a spus el pe un ton dezgustat şi condescendent, de parcă dintr-odată i-aş fi poluat spaţiul personal, ca lui Gedrick trotuarul.

I-am sesizat schimbarea de atitudine. Eram doar o amărâtă de vagabondă din Quarter, pe care o putea alunga cu o simplă fluturare a batistei, ca pe un miros pestilenţial. Furia a început să clocotească în mine. Mi-am mijit ochii.

— Ah, bine, l-am provocat eu, pentru că am auzit când fata aceea v-a numit „tati" şi când i-aţi promis că vă întoarceţi curând, aşa că mă gândisem că poate veniţi des pe aici.

Domnul Lockwell s-a holbat la mine cu un amestec de panică şi iritare pe chip.

— Trebuie să plec. La revedere, Josephine. O să-i spun lui Charlotte că ne-am întâlnit pe stradă.

A zâmbit satisfăcut de găselniţa lui şi a pornit-o de-a lungul aleii.

Ar fi trebuit să-l las să plece.

— Domnule Lockwell! am strigat după el.

S-a întors la auzul numelui său, cu un deget la buze.

— Sst!

— M-am gândit că poate aţi vrea să ştiţi, i-am zis eu, luându-mă după el, spre stradă. Vreau să depun o cerere de admitere la Smith.

— Foarte frumos.

El şi-a văzut mai departe de drum.

— Şi speram că aţi putea să îmi scrieţi o scrisoare de recomandare.

— Ce?

— O scrisoare de recomandare, pe care să o includ în dosarul meu de înscriere la Smith. O scrisoare de la unul dintre cei mai de succes bărbaţi din

Sud mi-ar fi de mare ajutor. Să trec pe la dumneavoastră pe acasă, săptămâna viitoare, ca să stăm de vorbă?

— Nu, mi-a retezat-o el.

S-a scotocit prin haină de unde a scos o carte de vizită, pe care mi-a întins-o nervos.

— Poţi să mă cauţi la birou. Să nu mă cauţi acasă. Eu... eu nu vin des pe aici.

Şi, cu acestea, a străbătut în graba mare aleea până în stradă.

∵

— Ce-i cu tine? m-a întrebat Willie. Strângi nenorocitul acela de volan în mâini de parc-ai vrea să-l smulgi cu totul. Te am pus să conduci ca să mă relaxez, dar cum să închid ochii, când stai aplecată asupra volanului ca o dementă?

M-am lăsat pe spate, în scaunului şoferului, şi am slăbit strânsoarea mâinilor pe volan, privind asfaltul cenuşiu ce rula pe sub faruri prin ceaţă. Mă dureau degetele. Interiorul maşinii era cufundat în întuneric, cu excepţia cadranului luminos al aparatului de radio fixat pe un post local, unde cânta Hank Williams. Ce-o fi fost în mintea mea? Dacă mă văzuse cineva? Îl înfruntasem pe unchiul lui Charlotte şi-i fluturasem cu neruşinare pe sub nas infidelitatea lui. O făcusem din orgoliu rănit. Orgoliul care pusese stăpânire pe mine când mă privise ca pe un gunoi. Dar dacă el se întorcea şi îi povestea lui Evangeline, iar apoi Evangeline, ca să-l liniştească, îi zicea: „Oh, nu-ţi face griji, e doar fiica unei prostituate", şi apoi el îi spunea doamnei Lockwell, şi doamna Lockwell îi spunea lui Charlotte?

Uram New Orleansul.

Nu, New Orleansul mă ura pe mine.

— Dora mi-a spus că vrei să mergi la colegiu, mi-a zis Willie.

— Ce?

— M-ai auzit bine. Şi cred că este o idee bună.

M-am uitat la silueta întunecată a lui Willie, pe scaunul pasagerului.

— Chiar crezi asta?

— Eşti inteligentă, Jo. Ştii cum să profiţi la maximum de o situaţie. O să te descurci bine la Loyola. La naiba, ai putea să intri chiar şi la Newcomb.

Degetele mi s-au încleştat din nou pe volan.

— Dar nu vreau să merg la un colegiu din New Orleans, Willie. Nu vreau să merg la un colegiu din Louisiana. Vreau să plec în Est.

— Ce tot vorbeşti acolo? Unde anume în Est?

— În Massachusetts.

— Pentru ce mama naibii tocmai acolo? s-a mirat Willie.

— Pentru a-mi desăvârşi educaţia, i-am spus eu.

— Vei primi o educaţie aleasă şi la Loyola sau la Newcomb. Rămâi în New Orleans.

Nu, nu voiam să rămân în New Orleans. Nu voiam să îmi petrec restul vieţii făcând curăţenie într-o casă depravată, şi toată lumea să se uite chiorâş la mine fiindcă eram fiica unei prostituate din Cartierul Francez. Voiam să am prietene drăguţe, ca Charlotte, şi să socializez cu oameni cinstiţi, ca Forrest Hearne – oameni care aveau o părere mai bună despre mine şi nu mă priveau ca pe un gunoi.

— Tu eşti ca arahidele sărate, a remarcat Willie.

— Cum? Ce vrea să însemne asta?

— Tu eşti ca arahidele sărate, iar oamenii din Est sunt ca prăjiturelele. Renunţă la clişeul ăsta, în care tu eşti Cenuşăreasa care sfârşeşte prin a ajunge într-un soi de castel. Eşti ca arahidele sărate, Jo, şi nu e nimic în neregulă cu arahidele sărate. Dar arahidele sărate nu se servesc împreună cu prăjiturelele.

Willie avea aceeaşi părere ca mama. Ea credea că visam să trăiesc într-o lume de basm, în vreme ce-mi era destinată doar o viaţă mizerabilă, pe la marginea lumii interlope din New Orleans.

— Îţi voi plăti eu taxele pentru Loyola sau Newcomb, m-a anunţat Willie. Asta a fost planul tău de la bun început, nu-i aşa? Să mă ameninţi că pleci, ca să mă faci să-ţi plătesc nenorocitul tău de colegiu aici?

Nu ne-am mai vorbit tot restul drumului.

OPTSPREZECE

Zilele se scurgeau greu la Shady Grove. Căsuţa lui Willie era înconjurată douăzeci de hectare paşnice de teren. Puteai trage adânc aer în piept, fără teama că ţi s-ar putea strecura în nări vreun miros respingător, cum ar fi cel de urină sau de vomă. În timpul verii, nu purtam pantofi zile în şir. Îmi azvârleam balerinii în iarbă de îndată ce ajungeam acolo şi rămâneau pe veranda din faţă până la plecare. Era o iarnă blândă anul ăsta, mai degrabă umedă decât friguroasă. Trebuia să fac focurile, dar nu pentru căldură – doar ca să alunge un pic umezeala din căsuţă. Un bun prieten de-al lui Willie cumpărase Shady Grove pentru ea. Nu mi-a spus niciodată cine a fost sau ce se întâmplase cu el, doar că reuşise să facă o tranzacţie bună.

New Orleans fremăta de zgomot zi şi noapte. Dar la ţară era atâta linişte. La Shady Grove auzeai sunete pe care vacarmul din New Orleans le înghiţea cu totul. Căsuţa nu era izolată, dar cei mai apropiaţi vecini, Ray şi Frieda Kole, se aflau la o distanţă de aproape un kilometru şi nu îi vedeam niciodată, ziua. Ray şi Frieda era îngroziţi de întuneric. Dormeau în timpul zilei şi stăteau încuiaţi într-un Buick ruginit, pe câmpul din spatele casei, în timpul nopţii, cu motorul şi farurile aprinse, gata să plece în trombă dacă apărea cumva Omul Negru. Willie nu era interesată de vecini sau de socializare. Ea susţinea că venea la Shady Grove pentru linişte şi pace, pentru a scăpa de oameni. Contrar obiceiului ei, când era în căsuţa de la ţară, purta o rochie din bumbac şi o nuanţă rozalie de ruj, în loc de roşul ei obişnuit.

Făceam plimbări lungi în fiecare după-amiază, citind, în timp ce străbăteam cei trei kilometri pe drumul de ţară până la răscrucea cu Possum Trot. Willie abia dacă mi-a adresat vreun cuvânt timp de trei zile. Tăcerea ei mi-a dat mai mult timp să mă gândesc la domnul Lockwell, la ceasul lui Forrest Hearne, la Smith şi la mama. Toate aceste subiecte îmi creau o stare de nervozitate. Am respirat uşurată când Willie a început, în sfârşit, să-mi vorbească.

— Ia armele. Hai să mergem să tragem la ţintă, mi-a spus ea.

Am pus geanta de golf în portbagajul Cadillac-ului. Cu şase ani în urmă, unul dintre clienţi pierduse o trusă de golf la un joc de poker de la Willie. Ea m-a trimis să amanetez crosele, apoi şi-a pus puştile şi pistoalele în geanta de golf din piele verde. Frankie şi cu mine glumeam adeseori spunând că Willie devenise o excelentă jucătoare de golf. Am înşirat cutiile goale de

tablă pe gard.

— Vrei puşca? m-a întrebat Willie.

— Nu, doar pistolul meu, i-am spus eu.

— Bine. Dă-mi mie puşca.

Aveam zece ani când Willie m-a învăţat să trag. Odată, am uitat să pun siguranţa şi arma s-a descărcat accidental. Willie m-a bătut atât de rău, încât am mâncat stând în picioare, în acea seară. Dar n-am mai uitat niciodată să pun siguranţa.

— Trebuie să deţii controlul asupra armei tale, Jo. În clipa în care preia ea controlul, eşti un om mort, obişnuia să îmi spună Willie.

Am doborât prima cutie de pe gard.

— Frumoasă lovitură, a apreciat Willie.

— E simplu – trebuie doar să-ţi închipui că e Cincinnati, i-am zis eu.

M-am gândit cum Cincinnati mi-a spus că eram la fel ca mama şi am tras din nou. Ea a izbucnit în râs.

— Problema e că eu am o mulţime de Cincinnati. Nu ştiu pe care să-l aleg mai întâi. Până la urmă, şi-a dat seama Patrick că Cincinnati i-a jefuit casa?

Willie a tras un foc asurzitor de armă şi a ratat cutia de cafea. Ea rareori rata.

— Nu. Şi mă rog Cerului să nici nu îşi dea seama. Mi-a spus că a văzut-o pe mama pe lângă hotelul Roosevelt cu un tip căruia nu i se potrivea costumul pe el. Încă n-a aflat cine e Cincinnati şi ce-i poate pielea. Este doar vina mea, am zis eu, dându-mă câţiva paşi mai încolo, în dreptul următoarei cutii. Mereu îi spuneam mamei ce lucruri frumoase avea Charlie. Ar fi trebuit să îmi dau seama când m-a întrebat despre casa lui, aşa, din senin. Dacă ai fi văzut, Willie, a luat totul, nu numai lucrurile scumpe, dar şi pantofiorii turnaţi în bronz ai lui Patrick de când era copil, până şi un pachet de ţigări de pe tejghea.

— Încă mă mai mir că n-a găsit o cale să ia şi pianul ăla scump.

— Probabil că a încercat. Poate că tocmai atunci a Charlie venit acasă şi...

Mi-am lăsat braţele să îmi cadă pe lângă corp.

— Cum a putut să-i facă aşa ceva unui om ca el?

Cincinnati îl bătuse pe Charlie atât de tare, încât a zăcut în spital mai mult de o lună. Când Patrick venise acasă şi-l găsise pe Charlie într-o baltă de sânge, fusese sigur că tatăl său a murit.

— De-asta nu mi-a fost deloc greu să-l împuşc pe Cincinnati când a bătut-o pe mama ta, a zis Willie. Şi, pe cinstite, tu l-ai opărit cu cafeaua aia mai degrabă pentru Charlie, decât pentru mama ta.

— Patrick e de părere că jaful şi bătaia l-au făcut pe Charlie să cedeze mintal, am zis eu, spulberând altă cutie de pe gard.

— Nuu. Dădea deja semne că avea probleme cu capul, când Cinci i-a jefuit casa. Mama ta ştia asta. Îl văzuse pe Charlie la librărie şi spunea că, după cum vorbea, o luase deja razna. Ea i-a servit lui Cincinnati pontul că ar fi o ţintă facilă. S-a dus cu el, ştii. Mă întreb şi acum dacă a văzut-o Charlie.

M-am uitat lung la Willie. Charlie fusese la fel de bun faţă de mama cum fusese şi faţă de mine. Se arătase întotdeauna răbdător cu ea şi încercase să o îndrume pe calea cea dreaptă. Desigur, mama obişnuia să-şi mai îndese câte ceva în sutien, în cabina de probă a magazinului universal. Ştiam că îi mai prostea pe turişti, determinându-i să-i cumpere ceva de băut, şi că şterpelea bacşişurile de pe mese. Dar să stea deoparte şi să se uite cum Cincinnati îi face una ca asta lui Charlie?

— Nu, nu se poate să fi fost şi ea acolo, i-am spus eu lui Willie.

— Oh, ba da, mama ta e foarte săritoare în asemenea situaţii, mi-a zis Willie.

Durerea mi-a pulsat în tâmple. I-am întins pistolul lui Willie.

— Dă-mi puşca.

De îndată ce am luat-o în mâini, am început să trag, făcând să zboare cutie după cutie. Când am terminat cutiile, am continuat să trag, făcând găuri în gard.

— Opreşte-te! Este gardul meu, idioato! a zbierat Willie.

Am lăsat jos puşca şi m-am uitat la Willie, încercând să-mi domolesc respiraţia.

— Frumoasă rundă, a remarcat Willie. Ce crezi că ar spune prăjiturelele de pe Coasta de Est despre chestia asta?

Am dat din cap.

— Cam sărată.

Ne-am dus cu maşina până în cel mai apropiat orăşel, după lapte şi ouă. Mă uitam cum lumina soarelui se reflecta în capota lui Mariah, în timp ce mă gândeam cum i-a dat mama lui Cincinnati toate amănuntele despre casa lui Charlie şi a lui Patrick. Cum să poţi profita în mod deliberat de un biet om ca domnul Marlowe? Nemaivorbind că el făcuse atât de mult pentru noi, înainte de a se îmbolnăvi!

Willie l-a plătit pe proprietarului magazinului ca să ne lase să dăm un telefon. A sunat la bordel, ca să verifice cum merg lucrurile. Am auzit susurul vocii Dorei prin receptor, dar nu mi-am putut dat seama ce zicea.

— Spune-le să vină în seara asta, la zece, a instruit-o Willie. Pot să mă întorc şi pregătesc totul până atunci. Sun-o pe Lucinda şi spune-i să aducă vreo câteva fete. Nu, bineînţeles că fără roşcată. N-am nevoie de alte încăierări între fete. Da. Bine. Vom pleca de îndată ce vom putea.

Willie a închis telefonul.

— Şase clienţi din Cuba. Au venit şi anul trecut şi au lăsat aproape cinci mii de dolari, în patru ore, la masa de joc. Dora a spus că i-a amânat cât a putut, dar se întorc mâine la Havana. Trebuie să plecăm.

Am dat din cap şi am urmat-o pe Willie afară din magazin şi înapoi în maşină.

— Oh, mi-a spus Willie, oprindu-se lângă Mariah. Dora mi-a transmis că Patrick a sunat de mai multe ori după tine. Zicea că e important.

NOUĂSPREZECE

— Du-mi bagajele în cameră şi apoi dispari de aici, mi-a ordonat Willie, dându-mi lucrurile ei în grijă.

Fetele îmbrăcate în rochii de seară defilau prin faţa lui Willie, pentru a obţine aprobarea ei. Ea le examina unghiile, se uita la bijuteriile lor şi le întreba dacă aveau sutienele asortate cu chiloţii. Toate aveau un strat gros de ruj. În general, prostituatele aveau buzele foarte strălucitoare, cu excepţia lui Sweety, care folosea un ruj mat.

— Bine aţi venit înapoi, ne-a urat Dora, îmbrăcată într-o rochie din satin verde, cu o fundă enormă care arăta ca un curcubeu topit.

— Ce dracu' e asta? a întrebat Willie.

— Ceva special pentru mexicanii care vor veni, i-a explicat Dora.

A făcut o piruetă pentru Willie.

— Sunt cubanezi, nu mexicani! Du-te şi schimbă-te în rochia ta de catifea. Eşti o prostituată, nu o piñata, pentru numele lui Dumnezeu!

Dora a scos un oftat şi a pornit-o în sus pe scări.

— Unde este Evangeline? a întrebat Willie.

— E îmbufnată. Mahărul ei cu mână largă n-a mai dat pe aici de ceva vreme, i-a raportat Dora.

Domnul Lockwell. Poate chiar se speriase să se mai întoarcă. Dar dacă apetitul lui pentru fetiţe cu codiţe învingea teama de o nouă umilinţă? Trebuia să smulg scrisoarea aia de la el cât mai curând cu putinţă.

— Ce este, ai de gând să stai aici şi să caşti gura ca proasta? s-a luat Willie de mine. Ţi-am spus să îmi duci bagajele în cameră şi să dispari. Vacanţa s-a terminat.

Mi-am cărat valiza, grea de cărţi, pe jos până la librărie, pe întuneric. M-am tot uitat după Cokie, în speranţa că aş putea să-l văd trecând şi să-l rog să mă ducă el cu maşina. Dar nu l-am văzut. Maşinile vâjâiau în sus şi-n jos pe stradă şi muzica se revărsa pe ferestrele şi uşile fiecărei clădiri pe lângă care treceam. Balcoanele cu balustrade de fier atârnau ca nişte milieuri triste şi ruginite. Am trecut pe lângă doamna Zerruda, care freca temeinic veranda ei din cărămidă de parcă ar fi vrut să alunge o vrajă voodoo. Undeva, în spatele meu, o sticlă s-a spart de trotuar. Shady Grove părea la un milion de kilometri distanţă.

Librăria era închisă. Pe tăbliţa de pe uşă scria ÎNCHIS, dar luminile erau aprinse. Mi-am croit drum pe scări, spre camera mea. Am găsit un pachet

sprijinit de uşă. Inima mi-a tresăltat când am văzut numele lui Charlotte trecut la expeditor. Pe uşă era lipit un bilet de la Patrick:

Te rog să vii la noi acasă.
E vorba de Charlie.

Am bătut cu pumnii la uşa lui Patrick şi m-am aplecat peste balustradă, ca să arunc o privire prin fereastra din faţă.

— Sunt eu, Jo! am zbierat în gura mare.

Uşa s-a deschis larg şi în prag a apărut Patrick, desculţ, cu hainele mototolite şi murdare şi cu faţa răvăşită.

— Patrick, ce-i? l-am întrebat eu.

Am auzit un ţipăt venind din casă.

— Repede!

M-a tras înăuntru şi a încuiat uşa după mine. Mirosul m-a făcut să mă opresc brusc, de parcă m-aş fi izbit de un zid de mâncare stricată şi de scutece murdare.

— Au, Patrick, am zis eu, ţinându-mă de nas. Trebuie să deschizi o fereastră.

— Nu pot, fiindcă atunci îl vor auzi vecinii. Jo, nu se mai opreşte. N-a fost niciodată aşa. Nu mai poate să iasă din starea asta. Nu are habar cine sunt. Prezenţa mea îl îngrozeşte şi urlă fără încetare. Nu aţipeşte pentru mai mult de câteva minute. Mi-e teamă că îl vor lua pe sus şi îl vor duce la azil. N-am dormit de câteva zile, eu... eu...

Patrick gâfâia, disperat.

— Linişteşte-te, am zis eu, luându-l de mâini.

Ochii injectaţi ai lui Patrick erau înfundaţi în orbite şi înconjuraţi de cearcăne adânci. Pielea din jurul nasului şi gurii era plină de pete roşii. Ce se petrecuse oare aici?

— Ai încercat să cânţi la pian? l-am întrebat eu.

— Melodiile obişnuite nu mai au efect.

— I-ai dat medicamentele?

— Da, dar acum au dispărut şi nu le mai găsesc. Cred că le-a aruncat în W.C. Şi a tras apa. E numai vina mea.

— Calmează-te, Patrick. Unde este el?

— În camera lui. Când mă vede, îl apucă toate pandaliile.

Am trecut pe lângă bucătărie şi am zărit mulţime de farfurii murdare, puse unele peste altele pe masă. Am urcat încet scările, ascultând. Vechea duşumea din lemn a gemut sub picioarele mele când am ajuns sus, pe palier, şi i s-a răspuns imediat cu un urlet ce-ţi îngheţa sângele în vine, scos de

Charlie de cealaltă parte a uşii.

— Vezi? Ţi-am zis eu, mi-a şoptit Patrick, de la picioarele scării.

— Sst.

I-am făcut semn să tacă şi mi-am apropiat urechea de tocul uşii.

— Charlie, sunt eu. Pot să intru?

Niciun răspuns de dincolo de uşă. Am pus mâna pe mânerul rece din sticlă.

— Intru, Charlie.

În continuare niciun răspuns. Uşa a scârţâit când am deschis-o încetişor, ca să arunc o privire înăuntru.

Camera era devastată. Draperiile fuseseră smulse de la ferestre, sertarele răsturnate, pe podea erau îngrămădite haine, aşternuturi murdare şi pătate, pantofi, maşina de scris, farfurii şi ceşti murdare.

Şi ce duhoare! Am icnit şi mi-am retras repede capul în hol, ca să respir. Mi-am zis că văzusem eu lucruri şi mai rele, dar nu eram sigură. M-am apucat mai strâns de clanţă, am tras adânc aer în piept şi am intrat în cameră. Charlie stătea în chiloţi pe salteaua goală, cu ochii holbaţi şi strângând la piept cutia veche de bomboane.

— Lucy? m-a întrebat el, în şoaptă.

— Bună, Charlie, am început eu să îi spun.

— Lucy! Lucy! Lucy! a continuat el să şuşotească, legănându-se înainte şi înapoi.

Era mai mult decât îl auzisem eu spunând luni de zile.

Am dat din cap, de teamă că, dezaprobându-l, i-aş putea declanşa o nouă criză. Am ridicat perna de pe jos şi am pus-o pe pat, ceea ce s-a lăsat cu alte câteva runde de Lucy.

— E vremea să te odihneşti, i-am spus eu.

I-am dat blând părul la o parte din ochi şi i-am împins uşor umerii spre pernă, încercând să zâmbesc, în loc să vomit.

El s-a întins pe saltea şi şi-a ridicat privirea spre mine, strângând în continuare cutia roz în formă de inimă la piept.

— Lucy.

M-am gândit să încerc să îi iau cutia din mâini, dar nu voiam să îmi forţez norocul. Am început să adun din lucrurile de pe podea, dând de surprize de-a dreptul oribile sub fiecare prosop sau obiect de îmbrăcăminte pe care îl ridicam. Unele lucruri nu se mai puteau salva.

Am muncit mai mult de o oră, scoţând o parte din lucruri pe hol şi strângându-le în cearşafuri pe cele pe care trebuia să le arunc la gunoi. De îndată ce Charlie a închis ochii, m-am furişat afară din cameră şi am închis uşa.

Patrick stătea într-un fotoliu lângă fereastra camerei de zi, privind în gol, lipsit de expresie.

— S-a culcat, dar nu ştiu cât o să dureze, i-am spus eu.

Patrick nu a zis nimic.

— Patrick?

— Lucy – Lucille – era mătuşa lui. A murit de peste cincisprezece ani.

— Are nevoie de medicamente.

— Nu ştiu ce a făcut cu medicamentele lui. La farmacie este închis acum, a spus Patrick, cu ochii aţintiţi în continuare în gol.

— Am să o sun pe Willie. O să aranjeze ea ceva prin intermediul doctorului Sully.

Patrick a dat din cap, în tăcere.

— O să fie bine, Patrick. De îndată ce vom avea medicamentele, o să fie în regulă.

S-a întors spre mine, aproape furios.

— Oare? Sau starea lui va continua să se înrăutăţească? E suficient să mă vadă că îl apucă urlatul, Jo. N-am putut să îl potolesc nicicum, n-am putut să-i fac baie. Se purta de parcă mă dispreţuia, de parcă aveam de gând să îi fac rău.

— Este bolnav, Patrick.

— Ştiu. Are nevoie de îngrijire medicală, într-un spital. Dar nu pot îndura gândul c-o să-l trateze ca pe un nebun, în ospiciul de la Charity. Nu este nebun. Doar că e ceva... în neregulă cu el. S-a schimbat după ce a fost bătut.

— O sun pe Willie, pentru medicamente.

Patrick mi-a făcut semn spre telefonul din hol. Willie avea să se înfurie fiindcă o deranjam când erau cubanezii acolo. I-am transmis că o căutam în legătură cu Charlie şi am fost surprinsă cât de repede a venit la telefon. I-am spus totul.

— Bietul de el, a oftat Willie. O să mă ocup de medicamente. S-ar putea să dureze câteva ore, fiindcă este atât de târziu, dar o să-l trimit pe Cokie să vi le aducă.

Am pus receptorul în furcă şi m-am apucat să fac curat în bucătărie. Am auzit vocea lui Patrick peste umăr.

— Este vina mea, Jo. L-am lăsat singur.

— Îl laşi singur în fiecare zi. În general, nu se întâmplă nimic când e încuiat în camera lui.

— Dar l-am lăsat singur, noaptea.

— L-ai lăsat singur de Anul Nou şi nu a fost nicio problemă.

— Nu, l-am lăsat singur mai mult decât de obicei.

— Unde ai fost? l-am întrebat, în timp ce clăteam o farfurie.

Patrick şi-a coborât privirea în podea.

— Am avut nişte treburi.

— Să cumperi cărţi de la persoane defuncte? Bun, de-acum ştii că nu mai poţi să pleci pentru atât de mult timp de acasă. Şi nu-ţi mai face reproşuri pentru asta.

Vorbeam ca Willie.

Patrick şi-a ridicat privirea, cu o mină serioasă.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Jo, ştii asta, nu?

Am izbucnit în râs.

— Ai supravieţui.

— Nu, nu cred că aş supravieţui.

A mai făcut un pas spre mine.

— Jo, putem să ne spunem unul altuia orice, nu-i aşa?

M-am uitat la el.

— Adică?

S-a apropiat şi mai tare.

— Exact ce-am spus. Dacă ar fi să îţi destăinui ceva, n-aş vrea să te sperii şi să te pun pe fugă.

Pulsul meu a început să o ia razna. Mi-am mutat privirea de la Patrick la chiuvetă.

— Nu pot să cred că spui asta. Gândeşte-te la lucrurile pe care ţi le povestesc eu despre bordelul lui Willie. Chestiile alea pe tine nu te-au speriat. Oh, şi dacă tot e să vorbim despre lucruri înspăimântătoare, înainte de a pleca de la Shady Grove, am dat nas în nas cu domnul Lockwell, care ieşea din bordel după ce avusese o întâlnire cu Evangeline. Ea avea codiţe şi era îmbrăcată într-o uniformă de şcoliriţă.

— Nu! a exclamat Patrick, dând un pas înapoi.

— Ba da!

— Şi te-ai ascuns? m-a întrebat el.

— Să mă ascund? Nu, i-am spus că îi livram lui Willie o comandă de cărţi. L-am întrebat dacă venea deseori pe la bordel. La început, a fost nepoliticos şi a încercat să se descotorosească de mine. Aşa că l-am urmărit pe alee până în strada Conti şi i-am spus că am de gând să îmi depun cererea de înscriere la Smith şi aş avea nevoie de o recomandare scrisă din partea lui.

— Ce?

— Da, şi i-am mai spus că o să-i dau telefon acasă sau o să-i fac o vizită ca să iau scrisoarea, dacă e mai convenabil aşa pentru el. El a pus repede lucrurile cap la cap. N-o să vrea să le spun soţiei sau copiilor lui ciudaţi că am dat peste el la un bordel, nu-i aşa?

Patrick părea în culmea încântării.

— Jo, eşti un geniu! Crezi c-o să-ţi dea scrisoarea?

— Mi-a zis să-l caut la birou. Mă gândesc s-o fac.

M-am şters pe mâini pe prosopul de vase şi m-am întors cu faţa la el.

— Vezi? Eu îţi spun totul.

Am tras aer în piept.

— Ce voiai să-mi spui?

Patrick a făcut o pauză, studiindu-mă. Mi-a zâmbit cu blândeţe.

— Cred că ne-am spus suficiente lucruri pe ziua de azi. Nu încetezi nicio clipă să mă uimeşti, Jo.

Patrick dormea profund pe canapea, când Cokie a sosit cu medicamentele.

— Valeu, miroase a şobolan mort aicea, mi-a şoptit Cokie, schimonosindu-se.

— Nici nu se compară cu cât de rău mirosea mai devreme. Tocmai am aerisit.

Am şters blatul şi am agăţat cârpa de vase jilavă de robinet.

— Willie i-a cerut lui Sadie să facă un pachet şi cu ceva de mâncare, mi-a spus Cokie întinzându-mi punga.

— Ai jucat domino? l-am întrebat eu.

Ştiam de fiecare dată când Cokie juca, deoarece vârfurile degetelor lui negre erau pline de praf de cretă.

— Da, am jucat, cu prietenul Cornbread. Cât de rău îi ie lu' domnu' Charlie? m-a întrebat Cokie.

— Destul de rău. Are nevoie de medicamentele lui.

— Doctorul Sully a trimis de două feluri. Unele sunt dacă face *urât de tot.*

Am intrat în camera de zi, uitându-mă la cele două flacoane. Patrick sforăia, dar nu la fel ca tatăl lui, sus. Charlie parcă tăia lemne cu fierăstrăul, horcăind zgomotos la fiecare respiraţie. Patrick însă torcea ca o pisică, umflându-şi buza de sus atunci când expira. Am pus cele două flacoane cu medicamente pe măsuţa din faţa lui şi l-am învelit cu o pătură. Am dat să plec, dar, sub impulsul momentului, m-am uitat încă odată la el, m-am aplecat şi l-am sărutat pe frunte.

DOUĂZECI

Conţinutul pachetului lui Charlotte era aşezat frumos pe biroul meu – catalogul colegiului Smith, broşuri şi formularul de înscriere. Charlotte a inclus şi un volum cu coperţile ferfeniţite din seria Candace Kinkaid, *Rogue Betrayal*[15], cu o dedicaţie tachinatoare: *Dragii mele prietene, Jo. Fie ca în inima ta să înflorească dorinţa vagabondului. Cu drag, Charlotte.* De asemenea, mi-a trimis şi fotografia de la colegiul Smith despre care îmi pomenise la petrecere. Am sprijinit poza astfel încât să stea în picioare pe birou.

Îmi simţeam capul greu şi tânjeam după somn. Mă dusesem la Willie cu o oră mai devreme, ca să apuc să-l văd pe Charlie înainte de micul dejun. Charlie se calmase şi acceptase să ia doctoriile. Nu mai vorbea şi doar stătea cuminte în fotoliul de lângă fereastră, strângând la piept cutia roz de bomboane. Lucrasem în librărie până după-amiază, când şi-a făcut Patrick apariţia. Căzuserăm de acord ca el să-mi ţină locul, cât mă ocupam eu de „afacerea" mea, afacerea cu domnul Lockwell.

M-am uitat în oglinda spartă atârnată pe peretele din camera mea şi am oftat la imaginea fetei reflectată în ea. Alesesem o rochie despre care aveam impresia că îmi dădea un aer cât se poate de profesionist pentru o vizită oficială şi îmi doream să fi avut şi o pereche de mănuşi asortate. Dar nu aveam mănuşi. Rochia se decolorare după atâţia ani de spălat şi purtat. Pantofii erau scâlciaţi. Speram să nu remarce nimeni treaba asta. Mi-am tamponat buzele cu o batistă.

Strada Gravier, numărul 812. Toată lumea ştia adresa. Era clădirea impozantă cu un dom alb a Băncii Hibernia. Biroul domnului Lockwell se afla la etajul al optulea. Pe măsură ce liftul urca, curajul meu scădea. Mi-am reamintit de tonul condescendent al domnului Lockwell şi de pufnetul dispreţuitor pe care l-a scos pe nări, pe aleea lui Willie. M-am gândit la puşca lui Willie, nemiloasă şi puternică. Găuri în gard, mi-am zis în sinea mea. Arahide sărate.

Uşile liftului s-au deschis, dezvăluind un parchet lăcuit şi o femeie bine

---

[15] În româneşte, „Trădarea vagabondului". În realitate, *Rogue* este o serie de antologii de nuvele romantico-erotice (începută în 2017, pe o platformă independentă; primul volum e intitulat chiar *Rogue Desire*), scrise de autori populari ai genului. Candace Kinkaid este un nume inventat, cu aluzie la Georgina Kincaid, personajul narator al seriilor de romane urban fantasy scrise de Richelle Mead.

îmbrăcată, care stătea la recepţie, flancată de ghivece cu ferigi. Mă aşteptasem să dau de un hol cu mai multe birouri. Domnul Lockwell deţinea întreg etajul. Femeia m-a studiat din cap până în picioare, în vreme ce eu încremenisem cu un picior afară din cabina liftului şi cu mâinile încleştate pe poşetă.

— Acesta este etajul opt, a zis ea.

— Da.

Am dat din cap, înaintând.

— Am venit să îl văd pe domnul Lockwell.

Sprâncenele ei subţiri s-au înălţat.

— Ai programare?

— Sunt o prietenă de familie. Mă aşteaptă. Josephine Moraine, am spus, dându-mi seama că vorbeam mai tare şi mai repede decât intenţionam.

Femeia a ridicat receptorul telefonului.

— Bună, Dottie. Am aici o Josephine Moraine care îl caută pe domnul Lockwell.

A făcut o pauză, fixându-mă din priviri, în timp ce continua să ţină receptorul la ureche.

— Spune că este o prietenă de familie şi că domnul o aşteaptă.

Au trecut zece minute, apoi douăzeci. A trecut o oră. Răsfoiam o revistă *LIFE* de pe o măsuţă, prefăcându-mă interesată de articolul despre preşedintele Truman. Recepţionera ba îşi pilea unghiile, ba răspundea la telefon, şi, din când în când, îmi arunca o privire, clătinând din cap. Stăteam ţeapănă pe scaun, devenind mai furioasă cu fiecare clipă care trecea.

M-am apropiat de biroul recepţionerei.

— Poate că ar fi mai bine să îi fac domnului Lockwell o vizită acasă, diseară. Aţi putea să-l sunaţi din nou, ca să-l întrebaţi dacă aşa ar fi mai convenabil pentru el?

Ea a sunat şi, imediat după aceea, uşile s-au deschis larg şi domnul Lockwell şi-a făcut apariţia, într-o cămaşă apretată şi cu cravată.

— Josephine, îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Charlotte îmi va lua gâtul. Vino în spate.

Domnul Lockwell m-a condus spre un birou mare din colţul clădirii. Încăperea era de cinci ori mai mare decât întregul meu apartament, cu ferestre înalte, strălucind de curăţenie, prin care se vedea panorama oraşului. A închis uşa şi s-a dus în spatele biroului său masiv din mahon.

— Tocmai voiam să beau ceva. Tu ce-ai dori?

Mi-a făcut semn spre un bufet lung plin cu carafe, pahare şi o găletuşă cu gheaţă.

— Nimic, mulţumesc.

— Ei, haide. Am să o chem pe Dottie să ne pregătească nişte martini.

Mi-am pus poşeta pe scaun şi m-am îndreptat spre bufet.

— Amestecat cu lingura de bar sau scuturat?

Părea amuzat.

— Amestecat. Dirty[16].

I-am pregătit cocktailul, simţindu-i dogoarea privirii.

— Ei, da, asta zic şi eu băutură! a exclamat el, sorbind o înghiţitură şi aşezându-se la birou. De când prepari martiniuri?

— Tocmai am învăţat, i-am răspuns eu.

— Mi-ar plăcea să o înveţi şi pe Lilly cum să prepare un cocktail adevărat. Sigur nu vrei să bei ceva împreună cu mine?

Am clătinat din cap şi am luat loc pe unul din scaunele aflate în faţa biroului său.

— Ştiu că sunteţi extrem de ocupat.

Am scos o foaie de hârtie din poşetă cu antetul Colegiului Smith şi am împins-o pe birou înspre el.

— Scrisoarea poate fi scurtă. Doar o simplă recomandare pe care să o ataşez cererii de admitere.

Domnul Lockwell s-a lăsat pe speteaza scaunului, fără să arunce măcar o privire spre hârtie.

— Aşadar, eşti hotărâtă în această privinţă, nu-i aşa?

— Destul de hotărâtă.

A mai sorbit o gură de maritim, apoi şi-a lărgit un pic nodul cravatei.

— I-ai spus nepoatei mele că ne-am întâlnit din întâmplare, zilele trecute?

— Nu, încă nu am avut ocazia să o fac.

— Ei bine, domnişoară, eu nu te cunosc aproape deloc şi nu pot să scriu o scrisoare de recomandare pentru o persoană pe care nu o cunosc.

M-a studiat atent.

— Poate că ar fi bine să te consulţi cu familia, în privinţa acestei recomandări. Poate cu tatăl tău?

Am făcut un simulacru de mutră tristă.

— Din nefericire, el nu mai este cu noi.

— Ah, nu?

A mai luat o înghiţitură din martini.

— Păi, şi unde este?

— Presupun că ştiţi prea bine la ce mă refer.

— Bineînţeles că ştiu la ce te referi, a spus el, aplecându-se peste birou înspre mine, dar nu te cred. Încerci să mă şantajezi, puştoaico. Eşti o mare

[16] Dirty martini – cocktail din gin, vermut şi suc de măsline.

şmecheră. Am mirosit eu că era ceva în neregulă încă de când tu şi tipul ăla al tău aţi apărut la mine acasă. Richard şi Betty încă se mai ceartă din pricina prietenului tău care cântă la pian. L-am mai văzut şi altă dată, stând pe ultimul şir de bănci din spatele catedralei, ziua în amiaza mare.

— L-aţi văzut pe Patrick în catedrală?

Chestia asta era surprinzătoare.

— Da, noi, păcătoşii, frecventăm catedralele, mi-a spus el pe un ton sarcastic.

S-a uitat lung la mine pe deasupra biroului.

— Aşadar, sunteţi mândri, săraci sau amândouă la un loc? Nepoatei mele, Charlotte, îi place să hrănească vagabonzii, dar, în general, au măcar o pereche de pantofi decenţi.

Am simţit o arsură cumplită în piept. M-am aplecat în faţă şi mi-am sprijinit cu grijă mâinile împreunate pe biroul său.

— Ei bine, a fost o coincidenţă fericită să dau tocmai peste dumneavoastră şi prietena dumneavoastră cu codiţe împletite, atunci când am livrat comanda de cărţi. Fiindcă oricum aveam de gând să vă cer dumneavoastră – sau doamnei Lockwell – o recomandare, i-am întors-o eu.

El a intrat în joc, mutând nebunul mai aproape de regina mea.

— Ah, mda. Livrai cărţi. Am trecut pe la librăria ta din Quarter. De două ori. Era închisă.

Am dat din cap aprobator.

— Probleme de sănătate în familie. Dar ştiu că doamnei Lockwell îi place să citească. Mi-ar face plăcere să îi aduc câteva cărţi acasă.

Mi-am pus mâinile înapoi în poală.

Am rămas în tăcere, faţă în faţă, eu strângându-mi poşeta în mâini, iar domnul Lockwell transpirând abundent.

— Dacă îţi scriu o recomandare şi vei fi cumva admisă, următorul pas va fi să îmi ceri bani. Aşa funcţionează chestia asta, nu-i aşa?

M-am prăbuşit pe speteaza scaunului, în stare de şoc netrucat. Niciodată, dar absolut niciodată, nu avusesem intenţia să îi cer domnului Lockwell bani pentru taxele de şcolarizare.

— Vă asigur, domnule Lockwell, că nu vreau banii dumneavoastră.

— Sigur că da. Crezi că este primul meu rodeo?

— Nu vreau decât o recomandare solidă din partea dumneavoastră, un nume pe care comisia de admitere să îl poată recunoaşte şi care să îi insufle respect.

— Întrucât tatăl tău nu mai este cu noi, mi-a spus el, compătimindu-mă în bătaie de joc. Îmi imaginez că nici mama ta nu mai este cu noi, hm? Vrei să vinzi povestea Cenuşăresei celor de la Colegiul Smith?

— Chiar vorbesc serios, nu e vorba de bani aici. Vreau să merg la Smith. Charlotte mi-a trimis toate formularele de înscriere. Am avut note excelente la şcoală.

Pendula din perete a bătut ora exactă. Domnul Lockwell a bătut darabana cu degetele pe blatul acoperit cu piele al biroului său. M-am uitat dincolo de mâinile lui, pe birou. Fotografii în rame din argint. Poze de familie.

— Ştii ceva, aş putea, la fel de bine, să îi spun soţiei mele toată povestea. Că, un partener de afaceri mi-a propus să ne întâlnim la un pahar, la Willie, şi când m-am pomenit acolo, eu n-am vrut să rămân şi am tot insistat să schimbăm locul întâlnirii, să mergem la un bar din Quarter. Da, cred că am să îi spun lui Lilly. La urma urmelor, aşa s-a şi întâmplat.

Nu mă gândisem la asta.

— Bineînţeles că îi puteţi spune, domnule Lockwell, dacă aşa doriţi.

— Ceea ce-mi doresc este să nu te mai văd niciodată.

Aha, îl aveam la mână. Puteam să îl fac şah mat.

— În cazul acesta, aranjamentul ăsta va funcţiona foarte bine pentru amândoi. Recomandarea dumneavoastră sclipitoare mă va trimite la Smith – tocmai în celălalt capăt al ţării – şi nu veţi mai auzi vreodată de mine. Absolut niciodată.

El şi-a aprins un trabuc stins, aflat în scrumiera lui, Waterford, de pe birou şi a golit paharul.

— Niciodată, zici?

Puteam efectiv să văd norul de gânduri ce i se învolburau deasupra capului. Şi pe Evangeline valsând în jurul lui, în fusta ei scurtă, plisată.

— Poate că aş putea încropi ceva, mi-a spus el.

A tras foaia de hârtie cu antet spre el.

— O să aştept până o scrieţi. Numele meu este Moraine, M-o-r-a-i-n-e.

— Cum adică, îţi închipui că o bat eu la maşină? Am să fac o ciornă şi am să o pun pe Dottie să pregătească scrisoarea.

— În două exemplare, vă rog. Voi trece după ele, mâine.

— Nu. Le voi trimite eu la librărie, când vor fi gata. Nu e nevoie să mai treci pe aici.

Şi-a ridicat paharul odată cu sprâncenele.

— Şi mai prepară-mi unul, înainte să pleci. A fost al naibii de bun.

M-am întors să ies din biroul domnului Lockwell, lăsându-l lângă fereastră, cu un martini proaspăt în pahar.

— Adio, Josephine! mi-a urat el cu ceea ce am presupus că ar fi o umbră de zâmbet.

Nu s-a oferit să mă conducă. Am străbătut holul până la lift, apoi am coborât la parter, în holul clădirii, răsuflând uşurată şi fericită în acelaşi timp

când am ieşit pe uşă, în stradă.

— Domnişoară Moraine?

Cineva m-a atins pe cot şi m-am întors. Era un agent de poliţie.

— Inspectorul Langley doreşte să vă pună câteva întrebări. Veniţi cu mine, vă rog.

DOUĂZECI ŞI UNU

M-am aşezat, fredonând, pe un scaun rece din metal de pe holul secţiei de poliţie, plimbându-mi privirea pe pardoseala de gresie cenuşie. Îmi aducea aminte de plăcile de gresie din şcoala primară. Când mă plictiseam, obişnuiam să mă uit la ele, imaginându-mi că erau o cadă cu apă aburindă şi, cu o parolă secretă, plăcile se transformau într-o trapă care se deschidea şi banca mea era absorbită în abis. Trebuia să mă agăţ foarte strâns de pupitru, fiindcă era o cădere extrem de rapidă, şi părul meu des zburătăcea într-o volbură încâlcită în spatele meu. Nu ştiam ce era ăla abis, dar eram sigură că era mai bun decât New Orleansul şi se afla sub plăcile de gresie de la şcoală. Pardoseala din secţia de poliţie nu părea deloc promiţătoare, în jurul picioarelor fiecărui scaun se învârtejeau urme de mizerie rămasă de la mop. Fără îndoială, persoana care făcea curăţenie în secţie era leneşă. Întotdeauna trebuia să muţi scaunele din loc ca să faci curăţenie ca lumea.

Un ţăcănit sacadat de tocuri înalte s-a oprit în dreptul meu.

— Ei, ia te uită, Josie! maică-ta nu este aici, nu-i aşa?

Sora Dorei, Darleen, se clătina, nesigură pe picioare, în faţa mea, având o vânătaie pe partea stângă a gâtului, fie din cauza unei muşcături, fie a unei lovituri.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu este aici.

— Îţi mulţumesc că ai aşteptat, domnişoară Moraine.

Un bărbat mic şi îndesat, cu un început de chelie, stătea sprijinit de tocul unei uşi din apropiere. Darleen a înălţat din sprâncene şi a şters-o rapid, pocnind cu unghiile lungi ce îi ieşeau din sandalele uzate, cu tocuri înalte, pe plăcile de gresie. Am intrat în birou.

— Inspector Langley, s-a prezentat el, întinzându-mi mâna.

Palma lui era umedă şi moale.

— Ia loc.

Biroul fără ferestre nu semăna deloc cu al lui John Lockwell. Teancuri peste teancuri de dosare erau aşezate ordonat de-a lungul fiecărui perete, ajungând aproape până în tavan, iar alte teancuri erau stivuite pe birou, în jurul inspectorului. Aerul era sufocant, îmbibat cu mirosul greu de respiraţie şi de nicotină. Nu avea nicio fotografie înrămată. Inspectorul a tras un dosar în faţa lui şi a sorbit o înghiţitură de cafea dintr-o cană ce nu fusese spălată de luni întregi – judecând după inelele de cafea uscată de pe partea

interioară.

— Am avut noroc că te-am ajuns din urmă. Prietenul dumitale de la librărie ne-a spus că aveai nişte comisioane de făcut pe strada Gravier, a zis inspectorul.

Am dat din cap. Îi văzusem pe Frankie şi pe Willie stând de vorbă cu poliţiştii. Întotdeauna îi ascultau cu atenţie şi spuneau foarte puţin. Aveam de gând să fac acelaşi lucru. Pe vremuri, Willie avusese un om în interiorul Poliţiei, care o acoperea în schimbul serviciilor pe care i le oferea Dora. A fost dat afară, iar Willie nu mai avusese de atunci legături cu persoane din sistem.

— Nu ştiu dacă ai aflat, domnişoară Moraine, dar un domn din Tennessee a murit din cauza unui atac de cord, la Sans Souci, de Anul Nou, a început inspectorul.

Aştepta un răspuns din partea mea.

— Am citit despre această întâmplare în ziare, am spus eu.

A dat din cap şi a ridicat la vedere o poză a lui Forrest Hearne. Un Forrest chipeş, sofisticat. Zâmbea, în fotografie, cu dinţii perfect aliniaţi ca nişte pătrăţele de cretă albă.

— Din carnetul de cecuri al domnului Hearne reiese că, în după-amiaza premergătoare morţii lui, a făcut o achiziţie de la librăria unde lucrezi. Îţi aminteşti ceva în legătură cu el?

Mi-am împreunat strâns mâinile, ca să nu îmi tremure, gândindu-mă la cecul lui Forrest Hearne, împăturit cu grijă în cutia mea de trabucuri de sub pat.

— El... a spus că era din Memphis şi că a venit la meciul din ligă.

Inspectorul nu s-a uitat la mine. În schimb, a rămas cu ochii lipiţi de dosar, în timp ce a scăpărat un chibrit şi şi-a aprins o ţigară. A ridicat pachetul, oferindu-mi şi mie.

— Nu, mulţumesc.

Şi-a îndesat pachetul în buzunarul cămăşii.

— Ce-a cumpărat?

— Keats şi Dickens, am răspuns.

Şi-a luat notiţe pe un carnet cu spirală, aflat în faţa lui.

— Asta e titlul cărţii?

— Nu, acestea sunt numele celor doi scriitori. A cumpărat o carte de poezii şi un roman, *David Copperfield.*

Inspectorul a continuat să scrie şi a căscat. Limba lui era pătată, de culoarea muştarului. Umerii mi s-au relaxat puţin. Acest bărbat era, după

spusele lui Willie, un soi de Paper Joe[17]. Nu investiga propriu-zis cazul, ci doar consemna declaraţiile martorilor. De bună seamă, nu se compara cu adversarul meu la jocul de şah mintal, John Lockwell.

— Ai observat dacă purta vreo bijuterie? Văduva a declarat că decedatul avea un ceas scump.

O săgeată îngheţată mi-a străbătut nervii înfigându-mi-se în gâtlej. Ceasul. Bineînţeles că a observat că dispăruse. Pe capacul din spate, alături de numele gravat al lui *F.L. Hearne* erau şi cuvintele, *Cu dragoste, Marion.* În mod evident, fusese un cadou. Un cadou scump. Iar acum ea voia să ştie unde era. Tic, tac, tic, tac – ticăitul lui îmi pulsa în creier.

— Ai remarcat ceasul, domnişoară Moraine? m-a întrebat inspectorul de poliţie.

— Da, îl purta la mână.

— De unde ştii? m-a chestionat inspectorul.

— L-am observat când a scris cecul.

Inspectorul a răsucit cu un bobârnac poza lui Forrest Hearne spre el.

— Tipul pare a fi un om din înalta societate. Era frumos ceasul?

— Îm-hm. De aur.

Scaunul a scos un geamăt când inspectorul s-a lăsat pe spate. A căscat din nou şi şi-a trecut mâna prin părul rar care-i mai rămăsese pe ţeastă.

— Bun. Deci îmi poţi confirma că avea ceasul atunci când a cumpărat cărţile?

— Da.

— Şi la ce oră s-a întâmplat asta?

— Nu îmi aduc aminte exact. După-amiaza târziu.

— Şi altceva? Părea să se simtă rău?

— Nu, deloc.

— Marty!

Un individ la fel de neglijent s-a sprijinit de tocul uşii.

— Împuşcături în Metairie. Băieţii de acolo spun că e vorba de un tip din banda lui Marcello.

Adormitul inspector Langley s-a înviorat subit.

— Martori?

— Doi. Au ciripit amândoi. Cât mai durează aici?

— Am terminat. Lasă-mă doar să îmi iau nişte cafea şi cobor imediat. Mulţumesc, domnişoară Moraine. Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt activitatea, dar familia domnului este îngrijorată în privinţa ceasului şi a sumei de bani lipsă. Ne tot contactează ca să ne întrebe dacă am aflat ceva.

---

[17] Joe Conţopistul.

Te conduc până la ieşire.

— Nu este nevoie. Se pare că aveţi o urgenţă. Îmi voi găsi singură drumul.

Mi-am luat poşeta şi am ieşit din birou şi din secţia de poliţie cât am putut de repede.

Familia este îngrijorată în privinţa ceasului. Bineînţeles că este îngrijorată. Cât de departe ar merge soţia lui ca să îl găsească? Senzaţia de anxietate din stomac luase de-acum forma unui ghem de şerpi care se zvârcoleau. Simţeam că nu mai aveam mult până să vomit. Cum ajunsese ceasul lui într-o şosetă, sub pat, în dormitorul mamei mele? Aş fi putut să-i spun inspectorului că găsisem pur şi simplu ceasul şi că eram bucuroasă să i-l dau ca să îl returneze doamnei Hearne. Dar atunci s-ar fi putut să îşi pună întrebarea cum de ajunsese la Willie, ar fi interogat-o pe Willie, iar ea ar fi aflat că găsisem ceasul şi că nu-i suflasem niciun cuvânt. Pe deasupra, Willie mereu spunea că nu voia să aibă niciun fel de probleme.

Ştiam ce aveam de făcut.

DOUĂZECI ŞI DOI

Mi-am trecut buricul degetului mare peste literele gravate în aur. L-am văzut cu ochii minţii pe încheietura mâinii lui şi i-am auzit vocea profundă. *Mult succes la colegiu, oricare ar fi cel pe care îl vei alege* şi *Un an nou fericit! O să fie unul grozav.* Nu avea habar ce îl aşteptа. Părea bine, sănătos, plin de speranţă. *David Copperfield.* Abia de îl cunoscusem şi, cu toate acestea, ceva din mine se agăţa de ceasul lui, pe care-mi doream cu disperare să-l păstrez. Dar nu puteam.

Mi-am îmbrăcat jacheta, am pus ceasul în poşetă şi am ieşit din apartament.

Aerul rece atârna, greu de umezeală, şi o ploaie fină se cernea prin întuneric. Ar fi trebuit să îmi iau umbrela, dar nu voiam să mă întorc. Ştiam că, dacă o făceam, s-ar fi putut să îmi pierd curajul. Aşa că mi-am continuat drumul pe strada Royal, îndreptându-mă spre strada St. Peter. Ploaia preschimbase străzile într-un labirint întunecat şi ud. În general, puteam să văd umbrele care se profilau în spatele meu pe trotuar, dar în această seară nu vedeam niciuna, absolut nimic în afară de negrul lucios al pavajului. Uşile se trânteau şi vocile răsunau în ecou printre clădiri. Un bărbat zbiera la fiul său că nu dusese gunoiul, o soprană interpreta o arie frumoasă, undeva deasupra capului meu.

— Pst! Hei, fetiţo!

Un bătrân în zdrenţe şi papuci de pâslă se zgâia la mine, din pragul unei uşi. Mi-am încleştat mâna pe poşetă şi am coborât de pe trotuar în stradă. El a început să vină după mine, vorbind fără noimă, cu glas răguşit.

— Hazel este sub masă.

Râdea pe înfundate, la jumătate de metru în spatele meu.

Am grăbit pasul şi, după aceea, târşâitul papucilor lui a încetat brusc, înlocuit fiind de o cântare pe un ton lugubru.

— *Şi te-ai dus tu pe vecie, rău îmi pare, Clementine,* croncănea el.

Poate că ar fi fost mai bine să fi aşteptat până în zori. Părul mi se udase şi am început să tremur, pe când treceam prin dreptul cafenelei cu dozatoare Dewey. Localul era luminat roz, cald şi plăcut. Aproape că ajunsesem la colţul străzii când am auzit o uşă scârţâind din balamale în spatele meu.

— Jo!

M-am întors. Jesse alerga spre mine.

— Hei, Jo! Încotro?

Am deschis gura, ca să o închid la loc. Unde mă duceam? Ce puteam să îi spun? Mi-am coborât privirea spre jeanşii lui Jesse, suflecaţi peste ghetele de motociclist, încercând să mă gândesc la un răspuns oarecare.

— Ăă... mă întâlnesc cu un prieten.

— Cam târziu pentru o întâlnire, nu?

Am dat din cap, strângându-mi braţele în jurul jachetei mele ude.

— Vrei să te încălzeşti o clipă?

Mi-a făcut un semn cu capul spre cafenea. Privirea mi-a fost atrasă de lumina veselă, roz, din colţul străzii.

— Păi...

— Ei, haide, Motor City. Nu te ţin mult. Tremuri toată.

M-am uitat în lungul străzii St. Peter, cufundată în întuneric.

— Bine, intru, doar puţin.

Mi-am aranjat părul în toaleta doamnelor şi am încercat să îmi zvânt jacheta cu batista mea subţire din poşetă. Când m-am întors, pe tejghea, lângă Jesse, se afla o ceaşcă de ciocolată caldă. M-am cocoţat pe scaunul înalt de la bar. Paharul de suc al lui Jesse era gol.

— Eşti de mult aici? l-am întrebat.

— Tocmai voiam să plec când te-am văzut pe tine. Trebuia să ies din casă. Bunica mă scotea din minţi. Încerca să pună un hex la vecini, ca să îi determine să se mute. Sunt zgomotoşi şi n-o lasă să doarmă noaptea.

— Zău? Ce-i ăla un hex?

El şi-a dat ochii peste cap şi a împins ceaşca de ciocolată fierbinte mai aproape de mine.

— Alta, acuma, Jo! Parcă n-ai şti. Eu nu cred în aşa ceva, oricum.

Nici eu nu credeam, dar aveam în poşetă o punguţă cu o amuletă pe care femeia vraci a lui Willie insista să o port mereu cu mine.

— Ei, e o ţicneală, a spus el, încercând să-şi şteargă de pe degete nişte pete ce păreau a fi de ulei de maşină.

— Ah, şi eu nu înţeleg ţicnelile?

Mi-a zâmbit.

— Bine, bine.

S-a răsucit pe taburet cu faţa la mine şi şi-a plantat ghetele în podea, de-o parte şi de alta a picioarelor mele. S-a aplecat mai aproape de mine. I-am simţit mirosul loţiunii de după ras şi am încercat să îmi ţin drept capul care părea dispus să o pornească după parfum.

— Are ea o formulă magică şi se jură că dă rezultate atunci când vrei să scapi de cineva. Trebuie să găsească un şobolan mort şi să îi îndese în gură o bucată de lămâie înmuiată în ceară roşie. Apoi toarnă o linguriţă de whisky pe şobolan, îl înfăşoară în ziar şi îl pune sub veranda vecinilor.

A ridicat din sprâncene.

— Pe-asta n-am mai auzit-o până acum, am recunoscut.

Jesse era amuzant şi mi se părea surprinzător de uşor să port o conversaţie cu el.

— E teribil de superstiţioasă, dar asta-i tipic pentru New Orleans.

— Da, aşa este, am încuviinţat eu.

El şi-a înclinat uşor paharul de sirop, urmărind ultimele picături de lichid care se strângeau lunecând pe pereţi în fundul paharului.

— Dar tu ai pleca vreodată de aici?

Mi-am ridicat privirea. Jesse se uita fix la mine.

— Adică, te-ai gândit vreodată să pleci din New Orleans? a insistat el.

Ştia? Voiam să îi răspund că da, dar nu mi se părea corect. Aflase deja despre mama. Poate că tocmai de asta adusese subiectul în discuţie. Am rămas cu ochii pironiţi pe tejghea.

— Aşadar, eşti primul din familie care merge la colegiu? l-am întrebat eu.

— Mda. Tata este în continuare la pârnaie. Tot vorbeşte despre eliberare, dar ştiu că sunt doar vorbe goale.

— Pentru ce este închis?

— Pentru pariuri ilegale... şi alte găinării. Nu a stat afară mai mult de câteva luni şi a fost din nou arestat.

— Tatăl tău nu are nicio legătură cu Carlos Marcello, nu-i aşa?

M-am gândit la inspectorul Langley, care spusese că unul dintre oamenii lui Marcello fusese implicat în incidentul cu focuri de armă din suburbia Metairie. Îmi doream să fi fost Cincinnati.

— Oh, la naiba, nu. Marcello e mahăr mare. Dacă te încurci cu el, nu ajungi la închisoare, ci la morgă de-a dreptul. Tatăl meu este doar un escroc oarecare din Crescent City[18]. Oraşul ăsta te înghite cu fulgi cu tot, dacă nu eşti atent. Dar n-o să rămân aici pentru totdeauna. La urma urmelor, chiar arăt eu ca un negustor de flori?

— Ei, bună, Jesse!

Două blonde atrăgătoare, agăţate braţ la braţ, s-au apropiat de noi.

— Bună, Fran, a răspuns Jesse, rămânând însă cu ochii la mine. Îţi plac florile, Motor City?

— Mamei i-au plăcut foarte mult trandafirii pe care i-a cumpărat de la tine, săptămâna trecută, a spus Fran, apropiindu-se şi mai mult de Jesse.

— Mă bucur.

---

[18] Oraşul Semilună – supranume al New Orleansului, datorat faptului că, la început, singura porţiune pe care se putea construi era fâşia îngustă de nisip dintr-o meandră a fluviului Mississippi, înconjurată de mlaştini.

Jesse s-a întors spre ele şi li s-a adresat, prefăcându-se că le vorbeşte în şoaptă, chipurile să n-aud eu.

— Iar acum vă rog să mă scuzaţi, domnişoarelor, dar sunt cam ocupat încercând să îi fac curte acestei fete.

Am pufnit în râs, străduindu-mă să nu împroşc ciocolata caldă pe nas.

— Nu prea pare interesată, a zis Fran.

Chipul lui Jesse s-a întunecat.

M-am dat jos de pe scaunul înalt.

— Ce nepoliticos din partea mea. Vă rog, luaţi loc. Nu avem nevoie de două scaune.

M-am cocoţat la Jesse în poală. Blondele au făcut ochii cât cepele la mine. Mi-am atârnat un braţ pe după umerii lui, făcându-le semn spre scaunul liber.

— Ai pus pe roţi maşina aia, Jesse, sau încă mai mergi pe Triumph? l-a întrebat Fran.

— Încă mai merg cu motocicleta, dar Merţul e aproape gata.

— O să fie fantastic, am intervenit eu, învârtind paiul lui Jesse prin restul de sirop din pahar. Cilindri hidraulici, carburator dual.

Toate capetele s-au întors brusc spre mine.

— Jo este originară din Detroit, le-a explicat Jesse. Oraşul Motoarelor.

— Ce drăguţ, a spus Fran, sfredelindu-mă cu privirea. Jo din Detroit şi Jesse din Dauphin.

— De fapt, sunt din Alabama, a corectat-o Jesse.

— Da, dar nu sună la fel de bine, s-a plâns Fran.

— Ba mie mi se pare că sună foarte bine, am zis eu şi mi-am coborât vocea. La urma urmelor, fetelor, doar ştiţi ce se spune despre băieţii din Alabama.

Am dat încet din cap.

Fran a rămas cu gura căscată. Avea două plombe pe partea dreaptă. Prietena ei a început să chicotească incontrolabil.

Le-am văzut pe fete ieşind valvârtej pe uşă, cu hainele lor scumpe şi cu rujul lor roz cu tot. De îndată ce au ieşit, Jesse a izbucnit în râs.

— Impresionant. Cilindri hidraulici, hm?

— Am citit chestiile astea într-o carte despre maşini de curse pe care am avut-o în librărie.

— Pentru ele este doar un joc, mi-a spus el. Să ne tăvălim cu sărăntocii din mahala, pentru asta e bun Jesse.

— Ce vrei să spui? Părea interesată de tine.

M-am uitat la Jesse. Nu era nici stilat, nici elegant ca Patrick. Era dur, tăcut şi misterios. Jesse avea ochi albaştri, părul şaten înspicat cu blond şi o

cicatrice adâncă lângă urechea dreaptă. În ciuda unei accidentări la picior în copilărie, jucase baseball în şcoală.

— Ei, haide. Nu le pasă deloc de mine. Flirtează doar cu un tip din Quarter ca să se poată lăuda, atunci când vor îmbătrâni, că odată au călcat şi alăturea de drum.

— Mda, să îndruge poveşti în timp ce beau cocktailuri la partidele lor de bridge.

— Exact, m-a aprobat Jesse. Să povestească despre vremurile când s-au tăvălit cu sărăntocii din mahala.

— Cu chipeşul negustor de flori.

— Care le-a ruinat reputaţia pe vecie, mi-a şoptit el la ureche.

Gura caldă a lui Jesse atât de aproape de urechea mea mi-a trimis un fior în stomac. M-a cuprins brusc o stare de agitaţie şi am sărit jos din poala lui.

— Scuze, probabil că îţi rupeam picioarele.

M-am aşezat pe scaunul meu şi mi-am netezit fusta.

— Nu-ţi face griji. Un negustor chipeş de flori poate face faţă.

Jesse se uita la mine.

— Ce este? am întrebat, simţind un val de fierbinţeală în obraji.

— Ai spus „chipeşul negustor de flori".

— Ba nu, n-am spus.

— Ba da, ai spus, şi acum roşeşti.

Jesse rânjea cu gura până la urechi.

— Dar nu-ţi face probleme. Ştiu că nu asta voiai să spui cu adevărat. Glumeai doar.

Jesse a început să îşi facă de lucru cu şerveţelul de sub paharul cu sirop.

— Prietenul cu care te întâlneşti în seara asta este tipul de la librărie, nu-i aşa?

Era atât de cald şi de plăcut aici, încât uitasem de orice altceva. De ceas. De inspector. De minciuna pe care i-o trăsesem lui Jesse. Mi-aş fi dorit să îi pot spune adevărul, dar cum să-i fi spus? *De fapt, Jesse, trebuie să mă grăbesc. Am ceasul unui bărbat mort în poşetă, iar văduva lui şi poliţia îl caută. Şi ştii cum stau lucrurile astea, având-l pe tatăl tău în închisoare şi aşa mai departe.*

M-am mulţumit doar să dau din cap.

— Da, mă întâlnesc cu Patrick. Ar cam trebui să plec.

Mi-am deschis poşeta.

— Nu, mă ocup eu de notă, Jo. Te rog.

— Mulţumesc, Jesse, i-am zâmbit eu.

— Ce-ar fi să te conduc până acolo, mi-a propus el, punând banii pe tejghea şi ridicându-se în picioare. E întuneric.

— Oh, nu. Mă descurc.

El a dat din cap şi zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Desigur. Mi-a părut grozav de bine că ne-am întâlnit, Jo. O seară bună.

— Noapte bună, Jesse. Mulţumesc încă o dată pentru ciocolata caldă.

Am pornit-o de-a lungul străzii St. Peter şi apoi m-am îndreptat spre Piaţa Eads, încercând să mă hotărăsc unde să o fac, unde ar putea fi mai întuneric şi unde nu m-ar vedea nimeni. Burniţa se oprise, dar cerul era în continuare întunecat şi acoperit de nori pufoşi. Un şobolan ciugulea din gunoiul îmbibat cu apă de pe stradă. S-a oprit să se uite lung la mine. Mi-am imaginat-o pe bunica lui Jesse îndesându-i lămâia în gură. Am traversat strada şi am coborât la malul fluviului. Pantofii îmi alunecau pe pietrişul ud şi m-am împiedicat, cât pe ce să cad. Mă prefăceam că mă plimb relaxată, aruncând din când în când câte o privire peste umăr, ca să văd dacă mai era cineva prin preajmă. Un cuplu de îndrăgostiţi se sărutau pe malul apei. Am trecut pe lângă ei, sperând să îi fac să plece.

Vântul bătea aducând cu el mirosul fetid al mocirlosului Mississippi şi mă izbea drept în faţă, fluturându-mi părul. Auzeam vaietul unui saxofon, undeva, pe mal în jos şi vedeam luminile pâlpâitoare ale vaporului cu aburi *President,* cu toţi oaspeţii lui plătitori petrecând veseli. Am rămas cu ochii pironiţi pe apă, întrebându-mă cât de departe trebuia să arunc ceasul ca să nu fie adus de fluviu înapoi la mal. Ar fi trebuit să leg o piatră de ceas, ca să mă asigur că urma să se scufunde şi să rămână lipit de fundul apei. S-a auzit ceva trosnind în spatele meu şi m-am răsucit imediat pe călcâie.

Am mijit ochii, dar nu am putut distinge nimic prin întuneric. Mi-au trecut prin minte toate poveştile cu fantome despre Mississippi, despre Jean Laffitte şi piratul fără cap care bântuie malurile fluviului. M-am întors cu faţa la apă. Mi-am deschis poşeta.

Am băgat mâna înăuntru şi am înşfăcat ceasul lui Forrest Hearne, spunându-mi în sinea mea că trebuia să îl arunc în apă. Îmi imaginam cumva că simţeam inscripţia *Cu dragoste, Marion,* împungându-mi vârfurile degetelor, implorându-mă să nu arunc un obiect aşa de frumos şi cu o încărcătură afectivă atât de puternică în noroiosul Mississippi. Exact asta i se întâmplase şi lui Forrest Hearne în ajunul Anului Nou, nu-i aşa? Unui bărbat frumos i se furase viaţa, înghiţită de mocirla din Quarter.

Cuvintele lui Dickens îmi reveneau obsesiv în minte:

„Port în adâncul sufletului meu chipul copilului preferat. Şi numele acestuia este David Copperfield".[19]

Ceasul îmi ardea mâna de-acum. M-am uitat la apă şi m-am gândit la

---

[19] Charles Dickens, *op. cit.,* Prefaţă, p. V.

Forrest Hearne şi la bunătatea lui. La mama şi la Cincinnati, la Willie, la fete, la Patrick, la Jesse şi la Cokie.

Şi am început să plâng.

DOUĂZECI ŞI TREI

Uşile s-au deschis şi am păşit înăuntru.

— Etajul opt, vă rog.

Liftiera s-a întors greoi cu faţa spre mine.

Mâinile mi s-au răcit brusc.

— Mama?

Faţa ei era cenuşie şi lipsită de viaţă, şi avea bube cu coji groase împrejurul gurii. A clătinat încet din cap şi a râs. Cu râsul acela pe care îl uram.

— Oh, nu, fetiţa mea, a şuierat ea. Nu există etajul opt pentru tine.

A înşfăcat manivela şi a împins-o cu putere înainte. Am simţit cum liftul a plonjat violent, prăbuşindu-se în gol. Eram în cădere liberă şi mama râdea nebuneşte. Cojile bubelor din jurul gurii ei au crăpat şi au început să sângereze. Dâre de sânge i se scurgeau din gură, alunecându-i pe gât şi îmbibându-i uniforma crem din fibre sintetice. Am urlat.

Şi aşa m-am trezit. Urlând.

Urletele încă se mai izbeau unele de altele în capul meu, pe când făceam curăţenie în bordelul lui Willie, încă îmi mai reverberau în ţeastă, pe când mă întorceam la librărie. La fiecare câteva minute, urletele se intercalau cu ticăitul ceasului lui Forrest Hearne. Îl pusesem la loc, în ascunzătoarea din librărie.

Şi mama. Nu puteam scăpa de imaginea feţei sinistre, însângerate. Îmi făceam griji că păţise ceva pe drum. Mi-am dorit să-mi fi scris – ca imediat apoi să mă întreb: la ce bun? Lucrurile aveau să fie mult mai simple fără prezenţa mamei în New Orleans, mai simple dacă eu nu mai eram sufocată de tenebrele inimii ei întunecate şi de mintea ei copilăroasă. Dar îmi doream să aud veşti de la ea, oricum.

M-am schimbat de hainele în care făceam curăţenie şi am coborât în librărie. Uşa era deschisă şi Patrick golea conţinutul unei lăzi cu cărţi pe tejghea. Se mişca încet şi avea umerii încovoiaţi.

— Ce face Charlie? m-am interesat eu.

— La fel.

— Tu eşti bine?

— Mda, sunt doar obosit. Te-au găsit poliţiştii, ieri? m-a întrebat Patrick.

— Bineînţeles că da. Le-ai spus că mă vor găsi pe strada Gravier. De ce a trebuit să le spui unde eram?

Patrick s-a uitat la mine nedumerit.

— M-am gândit că voiai să le dai o mână de ajutor. Ştiu că aveai o părere bună despre domnul Hearne, la fel ca şi mine. Chiar nu vrei să ştii ce a păţit, de fapt?

— Nu e nicidecum treaba mea. Şi ce ştiu eu despre domnul Hearne? M-a interesat persoana lui din pură curiozitate.

Patrick a ridicat din umeri.

— Şi? Cum a decurs întâlnirea cu domnul Lockwell?

— I-am spus că am venit în numele tău, deoarece voiai să îi ceri mâna fiicei lui.

— Sigur, ca tu să te poţi mărita apoi cu fratele ei, ucigaşul de pisici, şi să alcătuim împreună o familie fericită. Serios, cum a fost?

— M-a făcut să aştept peste o oră, aşa că i-am spus recepţionerei că mă voi duce să îi fac o vizită acasă. Atunci el şi-a făcut imediat apariţia şi m-a escortat în biroul lui, care, dacă vrei să ştii, este mai mare decât librăria aceasta şi are un bar complet echipat.

— Bineînţeles, a zis ironic Patrick.

— Aşa că i-am pregătit două cocktailuri şi, după o conversaţie cam incomodă, a fost de acord să scrie scrisoarea.

— Uau. Deci ai reuşit. Grozav, a comentat Patrick.

Am dat din cap şi am făcut cu mâna spre cutiile de pe tejghea.

— Ce ai mai găsit?

— Yves Beaufort a murit. Avea o colecţie impresionantă de Victor Hugo pe care Charlie şi-a dorit-o dintotdeauna. Trebuie să mă întorc după restul, dar mi-e groază. Când am ajuns acolo, azi-dimineaţă, am găsit-o pe văduva lui într-un neglijeu negru. A spus că era ţinuta ei de doliu. Şi mi-a mai spus că îmi face o reducere, dacă îi repar chiuveta.

— Pfui. Nu-i aşa că doamna Beaufort are aproape optzeci de ani?

— Optzeci şi doi, dar pare, nici mai mult nici mai puţin, de nouăj'cinci. Şi ce ştiu eu despre instalaţii? Ce sacrificii trebuie să fac pentru Victor Hugo, hm?

Uşa s-a deschis şi Frankie a intrat agale în librărie. Şi-a pus mâinile în şolduri şi a aruncat o privire în jur.

— Frankie! În sfârşit ai venit să cumperi o carte!

— Bună, fată de yankeu.

A îndoit o lamă de gumă de mestecat şi-a băgat-o în gură, mirosind folia de staniol înainte de a o îndesa în buzunar.

— N-am venit după cărţi, am venit doar să vă văd.

L-a salutat pe Patrick.

— Hei, Marlowe, cum o mai duce bătrânul?

— Grozav, mulţumesc de întrebare, i-a răspuns Patrick.

— Şi, ia spune-mi, Jo, am auzit că ai fost la arest, ieri. E totul în regulă?

— Ţi-a zis Darleen?

— N-am spus cine mi-a zis. E totul în regulă?

— Mda, totul este în regulă, Frankie.

— Te-au întrebat de mama ta?

— Nu, de ce să mă întrebe de mama? m-am mirat eu.

— Au întrebat despre străinul care a murit de revelion, l-a lămurit Patrick.

M-am încruntat la el. De ce să ofere informaţii pe tavă?

Frankie s-a uitat de la mine la Patrick, molfăind guma.

— Tipul din Memphis. Aşa e. Poliţaii au venit şi pe aici? l-a mai întrebat el pe Patrick.

Patrick nu i-a mai răspuns. Frankie s-a uitat la mine.

— Forrest Hearne a cumpărat două cărţi de la noi, în ziua în care a murit. M-au întrebat dacă părea bolnav când a trecut pe la librărie. Le-am spus că părea bine, sănătos. Atâta tot.

Frankie s-a aplecat deasupra tejghelei şi a întors o carte.

— Victor Huge-o[20].

— Se pronunţă Hugo, l-a corectat Patrick.

A trebuit să îmi înăbuş un hohot de râs. Corectarea greşelilor de pronunţie era una din maniile lui enervante la culme.

Frankie a deschis cartea cu un bobârnac şi a început să o răsfoiască.

— Ai grijă, te rog, cu cotorul. Este un volum vechi, a zis Patrick, luându-i foarte delicat cartea din mâini. Pot să te ajut să găseşti vreo altă carte?

— Nu, a zis Frankie, îndreptându-se de spate şi trosnindu-şi încheieturile degetelor. Aşadar, Jo, ştii ceva ce ar trebui să ştie şi Willie?

S-a uitat la mine, în felul lui tipic. Era imposibil să-ţi dai seama ce ştia Frankie, dar presupun că tot ce afla îi transmitea lui Willie, iar Willie îl plătea regeşte în schimb. M-a copleşit din nou sentimentul de vinovăţie. Ar fi trebuit să îi spun lui Willie despre ceas. Niciodată nu-i ascunsesem ceva de genul ăsta. Dar Frankie n-avea de unde să ştie despre ceas. Singurul lucru de care puteam fi sigură, însă, era că Frankie ştia mai multe decât ştiam eu.

— Nu, nu am nimic să-i transmit lui Willie. Îţi voi da de ştire dacă am, l-am asigurat eu.

— Da?

A zâmbit şi a spart un balon de gumă.

---

[20] Joc de cuvinte: *huge* înseamnă imens, uriaş, iar sufixul – o e diminutival, pentru cel mai mic, cel mai puţin.

— Şi o să îmi dai de ştire şi de cât timp te vezi cu Jesse Thierry?

Patrick s-a răsucit pe călcâie.

— Te vezi cu Jesse Thierry?

— Nu mă văd cu Jesse Thierry, m-am burzuluit eu.

Frankie a rânjit cu gura până la urechi.

— Nu? Umblă vorba pe stradă că stăteai în poala lui, aseară, şi el îţi şoptea vorbe dulci.

Uram oraşul ăsta. Cine mă urmărea? M-am uitat fix la Frankie. Îi raportase oare şi asta lui Willie?

— Unde s-a petrecut asta? a întrebat Patrick.

— Eu nu sunt un bârfitor, Marlowe – sunt un informator.

Frankie a întins mâna ca să fie plătit.

— Încetează! N-o să vinzi tu informaţii despre mine. Eram la dozatorul de sirop de la Dewey şi a fost doar o glumă. Jesse este un prieten, atâta tot.

Frankie şi-a ridicat braţele, în chip de capitulare.

— N-am nicio problemă cu asta. Jesse este un băiat bun. Fetele îl iubesc la nebunie. Pe curând, fată de yankeu.

Frankie s-a îndreptat spre ieşire. F-am urmat până afară, în stradă. Nu mai puteam suporta. Trebuia să ştiu.

— Ia spune-mi, Frankie, ai auzit ceva despre mama?

— A fost văzută pe ici, pe colo. Ştii ceva, Jo, trebuie să te ţii aproape de Willie.

— Păi, chiar mă ţin aproape de Willie.

— Ţi-a păzit întotdeauna spatele şi tu ar trebui să faci acelaşi lucru pentru ea.

Frankie a mai pocnit un balon de gumă, m-a salutat cu mâna lui lungă şi a pornit-o pe strada Royal în jos.

Ştiam că Willie era cea mai mare binefăcătoare a lui Frankie. Aşa că era şi normal ca el să se ţină de trena ei şi să îi aducă informaţii pe tavă. Dar ce a vrut să spună cu faptul că ar trebui să mă ţin aproape de Willie? Patrick mi-a făcut semn cu mâna prin vitrină să mă întorc în librărie.

— Ştii, abia acum îmi dau seama, mi-a zis Patrick. Jesse vine destul de des pe aici, dar nu cumpără nimic. Nu face decât să păteze cărţile cu ulei de motor. Nu ziceai că e dintr-un orăşel provincial din Arkansas?

— Alabama – şi nu îţi pătează cărţile. E o născocire de-a ta.

— Ei bine, presupun că este destul de simpatic. Zâmbeşte tot timpul. Ai remarcat vreodată chestia asta? m-a întrebat Patrick.

— Nu, nu am remarcat niciodată chestia asta.

— Îţi place de el?

— E doar un prieten, i-am zis eu.

Patrick a dat din cap.

— Are dinţi sănătoşi.

A schimbat vorba.

— Hei, ieri m-am întâlnit din întâmplare cu domnişoara Paulsen.

Domnişoara Paulsen era profesoară la Loyola şi era prietenă cu Charlie. Nu o cunoscusem în persoană, dar Charlie mi se confesase odată, spunându-mi că ea spera ca prietenia lor strânsă să se transforme într-o relaţie de lungă durată. Tot ea îl angajase pe Patrick, pe post de asistent personal la departamentul de limbă engleză, timp de un an.

— Domnişoara Paulsen s-a dus la Smith, m-a anunţat Patrick.

— Da?

— Da, uitasem complet de treaba asta. Oricum, i-am povestit despre tine şi ea mi-a zis că îţi va răspunde cu plăcere la orice întrebare ai avea legată de colegiu. Va trece pe la librărie, spre sfârşitul săptămânii, ca să ridice o carte pe care am comandat-o pentru ea. Vei putea sta de vorbă cu ea atunci, mi-a spus Patrick.

— Oh, Patrick, mulţumesc!

Am făcut o tentativă stângace să îl îmbrăţişez, fiindcă aşa mi se părea potrivit. El a rămas locului, surprins, apoi m-a cuprins în braţe şi şi-a sprijinit bărbia de umărul meu.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Citisem de atâtea ori materialele informative, încât efectiv le memorasem.

Consiliul de Administraţie al Colegiului Smith şi-a propus stabilirea unor criterii flexibile de admitere, deschizând astfel posibilitatea de a se înscrie la Smith fetelor capabile din diferite tipuri de şcoli şi din toate regiunile ţării.

M-am uitat la cuvântul *capabile.* Capabile de a îndeplini cerinţele stricte? Capabile de a fi acceptate? Mai degrabă capabile să-şi permită studiul la Smith, ceea ce nu era cazul meu.

Consiliul de Administraţie îşi propune să selecteze din lista completă a candidatelor pe acelea ale căror rapoarte referitoare la conduita morală, la starea de sănătate şi la rezultatele şcolare dovedesc că au aptitudinile necesare pentru acest colegiu.

Conduită morală. Eu ştiam că aveam o conduită morală personală, dar ei voiau să am una anume.

Starea de sănătate. În afară de incidentul cu fasolea roşie şi orezul de pe trotuar, din faţa magazinului Gedrick, eram sănătoasă.

Rezultate şcolare. Singurul calificativ „Bine" pe care mi l-a dat domnul Proffit avea să mă bântuie toată viaţa. Încă îi mai simţeam respiraţia grea, cu iz de naftalină, plutind peste banca mea. Mânca puloverele roase de molii din mansarda lui?

„Trebuie să te implici mai mult, domnişoară Moraine", obişnuia să îmi spună, cu glasul lui şoptit. „Trebuie să găseşti sufletul ecuaţiei".

Sufletul ecuaţiei? Nu eram convinsă că un calcul matematic avea ceva asemănător cu sufletul. Dar ar fi trebuit să mă prefac şi să mă alătur domnului Proffit la un festin cu veste din lână, numai bune de devorat. Acel „Bine" îmi ştirbea palmaresul.

Admiterea se face pe baza dosarului candidatei privit în ansamblu: rezultate şcolare, recomandări, note la testele de admitere pentru colegiu şi alte informaţii confidenţiale referitoare la abilităţile generale, personalitate şi sănătate. Toate documentele trebuie să fie trimise la Comisia de admitere până la data de 1 martie, în cazul în care candidatele doresc ca dosarele lor să fie luate în discuţie la întrunirea Comisiei din aprilie.

Până la 1 martie. Eram deja în februarie. Se apropia Mardi Gras, 21 februarie, şi toate petrecerile şi balurile începuseră deja. Willie îşi ţinea bordelul deschis până mai târziu ca să profite de „marea vânzoleală", cum o numea ea. Angajase câteva fete în plus pentru această perioadă şi avea două camere rezervate la motelul din apropiere. Fetele lucrau în ture şi, între două schimburi, se duceau la motel să facă baie şi să se odihnească. Făceam în continuare curăţenie dimineaţa, dar îmi lua mai mult timp, şi aveam de îndeplinit tot felul de comisioane în timpul Mardi Gras-ului.

Stăteam la tejgheaua librăriei şi priveam trecătorii prin vitrină. John Lockwell avea să fie şi el ocupat în timpul Mardi Gras-ului. Când am fost la el în birou, am văzut o fotografie de-a lui împreună cu Rex Krewe, unul dintre cei mai bătrâni organizatori ai festivalului. Dacă nu primeam scrisoarea de recomandare înainte de începerea festivităţilor, nu aveam să o mai primesc deloc.

> *Cazare*
> *Politica Colegiului Smith constă în plasarea grupurilor de studente din fiecare dintre cei patru ani de studiu în locuinţe proprii. Fiecare casă are o cameră de zi, o sufragerie şi o bucătărie şi este supravegheată de Şefa Casei.*

„Şefa Casei". Parcă ar fi fost la Wilbe. M-am uitat la adresa expeditorului de pe scrisoarea lui Charlotte. Ea stătea în Casa Tenney.

> *Taxe*
> *Şcolarizare: 850 de dolari*
> *Cazare: 750 de dolari*
> *Manuale: 25 – 50 de dolari*
> *Abonamente şi taxe: 24 de dolari*
> *Activităţi recreative şi cheltuieli ocazionale: 100 de dolari*

Destul! Am strecurat teancul de hârtii sub tejghea. Numai când mă uitam la cheltuieli mă apuca durerea de burtă. Aproape două mii de dolari. Opt mii de dolari în patru ani. Economiile mele din cutia de trabucuri erau sub trei sute de dolari. Desigur, întotdeauna aveam la mine şapte cenţi pentru tramvai şi un cent pentru sirop, dar două mii de dolari pe an? Willie se oferise să-mi plătească taxele pentru Newcomb sau pentru Loyola, dar costurile acolo erau de trei ori mai mici decât la Smith. Trebuia să fac cerere pentru ajutor financiar şi bursă. Asta era singura mea speranţă. Trebuia cumva să transform arahidele sărate din cutia de trabucuri în prăjiturele.

M-am uitat afară prin vitrină. O femeie îmbrăcată într-un costum elegant traversa strada spre librărie. Am apreciat că ar avea vreo cincizeci şi ceva de

ani. Oamenii se dădeau în mod firesc la o parte din calea ei, în vreme ce ea se îndrepta spre uşă. Ficţiune literară. Am pus degetul mare pe tejghea, făcându-i semn lui Patrick, care, de fapt, nu era aici. Virtutea obişnuinţei.

— Bună ziua, m-a salutat ea.

Femeia a venit drept la mine. Şi-a pus geanta pe tejghea şi mi-a zâmbit. Era un zâmbet politicos, dar rezervat, de parcă dinţii ei şi-ar fi dorit cu disperare să se arate, dar ea nu le dădea voie. Ezitarea ei indica faptul că mă evalua. Şi-a înclinat uşor capul într-o parte, în timp ce se uita la mine. Părul de la tâmple era bine adunat şi strâns la spate, într-un coc. Pielea ei era întinsă şi lucioasă ca o caramelă cu lapte.

— Domnişoara Moraine?

Am dat din cap.

— Eu sunt Barbara Paulsen, şefa Departamentului de limbă şi literatură engleză de la Loyola. Patrick Marlowe a fost asistentul meu timp de un an.

— Ah, da. Mă bucur să vă cunosc. Patrick mi-a spus că v-aţi dus la Smith.

— Într-adevăr.

Şi-a înclinat din nou capul într-o parte, în direcţia cealaltă. Evaluare deplină.

— Şi mie mi-a spus că vrei să îţi depui cererea de admitere acolo. E destul de târziu, ştii. Majoritatea fetelor le trimit de când termină clasa a unsprezecea de liceu.

— Da, dar mă voi încadra în termenul-limită din martie.

— Patrick mi-a spus că ai calificative foarte bune. Cum stai cu activităţile extracurriculare?

M-am holbat la ea.

— Sper că ai activităţi extracurriculare pe care să le specifici în cerere, nu? Premii?

Am clătinat din cap şi am continuat să tremur, în timp ce ea mă copleşea, turuind despre consiliul studenţilor, clubul de limbi străine, organizaţii comunitare şi toate celelalte afilieri pe care orice fată care voia la Smith trebuia să le aibă.

— Activităţile mele extracurriculare au fost foarte limitate. Am fost nevoită să am câteva slujbe în timpul şcolii, i-am explicat eu.

Limitate? Mai degrabă inexistente.

— Înţeleg. Ce alte slujbe ai avut, în afară de cea de aici, de la librărie?

Ea mă întreba dacă îmi puteam permite să achit taxele – nu, nu puteam. M-am uitat la părul întins gata să-i sfâşie tâmplele şi am încercat să formulez un răspuns prudent.

— Lucrez ca menajeră la una dintre casele din Quarter.

Domnişoara Paulsen nu a reacţionat cu şocul şi oroarea la care mă

aşteptam. A părut să îmi aprecieze sinceritatea şi a început să-şi facă de lucru cu mânerul poşetei.

— Patrick mi-a explicat că tatăl tău este absent. Ce poţi să îmi spui despre mama ta, draga mea?

Mama? Oh, este în vreun motel prăpădit din California, acum, răcorindu-se cu o sticlă de bere rece în decolteu.

— Mama... a făcut şi ea curăţenie în case, i-am zis eu. Îşi caută de lucru în alt stat, acum.

Tăcerea s-a lăsat grea între noi. Aveam impresia că auzeam secundele, ticăind leneşe. În cele din urmă, ea a vorbit din nou.

— Charlie Marlowe şi cu mine suntem prieteni vechi. Patrick a fost unul dintre cei mai buni studenţi pe care i-am avut vreodată. Nu este un scriitor la fel de talentat ca tatăl său, dar se pricepe la literatură şi cred că ar fi un editor excelent, întotdeauna l-am încurajat în această direcţie, dar...

S-a oprit şi a fluturat din mână, înlăturând subiectul.

— Ceea ce vreau să spun este că am un respect deosebit pentru Patrick, iar el pare să aibă un respect deosebit pentru tine.

Propoziţia ei s-a încheiat cu o notă de nedumerire.

— Patrick şi cu mine suntem prieteni apropiaţi de foarte multă vreme, i-am explicat eu.

— Ieşiţi împreună?

Cuvintele i-au scăpat repede, mult prea repede de pe buze şi ea ştia asta. Şi mai era ceva ce răzbătea dincolo de întrebarea ei. Nu neapărat gelozie. Un soi de curiozitate?

— Nu că ar fi treaba mea, desigur, a adăugat ea.

— Oh, nu mă deranjează întrebarea. Suntem doar prieteni, am asigurat-o eu.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce a rămas în New Orleans. Este totul în regulă cu tatăl său?

— Totul e perfect.

I-am zâmbit.

— Bine. Mi-aş dori ca domnul Marlowe să participe din nou la o oră de scriere creativă, anul acesta.

Mi l-am imaginat pe Charlie, stând în faţa amfiteatrului, în izmene şi strângând cu putere la piept cutia de bomboane în formă de inimă.

— Ei bine, ai nevoie de nişte recomandări pentru cererea ta de admitere. Din nefericire, eu nu îţi voi putea da. Am scris deja una pentru o fată de la Sacred Hearts, înţelegi, şi recomandarea ei şi-ar pierde din valoare dacă aş mai face încă una. Dar te încurajez din tot sufletul să îţi depui cererea, domnişoară Moraine. Aceste experienţe, chiar dacă se dovedesc a fi în van,

întăresc caracterul.

În van. Voia să spună că era inutil să încerc. Că eu eram inutilă.

— Cred că ai o carte pentru mine, nu-i aşa? a întrebat ea, revenind la prezent. Am plătit în avans pentru ea când am comandat-o.

Văzusem cartea – *Al doilea sex,* de o autoare franţuzoaică, Simone de Beauvoir. Patrick o comandase de la o editură din Paris. Spunea că este o carte de analiză filosofică a feminismului. Am scos cheile din buzunar şi m-am îndreptat spre dulapul cu vitrină. Am descuiat uşa de sticlă şi am luat cartea de pe raft. Am simţit o umbră caldă în spatele meu. Domnişoara Paulsen venise la câţiva centimetri de mine.

A făcut semn cu degetul peste umărul meu.

— *0 călătorie în India.* Ce ediţie? Aş vrea să văd şi cartea aceasta.

A întins mâna, aşteptând să îi dau cartea.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Eram o mincinoasă.

Îmi cer scuze, domnişoară Paulsen. *O călătorie în India* este în prezent în stadiu de restaurare. Nu, Patrick, nu ştiu cu cine era mama la Hotelul Roosevelt. Da, Jesse, mă voi întâlni cu Patrick, diseară. Nu, Willie, nu ştiam că mama a plecat în California. Nu, domnule inspector Langley, nu am găsit ceasul lui Forrest Hearne sub patul mamei mele, un pat dintr-un bordel cu o gaură de glonte în tăblie.

Am continuat. Pentru fiecare minciună pe care o spuneam trebuia să adaug o alta ca să o acopăr pe cea anterioară. Era inutil, exact ca atunci când am învăţat să croşetez şi am făcut un şnur dintr-un şir lung de ochiuri. Faptul că eram inutilă îmi întărea caracterul, după cum afirmase domnişoara Paulsen. Care poate era acasă, acum, bând un ceai slab Earl Grey, din pliculeţul început seara trecută, masându-şi scalpul ei ca o caramelă.

M-am aşezat pe pat, stând cu ochii pironiţi pe *O călătorie spre India,* din poală. Ce prostie din partea mea să ţin cartea jos, în librărie. Dar piesele din puzzle tot nu se potriveau. Dacă Forrest Hearne nu a fost pe la Willie, atunci cum de ajunsese ceasul lui în camera mamei? Dacă mama ar fi ştiut despre ceas, în mod sigur nu l-ar fi lăsat acolo. Nu, ar fi fost un accesoriu perfect pentru garderoba mortuară a lui Cincinnati. Iar Frankie mi-a spus că mama fusese la Hotelul Roosevelt în ajunul Anului Nou.

M-am târât pe burtă sub pat şi am tras de scândura duşumelei desprinsă din locaşul ei. M-am chinuit să îmi strecor mâna prin deschizătură ca să scot cutia de trabucuri şi să pun cartea. Am făcut loc pentru cutia cu bani în fundul unuia dintre sertarele biroului meu. Două lucruri îmi tot reveneau în minte:

Domnul Hearne nu crezuse că eram lipsită de valoare.

Persoana care a fost împreună cu Forrest Hearne a fost şi la bordelul lui Willie.

∵

Febra pregătirilor pentru Mardi Gras era în toi. Oamenii sărbătoreau în avans festivităţile ce se apropiau vertiginos. Timp de paisprezece zile am purtat cartea de vizită a lui John Lockwell în buzunar, tot spunându-mi în sinea mea că o să-l sun ca să-l întreb de scrisoare. Timp de paisprezece nopţi, am stat întinsă în pat, convinsă fiind că auzeam ceasul incriminator

ticăind sub pat.

Bordelul lui Willie era din ce în ce mai murdar, pe zi ce se apropia Mardi Gras. Am sosit la cinci dimineaţa şi am observat maşini parcate până în străfundurile aleii lungi. Willie rareori permitea maşinilor să parcheze pe alee. Spunea că poliţiştii aveau astfel un pretext să dea târcoale casei. Din fericire, poliţiştii deveneau mai relaxaţi în apropiere de Mardi Gras.

Fetele lucrau până târziu şi dormeau până târziu. Evangeline se instalase în noua ei cameră. Nu mai mirosea a mama. Willie era frântă de oboseală, dar eu nu îndrăzneam să mă abat de la programul nostru obişnuit. Ţinând tava cu cafea în mâini, am bătut în partea de jos a uşii cu vârful piciorului.

— Ar fi bine să fie cafeaua mea şi ar fi bine să fie fierbinte.

Am împins uşa, am intrat şi am găsit-o pe Willie stând în capul oaselor în pat, înconjurată de teancuri peste teancuri de bani.

— Închide uşa aia, odată! N-am nevoie să vadă fetele toţi verzişorii ăştia. Îmi vor cere un bonus – de parcă nu aş şti că îşi trag şi ele partea, oricum. Scrie pe fruntea mea „fraieră”?

Şi-a lăsat mâinile să îi cadă în poală.

— Ei bine, ce ai pentru mine?

— Rămăşiţele obişnuite de Mardi Gras.

Mi-am golit buzunarele şorţului pe patul ei. O cătuşă desperecheată, cravate din mătase, brichete, invitaţii la petreceri, chei de camere de hotel şi un portofel cu clips, burduşit cu bancnote.

Willie a întins mâna după portofel şi a făcut inventarul conţinutului.

— Este al senatorului. Sigilează-l într-un plic simplu şi dă-i-l lui Cokie. Spune-i să îl ducă la Hotelul Pontehartrain. Acolo este cazat. Avem noroc că a fost cu Sweety şi nu cu Evangeline. Altceva?

— Feţele de pernă lui Evangeline sunt sfâşiate.

— Da, a fost cu Ciopârţilă azi-noapte, a spus Willie.

— Fiindcă tot a venit vorba de Evangeline, am început eu cu precauţie, am observat că are nişte bijuterii noi în cutia ei.

— Nu sunt furate. Are un mahăr mare.

— Un client nou? m-am interesat eu.

— Nu, vine pe aici din când în când.

Willie a pus un teanc înalt de bani la marginea patului şi a continuat să sorteze bancnotele.

— Trei mii. Adu-mi un prosop umed şi cald. Banii ăştia sunt împuţiţi.

— Mahărul ăla al lui Evangeline este bijutier? am strigat eu din baie.

— Nu, este un dezvoltator din Uptown. Construieşte hoteluri şi centre comerciale. Nu-mi place de el. Are o nevoie perversă de putere. Dar dă de-a azvârlită cu banii de parcă ar fi boabe de orez.

Am stat lângă patul lui Willie şi i-am şters mâinile cu prosopul umed şi cald. Ea s-a lăsat pe perne şi a oftat.

— Willie, ai mâinile umflate. Ce-ai păţit?

— Sunt pufoase. Mult prea multă sare.

Şi-a tras mâinile dintr-ale mele şi a început să adune repede bancnotele, făcând teancuri după valoarea lor şi legându-le cu elastice.

— Am făcut trei miare doar noaptea trecută. Dacă merge tot aşa, va fi cel mai bun sezon pe care l-am avut vreodată. Seiful este deschis. Pune pachetele astea înăuntru şi adu-mi cutia verde din fundul sertarului.

Trei mii de dolari. Willie a câştigat echivalentul unui an de studii la Smith doar într-o noapte. Am pus teancurile de bancnote în seif alături de alte şiruri de bani gheaţă şi am luat cutia verde pe care mi-o ceruse. Pe capac era gravat cu aur cuvântul *Adler.* Cunoşteam numele. Era un magazin luxos de bijuterii de pe strada Canal. Toate frumoase şi scumpe. Nu pusesem niciodată piciorul acolo, dar uneori mă uitam în vitrină. I-am dat cutia lui Willie.

— Să îi spun lui Sadie despre feţele de pernă ale lui Evangeline? am întrebat-o eu, culegând două pahare de pe biroul lui Willie.

— Las-o baltă. Nu-ţi stă ţie gândul acum la feţele alea de pernă, mi-a zis Willie.

Am tras brusc aer în piept. Am pus paharele la loc pe birou, ca să nu vadă că îmi tremurau mâinile.

— Ai putea crede că nu bag de seamă unele lucruri, Jo, dar nu-i aşa. Am lucrat în branşa asta de mult prea mult timp şi mintea mea este ca o capcană în permanenţă pregătită.

Am dat din cap.

— Nu te mai ascunde lângă birou. Vino încoace, s-a răstit ea la mine.

M-am apropiat de patul ei.

— Uite aici.

Mi-a aruncat cutia verde în braţe.

— Deschide-o.

Capacul a scârţâit ca apoi să se deschidă brusc din balamale. Pe căptuşeala vălurită din satin alb se afla un frumos ceas de aur. Cuvintele *Lady Elgin* se arcuiau uşor pe cadran. Era perechea feminină a ceasului lui Forrest Hearne.

Ştia! Acesta era felul ei de a-mi spune că ştia. Am tras adânc aer în piept. Nu puteam să mă uit la ea.

— Ei? m-a întrebat, poruncitor.

— E frumos, Willie. Vrei să ţi-l pun la mână? Ştiu că urăşti închizătorile micuţe.

— Mie? Ce tot bălmăjeşti? N-ai nimic de spus, idioato?

Gata cu prefăcătoria.

— Willie, îmi pare rău...

— Taci din gură. Nu vreau să aud nimic. Ia ceasul şi spune mulţumesc. Crezi că mama aia a ta, care nu e bună de nimic, îşi va aminti? Nu. Dar să nu te aştepţi la ceva în fiecare an. Optsprezece ani reprezintă un moment de cotitură. Şi nu-l arăta fetelor. Vor începe să se smiorcăie că vor şi ele să meargă la Adler şi am nevoie să le stea capul la treabă în seara asta. Ziua de Sfântul Valentin este întotdeauna de pomină. Nu uita să scoţi decoraţiunile din mansardă. De ce-ai rămas încremenită locului? Ce, vrei să mă auzi spunându-ţi-o? La mulţi ani! Poftim. Acum ieşi dracului de aici!

Ziua mea? Nu uitasem, dar crezusem că alţii uitaseră. M-am retras, cu spatele spre uşă.

— Mulţumesc, Willie. E frumos.

— Bine, ia paharele. Doar pentru că ai împlinit optsprezece ani nu înseamnă că poţi să o laşi mai moale cu munca. Şi nu uita încă ceva, Jo.

— Ce?

Willie m-a ţintuit din priviri.

— Eşti suficient de mare să mergi la închisoare acum.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Până când am terminat eu de făcut curăţenie şi de scos decoraţiunile pentru ziua de Sfântul Valentin din mansardă, fetele coborâseră deja în bucătărie şi îşi beau cafeaua.

— La mulţi ani de ziua ta, dulceaţă! mi-a urat Dora. Ne-a reamintit Sweety, aseară.

— Vrei să spui la mulţi ani de ziua morţii tale, a spus Evangeline. Matroana cu numele căreia a fost botezată a murit de Sfântul Valentin.

— Vă închipuiţi cum ar fi să mori de Sfântul Valentin? a comentat Dora.

Şi-a răsucit părul ei lung, roşcat, în vârful capului şi l-a fixat înfigând un creion în el.

— E ceva tare trist în toată treaba asta. Dar să ştiţi că eu o să dau ortul popii de Sfântul Patrick şi o să plec pe lumea cealaltă într-un sicriu căptuşit cu satin verde.

— Ţi-a dăruit Willie ceva de ziua ta? m-a întrebat Evangeline, frecându-şi palmele de coapse.

— Vangie, Willie nu le are cu cadourile aniversare – doar ştii asta, i-a retezat-o Dora. Eşti atât de interesată de subiectul cadourilor, doar fiindcă speri că barosanul ăla al tău o să îţi aducă unul de Sfântul Valentin.

— Un barosan? Ai un nou prieten, Evangeline? am întrebat-o eu.

— Vezi-ţi de treaba ta, mi-a trântit-o ea.

A şterpelit creionul din cocul Dorei şi a ieşit cu paşi mari şi apăsaţi din încăpere.

Jock Lockwell o avea pe Evangeline, dar eu nu aveam scrisoarea de la el.

∵

Am aruncat o privire rapidă peste umăr, ca să mă asigur că eram singură. Am format Raymond 4119. Am auzit un declic, urmat de două tonuri de apel.

— Bună dimineaţa, Compania Lockwell.

— Bună dimineaţa. Cu domnul Lockwell, vă rog.

Îmi tremura glasul? Am tuşit în palmă. Mi-am imaginat-o pe recepţioneră pilindu-şi unghiile şi dându-şi ochii peste cap.

— Rămâneţi pe fir, vă rog.

— Biroul domnului Lockwell.

Am tras aer în piept, încercând să par amabilă. Calmă.

— Bună, Dottie. Ce mai faci? Sunt Josephine Moraine şi îl caut pe domnul Lockwell.

Liniște la capătul firului.

— Domnul Lockwell așteaptă telefonul tău?

Categoric nu.

— Da. Mulțumesc.

— Un moment, te rog.

Alte momente de tăcere. Sal a trecut pe lângă mine, purtând în brațe un tort cu regele Mardi Gras-ului. I-am făcut semn spre receptor și i-am spus din buze, fără glas:

— E pentru Willie.

Sal a dat din cap.

Vocea de la celălalt capăt al firului mi s-a adresat pe un ton coborât, gutural.

— Lasă-mă să ghicesc. Vrei să fiu iubitul tău de Sfântul Valentin.

M-am uitat nedumerită la receptor.

— Nu, domnule Lockwell, eu sunt Josephine Moraine, prietena lui Charlotte.

El a izbucnit în râs, apoi a tușit niște rămășițe de trabuc fumat târziu în noapte.

— Știu prea bine cine ești. Ai noroc că m-ai prins. De obicei nu sunt atât de devreme la birou, mai ales în preajma sărbătorilor de Mardi Gras. A trebuit să vin să semnez un cec. Am încheiat o afacere mare de tot. Ce-ar fi să treci pe aici și să îmi pregătești câteva martiniuri ca să sărbătorim? La naiba, încă nu m-am trezit din beția de azi-noapte.

— V-am sunat în legătură cu scrisoarea de recomandare. Trebuie să trimit cererea de admitere cât de curând.

Mi-a ieșit exact ca la repetițiile din apartamentul meu

— Ți-ai cumpărat niște pantofi noi?

— Poftim?

— Ai glezne drăguțe, dar chestiile alea ponosite – oricum s-or fi numind – îți fac picioarele butucănoase. Ai nevoie de niște pantofi ca lumea. Cu tocuri înalte.

Mâna mi s-a încleștat pe receptor.

— Am nevoie doar de scrisoare.

— Arunci, vino aici, într-o pereche frumoasă de pantofi cu tocuri înalte, și îți voi da scrisoarea.

Am auzit un scârțâit urmat de o bufnitură ușoară. L-am văzut cu ochii minții lăsându-se pe spate, în scaunul său din piele roșie, și punându-și picioarele pe birou, în fața tuturor acelor poze înrămate.

— Dați-mi scrisoarea și vă voi pregăti un martini, am negociat eu.

— Nu.

A râs în barbă. Poate că era într-adevăr beat. Şi atunci trebuia să profit de asta.

— Să fii aici la şase şi jumătate, mi-a cerut el.

— La trei şi jumătate.

— Şase, a zis el. Pa, pa, Josephine!

Pentru el nu era decât un joc. Un simplu joc, atât. Nimic altceva decât o aiureală.

Şi atunci de ce aveam o asemenea senzaţie de greaţă?

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Pe lângă înfăţişarea mea ştearsă, ceasul părea mai nou decât o pereche nouă de pantofi. Aurul era atât de strălucitor, încât arăta ridicol pe mine. Îl dăduse până şi la gravat, pe capacul din spate fiind scris: *Jo a împlinit 18 ani. – Willie.*

Cu toată tevatura de Mardi Gras, ea îşi amintise totuşi de ziua mea. Iar eu îi ascundeam ceva, trădându-i încrederea – lucrul cel mai important pentru Willie. M-am simţit uşurată când am văzut taxiul lui Cokie oprindu-se în faţa librăriei. A intrat pe uşă purtând în braţe o cutie de carton şi a început să cânte şi să danseze.

— *Mai bine beau apă din mâlul râului, decât să te las să mă aburești. Josie, fetiţo, este ziua ta, aşa că nu mă mai aburi.*

O serenadă de ziua mea din partea lui Cokie devenise deja o tradiţie. Dar tot mă făcea să roşesc.

— Nu cred că Smiley Lewis ar aprecia faptul că i-ai pus versurile pe melodia „Mulţi ani trăiască!”, i-am spus eu.

— Ce zici tu? Smiley ar fi onorat. O să scoată un disc cu cântecul ăsta, într-o bună zi. O să-i cer eu să-l cânte aşa, doar pentru tine, diseară. La mulţi ani, Josie, fetiţo!

Cokie mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Până nu uit – am împins plicul pe tejghea –, Willie vrea să-l duci la Pontchartrain.

— În regulă, atunci. Acum, că am pus la punct celelalte afaceri, să discutăm despre afacerea de ziua ta. Văz că ai primit cadoul lui Willie. Dar cine-şi doreşte o ditamai beleaua dă aur, când poa’ să aibă ăsta?

Cokie a pus cutia pleoştită pe tejghea, în faţa mea.

Îmi plăceau cadourile pe care le primeam de ziua mea de la Cokie aproape la fel de mult cât îmi plăcea de Cokie. Niciodată scumpe, dar întotdeauna câte ceva cu o însemnătate anume. Şi de fiecare dată pretindea că era un căţeluş.

— Vezi, ai grijă când deschizi cutia, să nu sară afară, m-a avertizat Cokie.

— L-ai hrănit totuşi, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

— Sigur că da. L-am hrănit de dimineaţă.

Am desfăcut capacul şi am tras cu ochiul în cutie. Un termos din aluminiu, cu un capac roşu de plastic. O hartă.

Cokie ţopăia de încântare.

— E ultima noutate de la Sears. În reclamă scrie că îţi păstrează băutura caldă aproape toată ziua. Poţi chiar să pui şi supă în el, după cum scrie. Dar tu o să ai nevoie ca să pui cafea în el.

— Da?

— Sigur că da. Cum să rezişti treizeci de ore fără cafea?

— Treizeci de ore?

Cokie a pus cutia pe jos şi a scos harta din ea.

— Am pus totul la punct. Am vorbit chiar şi cu Cornbread şi el mi-a confirmat ruta.

A desfăşurat harta pe tejghea, în faţa noastră.

— Uite, noi suntem aici.

Mi-a indicat New Orleansul.

— Şi acum, urmăreşte-mă.

Degetul lui întunecat a mers peste o linie pe care o trasase cu cerneală roşie.

— Mai întâi, treci prin Mississippi, apoi prin Alabama, ca să o iei spre nord şi să treci prin Georgia.

Privirea mea a făcut un salt înaintea degetului. Linia roşie se oprea brusc în Connecticut.

— Cokie, tu ai făcut asta?

— Eu şi Cornbread. El ştie traseele de la drumurile pe care le face cu camionul. Ideea mi-a dat-o Willie, însă. Uneori, când o duc cu maşina, ea vorbeşte. Nici măcar nu vorbeşte cu mine, ci dă pur şi simplu din gură, de parc-ar gândi cu voce tare. Ei bine, s-a făcut foc şi pară când i-ai spus că vrei să te duci la un colegiu dă fiţe din Est. Ea o ţinea una şi bună, spunând că eşti prea sărată pentru şcolile alea, şi eu i-am zis: „De ce nu? Poate că şcolile alea au nevoie de puţină sare. Ar fi norocoşi s-o aibă pe Josie a noastră". Oh, şi atunci s-a înfuriat şi mai tare, spunând că în şcolile alea intri pe criterii politice şi tu nu ai politica necesară ca să intri şi aşa mai departe. Dar, vrei să ştii ceva? Eu cred că o poţi face. Singura mea grijă e cum să ajungi până acolo. Aşa că am vorbit cu Cornbread. Mi-a spus că aş putea încerca să te duc cu taxiul sau poate să îţi găsească un traseu de camioane, ca să te poţi duce cu un camionagiu. Şi dup-aia am făcut amândoi traseul pe hartă. Dar nu eram sigur ce şcoală o să alegi – fiin'că toate or să te vrea – aşa că ne-am oprit în Connecticut. Peste o mie cinci sute de mile. Un drum al naibii dă lung.

A bătut uşurel cu palma peste capacul termosului.

— Aşa că o să ai nevoie de cafea.

A zâmbit larg. Era atât de sigur pe el, absolut convins de ceea ce spunea.

— Josie, fetiţo...

Zâmbetul i s-a şters.

— De ce plângi?

Am scuturat din cap, fiindu-mi imposibil să vorbesc. Am întins mâna după termos şi l-am îmbrăţişat strâns la piept. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji.

— Văleu, n-ar trebui să plângi dă ziua ta.

Mi-a arătat spre hartă cu degetul.

— Unde-i?

— Este Colegiul Smith din Northampton. Lângă Boston.

— În regulă, atunci.

Şi-a scos stiloul roşu din buzunar şi a continuat să traseze linia din Connecticut până în Massachusetts.

— Boston, aci.

Şi-a ridicat privirea la mine.

— Pen' ce eşti aşa de necăjită, Jo? Nu eşti încă sigură?

Mi-am înghiţit lacrimile ca să pot vorbi.

— Sunt sigură că vreau să merg, dar nu sunt sigură că este şi posibil să merg. Ce motiv ar avea să mă accepte? Şi dacă m-ar accepta, cum aş plăti? Nu vreau să îmi fac prea mari speranţe ca apoi să mă aştepte o dezamăgire la fel de mare. Întotdeauna o sfârşesc prin a fi dezamăgită.

— Ei, nu lăsa teama să te ţină legată de New Orleans. Uneori, o pornim la drum gândindu-ne că vom ajunge într-un anume loc, ca să o sfârşim în cu totul altul. Lucrul cel mai important este să pleci d-aci. Ştiu că poţi s-o faci. Haide, Josie, fetiţo, dă-le bătrânelor tale aripi o şansă!

— Willie nu vrea să plec.

— Şi ce dacă? Asta înseamnă că o să rămâi aci, ca să-i faci curăţenie în casă şi să alergi de colo colo cu toate nebunele despuiate prin Quarter? Ai o poveste mult mai importantă de spus.

Am ridicat termosul.

— Şi cafea pentru drum.

Cokie a început să îşi mişte picioarele şi să cânte:

— Mai bine beau apă din mâlul râului, decât să te las să mă abureşti. Josie, fetiţo, pleci la Boston, aşa că nu mă mai aburi.

Am strâns termosul în braţe.

— Bun, în regulă, acum ar fi cazul să mă duc la Pontehartrain, altminterea Willie o să-mi tăbăcească pielea, a spus Cokie. Şi mai am ceva.

Şi-a dus mâna în buzunarul de la spate, de unde a scos o foaie subţire de ziar zdrenţuită pe margini.

— Cornbread s-a întors din Tennessee. Mi-a dat asta. Familia omului bogat nu le deloc satisfăcută. După toate aparenţele, i-au dispărut banii şi ceasul, aşa că ai lui sunt suspicioşi. Vor o nouă autopsie.

A pus foaia de ziar pe tejghea.

MOARTEA SUSPECTĂ A BĂRBATULUI DIN TENNESSEE

Trupul lui Forrest L. Hearne Jr „de 42 de ani, va fi exhumat în Memphis, luni, pentru o nouă autopsie.

Hearne, un bogat arhitect şi constructor, a murit în zorii zilei de 1 ianuarie, la clubul de noapte Sans Souci, din New Orleans. Hearne şi cei doi prieteni ai săi veniseră la New Orleans ca să asiste la meciul de fotbal din liga Sugar Bowl, din data de 2 ianuarie. Conform relatărilor, Hearne ar fi plecat din Memphis cu 3.000 de dolari, dar nu s-a găsit niciun cent asupra lui. Decedatului îi lipseau, de asemenea, ceasul scump de mână precum şi biletele de meci. Moartea lui Hearne a fost pusă, la momentul respectiv, pe seama unui atac de cord. Doctorul Riley Moore, medicul legist de la Orleans Parish, a declarat că Hearne s-a prăbuşit din picioare în club şi era deja mort la sosirea ambulanţei.

— Josie?

Cokie s-a apropiat de tejghea.

— Eşti bine? Eşti mai cenuşie la faţă decât o sticlă cu apă dă ploaie, fetiţo.

DOUĂZECI ŞI OPT

— Chiar trebuie să pleci în seara asta? m-a întrebat Patrick. Credeam că treci pe la noi, de ziua ta, să îl saluţi pe Charlie.

— Da, trebuie să plec. Lockwell are de gând să îmi dea scrisoarea.

— De ce nu vrei să vin cu tine? Poate o să pară o chestie mai serioasă dacă sunt şi eu de faţă.

Mi-a surâs ideea. Dar pe urmă m-am gândit la ceea ce îmi spusese Lockwell. Tocuri înalte. Nu, n-ar fi apreciat prezenţa lui Patrick. Şi ştiam prea bine că n-avea rost să îi spun şi lui Patrick despre comentariul pe care îl făcuse.

— Hai să ne întâlnim mai târziu, la Paddock. Cântă Smiley Lewis, în seara asta. Ai putea să vii, după ce adoarme Charlie? l-am întrebat eu.

— Paddock e un local atât de jegos. Şi, pe deasupra, nu pot să-l las pe Charlie singur prea mult timp. Îmi face tot felul de figuri. Domnişoara Paulsen a sunat şi a cerut să stea de vorbă cu el. A zis că o să treacă pe la noi. Nu i-ai spus nimic despre starea lui, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Nu aş face aşa ceva.

— Promite-mi că nu o să spui nimănui, Jo.

— Îţi promit! Îl iubesc pe Charlie la fel de mult ca şi tine, l-am asigurat eu.

— Unii dintre vecini au devenit bănuitori. Le-am spus că este absorbit cu totul de scrierea unei noi piese de teatru şi că uneori o citeşte pe roluri, cu glas tare.

— Asta a fost o chestie deşteaptă din partea ta. Pe vremuri, chiar a stat odată închis în casă timp treizeci şi cinci de zile ca să scrie, i-am reamintit eu.

— Mda, dar nu ştiu cât or să mai înghită treaba asta. Îmi place domnişoara Paulsen, dar e un pic cam băgăcioasă. Şi fratele ei e doctor. E suficient ca ea să arunce o privire la Charlie şi ne vom pomeni cu el băgat în cămaşă de forţă.

— Nu mai vorbi aşa. I-ai scris mamei tale? l-am întrebat eu.

— I-am spus despre jaf şi despre bătaia pe care a încasat-o, dar nu ştie cât de mult s-a înrăutăţit situaţia lui.

Patrick a răsfoit câteva hârtii de pe tejghea.

— Ia spune-mi, Jo, am tot uitat să te întreb, ai raportul de evaluare a inventarului? Contabilii au nevoie de el pentru taxe şi impozite.

— Contabilul tău face parte din comitetul de organizare al festivalului

Mardi Gras. Nu-i stă gândul la taxe şi impozite acum.

— Ştiu, dar vreau să îl am din timp. M-am săturat să tot fac lucrurile pe ultima sută de metri. Şi nu-mi e uşor să-ţi cer asta, dar crezi că ai putea să-mi faci o favoare şi să stai cu Charlie vreo două ore, mâine-seară? Îmi sosesc nişte cărţi la vremea cinei şi vreau să le şi livrez. Ne-ar prinde bine banii.

— Sigur, voi sta eu cu Charlie.

— Mulţumesc, Jo. Doamne, chiar că mă simt prost acum. Ţărănoiul acela de Romeo al tău, Jesse, îţi trimite flori de ziua ta, iar eu nici măcar nu pot merge cu tine la Paddock.

— Flori?

— Nu le-ai văzut?

Patrick şi-a dat ochii peste cap.

— Fă un pas afară pe trotuar şi aruncă o privire spre fereastra ta.

Am ieşit în stradă şi m-am uitat în sus, spre apartamentul meu. Un buchet de crini roz stătea agăţat într-un echilibru precar de jardiniera ruginită de la fereastră. Cum ajunsese Jesse până acolo?

Nu primisem niciodată flori şi nici nu aveam vreo vază, aşa că le-am înfipt într-o sticlă şi le-am pus pe birou. Parfumul lor a umplut imediat spaţiul strâmt. M-am uitat lung la crini cu un sentiment amestecat, de fericire şi de nelinişte, în acelaşi timp. Cu excepţia lui Cokie, bărbaţii nu-ţi făceau cadouri degeaba.

Mi-am pus aceeaşi rochie cu care fusesem la biroul lui Lockwell data trecută. Era singura mai acătării pe care o aveam. Mi-am legat o eşarfă roşie la gât, lăsând-o să cadă pe un umăr, încercând astfel s-o fac să pară o ţinută diferită, şi mi-am pieptănat părul cu cărare într-o parte, ca să nu se facă vâlvoi de la umezeală. Din nu ştiu ce motiv, părul meu arăta cel mai bine înainte de a mă duce la culcare, dar la ce-mi folosea treaba asta?

Mi-am coborât privirea spre picioare. Pantofi frumoşi, în schimbul unei scrisori. Sex, în schimbul unui şirag de perle.

Era vreo diferenţă?

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Paşii mei răsunau cu ecou pe marmura pustie a holului. Era ora şase, în ziua de Sfântul Valentin, şi eram atât de aproape de Mardi Gras, încât toată lumea pornise la vânătoare de inimi. Când am ajuns la etajul al optulea, am găsit recepţia goală. Un firicel de transpiraţie a început să mi se prelingă printre omoplaţi, aterizând în scobitura coloanei. Am înşfăcat o revistă de pe măsuţa din recepţie şi mi-am făcut vânt în dreptul feţei. Afară erau doar douăzeci şi unu de grade, dar eu venisem pe jos în ritm alert. Mi-am ridicat braţele şi mi-am făcut vânt şi la subsuori, unde petele de transpiraţie se întindeau văzând cu ochii. Îmi era cald sau eram agitată?

— Ei da, acesta este cel mai bun mod de a folosi o revistă la care mă pot gândi.

Mi-am ridicat privirea. Un bărbat într-un costum gri, cu o servietă în mâini, stătea lângă biroul recepţionerei.

— Cred că reduc intensitatea aerului condiţionat după orele de program. Căutaţi pe cineva anume? m-a întrebat el.

— Pe domnul Lockwell.

Am dat din cap, adăugând:

— Sunt o prietenă de-a nepoatei lui.

— Cred că s-a întors la birou. Astăzi este o zi mare pentru el. A încheiat încă o afacere frumoasă. V-aş conduce, dar trebuie să mă întâlnesc cu soţia mea la restaurant pentru cină şi sunt deja în întârziere. Mergeţi tot înainte.

Am trecut pe lângă şirurile de uşi, îndreptându-mă spre biroul gigantic al domnului Lockwell. Cu fiecare pas, parcă îmi era mai greu să avansez şi au început să mi se pună cârcei în degetele de la picioare. Totul era o greşeală. Vocea lui Lockwell creştea în volum pe măsură ce mă apropiam. Dădea date şi cifre în dolari. Sume mari. Spunea că afacerea a fost semnată şi parafată azi şi că avocatul lui tocmai plecase de la birou cu contractul. Am rămas în faţa uşii. L-am auzit punând receptorul în furcă şi am bătut la uşă.

— Intră.

Încăperea era înceţoşată de fumul de trabuc.

— Ah, bună, Josephine.

Lockwell mi-a zâmbit larg şi a înconjurat biroul, venind spre uşă. Ochii lui lacomi s-au agăţat imediat de picioarele mele.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Am simţit gustul umilinţei urcându-mi în gâtlej. S-a uitat lung la picioarele mele.

— Ce naiba sunt ăştia?

— Se numesc mocasini. Mocasini maro.

— Ştiu cum se numesc, dar nu aşa ne-a fost vorba, a spus el.

— Arătaţi-mi mai întâi scrisoarea.

— Să-ţi arăt scrisoarea?

— Da. Arătaţi-mi scrisoarea şi după aceea vă voi arăta şi eu tocurile înalte.

El s-a sprijinit cu spatele de birou.

— Asta este singura rochie pe care o ai?

— Nu e vorba de rochie aici. Este vorba de scrisoare.

— Şi de pantofi, a adăugat el.

— Da, şi de pantofi. Aşadar, arătaţi-mi scrisoarea.

— Oh, ţi-o arăt pe a mea dacă şi tu mi-o arăţi pe a ta? Îmi place jocul ăsta.

Am înghiţit nodul din gât şi i-am susţinut privirea, încercând să mă abţin să nu vomit.

El şi-a trecut o mână prin păr, un obicei din tinereţe, fără îndoială, înainte ca linia părului să-şi înceapă retragerea lentă pe la tâmple. Burta lui proeminentă constituia o provocare pentru nasturii cămăşii făcute la comandă. Nu era urât, dar dacă ar fi cules o floare, eram sigură că s-ar fi ofilit în mâna lui. Mama l-ar fi putut găsi atrăgător. Pentru unii, un cont bancar umflat îmbunătăţea în mod evident trăsăturile fizice şi de caracter ale unui bărbat.

— Vezi tu, Josephine, astăzi este una din acele zile grozave pentru mine, dar zilele grozave sunt de cele mai multe ori şi foarte aglomerate. Deci nu pot să spun că am scrisoarea.

Am dat din cap.

— M-am gândit la posibilitatea asta. Tocmai de aceea n-am venit aici purtând pantofii. Ar fi însemnat ceea ce se numeşte un RI negativ.

— RI? Te referi randamentul investiţiei?

— Exact, o investiţie proastă a timpului meu şi a respectului faţă de propria persoană, ca să nu mai pomenesc de banii aruncaţi pe o pereche de pantofi pe care nu i-aş purta niciodată. Bunuri durabile, domnule Lockwell.

Am făcut semn spre picioarele mele.

— Practici şi cu un randament ridicat.

— Isuse, ar trebui să te angajez. Îţi cauţi un loc de muncă?

— Îmi caut un loc la colegiul Smith. Din Northampton.

Domnul Lockwell a izbucnit în râs, îndreptându-şi degetul arătător spre mine.

— Eşti bună, Josephine. Cred că tocmai ţi-ai câştigat scrisoarea. Şi, cu puţină spoială, ai putea câştiga mult mai mult, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Mutra pe care am făcut-o trebuie să-i fi transmis dezgustul meu. El şi-a dat ochii peste cap.

— Sau ai putea lucra într-un birou. Ai optsprezece ani? m-a întrebat el.

— De fapt, tocmai i-am împlinit.

— Ce-ar fi să treci vineri pe aici? mi-a sugerat el.

— Nu mă interesează o slujbă. Ştiu că sunteţi un om ocupat, domnule Lockwell. Ca să nu mai pierdem timpul, ce-ar fi să îmi daţi o foaie de hârtie cu antetul dumneavoastră? Voi dactilografia eu însămi recomandarea şi v-o aduc la semnat. Discret şi fără efort.

El şi-a încrucişat braţele la piept.

— Ştii ceva, chiar vreau să lucrezi pentru mine.

— Cu o diplomă de la Smith voi fi o angajată mult mai dezirabilă.

— Păpuşico, eşti deja o angajată dezirabilă... deghizată într-un soi de Cenuşăreasă în mizerie. Poţi să îmi spui John.

— Dacă stau mai bine să mă gândesc, domnule Lockwell, daţi-mi două foi cu antet. E bine să am şi o copie de rezervă.

TREIZECI

De îndată ce am pus o nouă panglică în maşina de scris a lui Charlie, aceasta a funcţionat fără probleme. Charlie stătea vizavi de mine, la masa de bucătărie, îmbrăcat într-un maiou de corp pătat, şi nu-şi dezlipea ochii de pe maşina de scris. Îi vorbeam de parcă ar fi înţeles totul. Cea mai mare teamă a mea era că bătrânul Charlie era captiv undeva, acolo, înăuntrul capului său, încercând să comunice cu noi, dar un scurtcircuit sinaptic îi dăduse peste cap comportamentul. Unele dintre reacţiile lui încă mai erau normale. Dacă îl puneai în faţa unor trepte, le urca sau le cobora, după caz. Dar apoi era greu să-l mai opreşti. Erau anumite momente când ochii lui aveau o strălucire limpede sau când îşi întorcea capul la auzul unei conversaţii. Dar aceste străfulgerări de luciditate dispăreau la fel de repede precum apăreau.

— Lockwell e o adevărată figură, Charlie. Se crede dat naibii fiindcă e plin de bani. Are o poză de-a lui înrămată pe birou. Dacă nu ar avea un arbore genealogic solid, ar fi doar un simplu escroc din Quarter. Cunoşti genul.

Mi-am trecut degetele peste clapele maşinii de scris.

— Bun, ia uite ce avem aici.

Am rulat cilindrul ca să ridic antetul imprimat şi să pot scrie dedesubt.

— Eşti gata, Charlie?

Charlie se holba la maşina de scris în tăcere.

În atenţia Preşedintelui Comisiei de admitere:

Îmi face o deosebită plăcere să scriu această scrisoare de recomandare pentru domnişoara Josephine Moraine.

Am tras cu coada ochiului la Charlie.

— Am scris Josephine, pentru că el mă cunoaşte sub acest nume. E o poveste lungă. Am trecut Josie în formular.

Am cunoscut-o pe domnişoara Moraine prin intermediul nepoatei mele, Charlotte Gates, care este în prezent studentă în anul întâi, reprezentând cu cinste Colegiul Smith. Domnişoara Moraine posedă o inteligenţă ascuţită, are un caracter moral puternic şi este înzestrată cu o etică profesională impresionantă. În vreme ce majoritatea fetelor de această vârstă sunt înclinate spre activităţi extracurriculare de natură socială, domnişoara Moraine s-a dedicat întru totul dobândirii cunoştinţelor şi lărgirii

orizontului cultural prin intermediul farului călăuzitor al literaturii.

Charlie a mormăit ceva. M-am uitat la el, dar n-am putut să-mi dau seama după mimică dacă îşi exprima râsul sau nemulţumirea.

— Ştiu, „far călăuzitor" sună cam exagerat, dar încerc să îl fac pe Lockwell să pară un tip elevat.

Încă din perioada adolescenţei, domnişoara Moraine şi-a investit timpul şi talentul în administrarea uneia dintre cele mai respectabile librării din zona Vieux Carré, din New Orleans, proprietatea celebrului autor Charles Marlowe.

I-am făcut cu ochiul lui Charlie.

În răstimpul în care a deţinut acest post la librărie, domnişoara Moraine a elaborat un sistem propriu de catalogare şi de inventariere a cărţilor, s-a ocupat de tranzacţiile comerciale, de achiziţiile în regim de anticariat şi de restaurarea cărţilor. Pe lângă munca depusă la librărie, înţeleg că domnişoara Moraine a lucrat ca asistentă personală a unei familii din Cartierul Francez.

Scaunul lui Charles a scârţâit, parcă ironic.

— Păi, ce? Willie şi nepoatele ei sunt un fel de familie, nu-i aşa? Aşteaptă puţin, că aproape am terminat.

Având în vedere meritele ei academice şi profesionale, m-am oferit să o angajez pe domnişoara Moraine în propria mea corporaţie. Am fost informat, însă, că dumneaei preferă să îşi desăvârşească educaţia la un colegiu de prestigiu, cum ar fi Smith, unde ar putea beneficia atât de un mediu propice integrării sociale, cât şi de educaţie adecvată. În încheiere, solicit avizul favorabil al Comisiei de admitere pentru cererea domnişoarei Josephine Moraine, deoarece sunt convins că va aduce un plus de valoare instituţiei dumneavoastră.

Cu respect,
John Lockwell, Preşedinte
Compania Lockwell Ltd,
New Orleans, Louisiana

— Nu este perfectă, dar cred că este destul de bună.

Am scos hârtia din maşina de scris, am împăturit-o şi am pus-o în plicul din poşeta mea.

Charlie continua să stea cu ochii fixaţi pe maşina de scris.

— Hei, nu vrei să scrii ceva?

I-am pus o foaie albă în maşina de scris şi am împins-o peste masă până în dreptul lui. El şi-a mutat privirea absentă de la maşină la chipul meu.

— Haide, Charlie, scrie ceva. Vrei să te ajut?

Am îngenuncheat lângă el şi i-am ridicat mâna spre maşina de scris. Când i-am dat drumul, i-a tremurat şi a şovăit o clipă deasupra claviaturii, ca apoi să îi cadă în poală.

— Aproape ai reuşit. Hai să mai încercăm o dată!

I-am ridicat din nou mâna, dar de data asta i-a căzut imediat înapoi.

Pe când îmi duceam paharul în bucătărie, am auzit un atac fulgerător asupra claviaturii. O singură literă, bătută cu toată convingerea. M-am răsucit pe călcâie şi am dat fuga în cameră. Charlie stătea nemişcat în faţa maşinii de scris. Am aruncat o privire peste umărul lui.

B

— Continuă!

Nu s-a clintit. M-am aşezat în faţa lui, ca să îi privesc mai bine ochii. Era o tristeţe evidentă în muţenia lui.

— Haide, Charlie Marlowe. Ştiu că eşti acolo, înăuntru. Mai scrie o literă.

Am remarcat că se producea un scurtcircuit, făcând luminile lui interioare să pâlpâie precum becurile electrice pe timp de furtună. Să fi fost din cauza medicamentelor? Medicamentele îl blegeau cu totul, inducându-i o stare de semicomă.

M-am hotărât să nu-i mai dau pastilele, ca să văd dacă licăririle acelea slabe deveneau mai puternice.

Am rămas la masă mai mult de o oră. Eu am citit o carte. Charlie n-a făcut nimic, dar am observat că se agita şi se uita în jur cu mai mult interes. Patrick întârzia. Spusese că n-avea să stea mult. Unde era? Am închis cartea, cu un pocnet.

— Ştii ceva? O să te tund.

Am găsit o pereche de foarfece în bucătărie şi am înfăşurat un prosop mare în jurul umerilor lui Charlie. El şi-a ridicat mâinile şi l-a dat la o parte.

— Aha, deci te mişti acum. N-ar fi trebuit să duc maşina de scris în camera ta. Poate că ai mai fi scris încă o literă pentru mine.

I-am pus prosopul la loc pe umeri şi m-am dus să iau pieptenul din geanta mea.

— Ştii, i-am strigat eu peste umăr, ar fi trebuit să fac asta de mult. Tu niciodată nu ţi-ai fi lăsat părul să crească atâta.

Am umplut un bol cu apă ca să ud pieptenul şi mi-am mai turnat o ceaşcă de ceai îndulcit.

— Ce mi-ar plăcea, într-adevăr, ar fi să îţi rad barba aia albă. Niciodată n-ai purtat barbă.

M-am întors în sufragerie.

— O să te simţi ca un nou...

Sânge. Sânge peste tot.

Pe masă. Pe podea. Pe Charlie.

Avea faţa scăldată în sânge. Şi-a dus foarfecă de la faţă la antebraţ şi a început să ciopârţească o bucată din el.

Am scăpat bolul cu apă din mâini şi m-am repezit la el, tăindu-mă la degete în timp ce mă luptam să îi scot foarfecă din mâini.

— Oh, nu! Oh, nu! Oh, nu!

Nu mă puteam opri. Charlie a reacţionat la spaima din vocea mea şi a început să izbească scaunul cu picioarele. Sângele îi şiroia dintr-o despicătură din frunte. Am înşfăcat prosopul şi i-am şters sângele ca să văd unde era rănit. Pe frunte, la ureche, în partea laterală a gâtului. Charlie continua să se opună strădaniilor mele de a-l şterge cu prosopul. Ne-am luptat. Am auzit vocea lui Willie în mintea mea: *Nu fi idioată şi nu te panica. Vino-ţi în fire.*

Am tras aer în piept şi am făcut un pas înapoi. Am început să fredonez. Charlie a încetat să se mai zgâlţâie pe scaun. Am continuat să fredonez şi am ridicat prosopul de pe jos. M-am dus în spatele lui Charlie şi l-am înconjurat cu braţele, fredonându-i încetişor la ureche şi examinându-i rănile. L-am apăsat pe tăietura de frunte şi de pe gât, în timp ce îl ţineam strâns. Dacă mai pierdea sânge, aveam să dăm de necaz.

Am auzit cheia în broască.

Am strigat, înainte ca Patrick să apuce să intre în cameră:

— Să ştii, Patrick, că pare mai rău decât este în realitate. Sunt doar câteva tăieturi.

Patrick a urlat. Din rărunchi. Era genul acela de urlet care erupe din tine atunci când vezi o persoană dragă sângerând. I-a pierit culoarea din obraji, luând rapid aspectul unei stafii pe care nu o recunoşteam.

— Taci din gură! l-am repezit eu. Vrei să vină vecinii aici în fuga mare? Am vrut să-l tund şi, când m-am dus după pieptene, el a pus mâna pe foarfecă.

— Este... atât de mult sânge, a îngăimat Patrick.

— E de la tăietura de la cap. Îi aplic presiune acum pe rană. Ai vreo trusă

de prim ajutor?

Patrick a clătinat din cap.

— Dă-i medicamentele lui Charlie.

Patrick rămăsese pironit locului, holbându-se la noi.

— Patrick, ascultă-mă! Dă-i medicamentele lui Charlie.

— Alte medicamente? a întrebat Patrick.

— Eu nu i-am dat nimic.

— Ce? Cum ai putut să uiţi?

— N-am uitat. Voiam să văd dacă devine mai lucid fără ele.

— Oh, Jo, cum ai putut să fii atât de idioată?

Patrick a dat fuga în bucătărie şi s-a întors cu medicamentele lui Charlie. Mâinile îi tremurau în timp ce îi dădea tatălui său pastilele.

— E obligatoriu să-şi ia medicamentele, altfel o ia razna. De asta i-am şi dat medicamente, în primul rând.

— Îmi pare rău, dar chiar am avut impresia că ieşea din ceaţă. Intenţionam să îţi cer părerea, dar ai întârziat mai mult de două ore. Unde ai fost?

— Să nu te mai joci de-a doctoriţa, Jo! El are nevoie de medicamente, s-a răstit Patrick. Slavă Domnului că nu şi-a atins vreo arteră.

— O să aibă nevoie de copci, am zis eu.

M-am uitat la Charlie. Ce făcusem?

— Nu pot să-l duc la vreun doctor. L-ar închide în ospiciu imediat. Cum să-i explic faptul că tatăl meu s-a tăiat singur cu foarfecă?

— Willie cunoaşte o mulţime de oameni. Am s-o sun pe ea. Când se întâmplă ceva la bordel, ea se ocupă de tot.

L-am dus pe Charlie pe canapea. Am sunat-o pe Willie. Mi-a spus că o să-l trimită pe Cokie cu o trusă de prim ajutor. Mi-a mai spus şi că doctorul Sully era plecat din oraş, dar cunoştea un doctor militar, care tratase o mulţime de răniţi în timpul războiului. Îi deschisese un cont la bordelul ei, aşa că probabil avea să vină în fuga mare ca să îi coasă rănile lui Charlie.

Apoi am aşteptat.

Patrick se uita când la ceas, când la Charlie. Mi-am curăţat rănile de pe degete şi am încercat să şterg sângele de pe scaun şi de pe duşumea. Trebuie să îndepărtezi imediat pata de sânge, preferabil cu peroxid, înainte să apuce să se îmbibe. M-am aşezat în genunchi, frecând temeinic petele cu peria de scânduri. Poate că aveau să se estompeze, cu timpul. Oricum, în majoritatea caselor din Quarter puteai găsi pete de sânge.

Cokie a sosit în mai puţin de o oră. Mi-a aruncat o privire şi s-a sprijinit de perete, ca să stea în picioare.

— Josie, fetiţo, a rostit el, gâtuit. Dumnezeule, arăţi ca un măcelar. Eşti

bine?

Mi-am coborât privirea spre bluza şi pantalonii mei. Cokie avea dreptate. Eram toată numai sânge.

— Sunt bine. Hai, grăbeşte-te. Adu trusa de prim ajutor înăuntru.

Cokie a scos un icnet când a dat cu ochii de Charlie.

— Oh, domnu' Charlie, ce v-aţi făcut dă unu' singur? Jo, arată rău. Willie trimite un medic militar pe care îl cunoaşte, poate ar fi mai bine să aşteptăm cu primul ajutor până ajunge iei aci.

Cokie s-a uitat la Patrick.

— Eşti bine, frăţioare?

— Măcar pot să-i bandajez capul, am zis eu. Acolo sângerează cel mai tare.

M-am apucat să-i înfăşor bandajele în jurul capului.

Douăzeci de minute mai târziu, s-a auzit o bătaie în uşă.

— Vecinii probabil că stau cu toţii pe la ferestre, încercând să tragă cu ochiul la spectacol, s-a lamentat Patrick.

— Mai dă-i încolo pe vecinii ăia, a zis Cokie.

Randolph era un tânăr doctor militar, care avusese parte de multă acţiune pe frontul francez, în timpul războiului. Randolph era, de asemenea, aproape criţă.

— Doriţi o ceaşcă de cafea? l-am întrebat eu.

— Nuu, cafeaua mă agită. Şi asta nu face bine la cusut. O să mă spăl cu nişte apă rece pe faţă, a spus el şi s-a dus în bucătărie.

— Hm, grozav, a şoptit Patrick.

Randolph s-a întors şi şi-a deschis geanta.

— Aveţi licenţă de practică? l-a întrebat Patrick.

— Dacă voiai să-i iei pe doctori la întrebări, l-ai fi dus pe dulăul ăsta bătrân la spital. Şi, din moment ce nu eşti la spital, cred că n-ai altă opţiune. Probabil că eu sunt cea mai bună soluţie a ta, pentru moment. Dă-mi nişte palme.

— Poftim? a spus Patrick.

— M-ai auzit bine. Dă-mi nişte palme. Cu forţă. O să mă mai trezească.

Patrick a ezitat. Cokie a rămas cu gura căscată.

— Oh, ce mama naibii? Chiar trebuie să mă plesnesc singur? a urlat Randolph.

L-am plesnit eu. Cu forţă. Peste obraz, exact cum a cerut. Mă ustura palma.

Doctorul s-a scuturat ca un câine ud şi s-a apucat de treabă, întrebându-ne ce medicamente lua Charlie. A scos o sticlă de cloroform.

Patrick avea dreptate. Vecinii aveau să cleveteasc ă. Puteam să le spunem,

oare, că din distribuţia piesei lui Charlie făceau parte un medic militar, un taximetrist mulatru şi o fată mânjită de sânge din cap până în picioare? Charlie Marlowe nu scrisese niciodată poveşti de groază, dar, cumva, poveştile de groază se scriau singure pentru Charlie Marlowe.

TREIZECI ŞI UNU

Bărbaţii l-au dus pe sus, într-un final, pe Charlie în pat. I-am urmat, aducându-i pantofii şi cămaşa. L-au întins pe pat şi i-au aşezat pernele sub cap.

Doctorul s-a uitat împrejur prin cameră şi privirea i s-a oprit asupra setului de încuietori de la uşa dormitorului.

Patrick îl urmărea cu atenţie.

— Mulţumesc, domnule doctor. Apreciez foarte mult ajutorul dumneavoastră.

— Va fi sub efectul medicamentelor, o vreme. Ar fi bine să apucaţi să dormiţi acum, cât mai puteţi. Dar vă sugerez să rămâneţi prin preajmă, a spus Randolph.

— Stau eu cu el. Tu du-te să dormi, i-am spus lui Patrick.

— Nu, poţi să te duci acasă. Cred că ai făcut destule pentru o singură seară.

Patrick se uita lung la mine, pe chipul său desluşindu-se un amalgam de furie şi spaimă.

— Patrick, am protestat în şoaptă, încercând să nu plâng.

El m-a oprit, ridicând o mână şi făcând semn din ochi spre doctor.

Randolph s-a întors spre Cokie.

— Presupun că ai maşina afară. Willie mi-a spus că mă vei duce la ea, la bordel.

Cokie a încuviinţat din cap.

— Hai, Josie. Mergi cu noi până la Willie şi apoi te duc acas' la tine.

— Dar vreau să rămân. Trebuie să dau o mână de ajutor aici, cu Charlie.

— Sunt în regulă, Jo.

Tremurul uşor din glasul lui Patrick m-a secat la inimă. Nu era în regulă. Nimic din toată treaba asta nu era în regulă. Şi era vina mea. În doar câteva luni, sănătatea mintală a tatălui său se deteriorase rapid. Patrick devenise infirmieră cu normă întreagă. Era plin de bunăvoinţă, generos şi totalmente necalificat pentru a-l îngriji pe tatăl său, dar îşi dorea cu disperare să îi permită această pierdere a demnităţii departe de ochii lumii.

— Am văzut pianul, jos. Cânţi la pian? l-a întrebat Randolph pe Patrick.

Acesta a dat din cap.

— Se ştie că muzica îi calmează pe cei aflaţi în starea lui. Creierul lor se agaţă de ea, blocând o parte din alte reflexe. Să te asiguri doar că este lentă

şi plăcută.

Patrick s-a întors cu faţa spre Cokie.

— Ar trebui să ieşi pe uşa din faţă, din moment ce ai parcat taxiul în stradă. Voi doi puteţi ieşi prin spate.

— Josie, fetiţo, nu se poate să ieşi din casă în halul ăsta. Arăţi de parc-ai fi măcelărit pă careva cu toporul pentru Carlos Marcello. Patrick, dă-i fetei nişte haine dă schimb.

Patrick a ieşit din cameră. Poate că Sadie m-ar putea ajuta să curăţ urmele de sânge.

Randolph a făcut semn din cap după Patrick.

— El e bine? Arată de parcă e pe cale să explodeze.

— E furios pe mine. M-am întors o clipă cu spatele la Charlie şi el s-a şi tăiat cu foarfecă. E vina mea.

— Ei, acuma, nu da vina pe tine, a zis Cokie. Patrick ar fi trebuit să stea acas' cu tat'-su, în loc să umble teleleu prin oraş cu prietenii.

— A fost să livreze cărţi. Trebuie să facă bani, am spus eu.

Mi-am suflecat jeanşii, ca să-i potrivesc de lungime, mi-am îndesat cămaşa în ei şi i-am strâns cu cureaua. Simţeam mirosul lui Patrick impregnat în haine – o aromă de pin îngheţat – şi asta îmi oferea o oarecare mângâiere. Cokie ne-a dus la Willie. Se apropia miezul nopţii şi străzile fremătau de entuziasmul festivităţilor de Mardi Gras. Cokie şi Randolph vorbeau despre război. Randolph prezicea că trupele americane aveau să debarce foarte curând în Coreea. Speram să se înşele. Nu aveam nevoie de încă un război.

Cokie a parcat taxiul pe alee.

— Intraţi pe uşa laterală, i-am spus eu lui Randolph.

— Care este noua parolă? a întrebat el.

— „Domnul Bingle m-a trimis".

Randoph a intrat pe uşa laterală, aşa cum l-am instruit. Am ieşit din maşină să iau o gură de aer, rămânând la adăpostul umbrelor nopţii, ca nu cumva să mă zărească Willie de la vreo fereastră. Din casă se revărsau acorduri muzicale şi râsete care aproape că acopereau zgomotul unor voci bărbăteşti certându-se.

— Cokie, e cineva acolo, în spate?

Am înaintat mai mult pe alee.

În spatele casei era parcat Lincolnul Continental al lui John Lockwell. Capota era deschisă. Lockwell avea mânecile cămăşii suflecate şi se uita la motor, în timp ce stătea de vorbă cu un alt bărbat.

— Ascultă ce-ţi spun, John. Las-o aici şi o vom tracta mâine-dimineaţă.

— Ai înnebunit? Să îmi las eu maşina tractată din faţa unei case de curve

în văzul lumii? I-am promis lui Lilly că voi fi acasă până la ora unu noaptea. Prietenele ei i-au băgat în cap că bântuie un criminal prin Quarter.

— Aveţi nevoie să vă duc cu maşina, domnule? Taxiu' meu e pe alee, s-a oferit Cokie.

— Nu, trebuie să plec cu maşina mea de aici, a insistat el.

Am ieşit la vedere din spatele lui Cokie.

Domnul Lockwell şi-a azvârlit mâinile în aer.

— Şi tu ce cauţi aici?

— La plimbare. Locuiesc în apropiere.

Contorul s-a dat peste cap, pierzând şirul minciunilor.

— Ei bine, nu-i nevoie de tine aici, dacă nu cumva poţi să îmi repari maşina, mi-a spus el.

— Ştiu pe cineva care v-o poate repara, am afirmat eu.

— Da? Şi cât de repede îl poţi aduce aici?

M-am întors spre Cokie.

— Poţi să mă duci până acasă la Jesse?

— Desigur, da' n-avem de unde să ştim că-i acas, a răspuns Cokie.

— Venim imediat.

M-am răsucit pe-un călcâi şi am luat-o la fugă pe alee, împreună cu Cokie. Dar m-am oprit scurt.

— Stai aşa, Coke.

M-am întors din drum şi m-am îndreptat spre domnul Lockwell, cu paşi mari şi apăsaţi.

— Îl cunosc pe cel mai bun mecanic din Quarter şi pot să îl aduc aici cât ai clipi.

— Păi, şi atunci de ce mai stai? Du-te! m-a zorit domnul Lockwell.

Am băgat mâna în poşetă şi am scos în grabă plicul.

— Aşa vom face economie de timp. O să îmi semnaţi recomandarea chiar acum.

— Cred că glumeşti.

Am clătinat din cap. Am scos foaia de hârtie din plic şi am despăturit-o, pe geamul dinspre şofer.

— Semnaţi aici.

Lockwell a stat un moment holbându-se la scrisoare.

— O să vă ajut să reparaţi maşina şi rezolvăm şi afacerea asta.

I-am indicat linia unde să semneze.

— Despre ce este vorba? l-a întrebat prietenul lui.

Domnul Lockwell şi-a coborât vocea.

— Ai umblat cumva la maşina mea doar ca să obţii scrisoarea?

— Bineînţeles că nu!

M-a înşfăcat de încheietura braţului.

— Ar fi cazul să apari cu un mecanic. Dacă mă tragi în piept, puştoaico, jur că te voi găsi şi o să te fac să regreţi.

— Josie, eşti în regulă? a strigat Cokie, în spatele meu.

— Sunt în regulă, i-am strigat, la rândul meu.

Lockwell s-a apropiat şi mai tare de mine.

— M-ai auzit? O să regreţi amarnic.

Am dat din cap.

Domnul Lockwell a scos un stilou din buzunarul cămăşii.

— Doamne, nici nu pot să citesc ce scrie aici. E prea întuneric.

S-a uitat la mine. S-a uitat la maşină. Şi-a mâzgălit în grabă semnătura.

— Poftim. Şi acum grăbeşte-te!

— Haide, Cokie.

Am luat-o la goană pe alee cu scrisoarea în mână şi am sărit în taxi. Am ridicat foaia de hârtie la vedere.

— Cokie, să nu-i spui lui Willie despre asta.

— Josie, ce-ai pus de gând? Ie-o nebunie. Nici măcar nu ştii ce hibă are maşina lui. Dacă nu poa' să fie reparată? Dacă Jesse n-are piesele care trebuie? E trecut dă miezul nopţii. Poate că doarme. Poate că nici măcar nu ie acasă. Şi atunci ce o să faci? Omul ăla te-aşteaptă şi nu-i place să se pună careva cu el.

Am privit îndelung scrisoarea semnată. Nici mie nu-mi plăcea să se pună careva cu mine.

Luminile erau aprinse la Jesse acasă. Am dat fuga până la intrare şi am început să bat cu pumnii în uşă. Balamalele au scârţâit. O bătrână şi-a iţit capul pe uşă.

— Ce doreşti?

— Bună seara, doamnă. Sunt o prietenă de-a lui Jesse. Este acasă?

— Pleacă, e prea târziu ca să umbli noaptea pe străzi. Nu se întâmplă nimic bun după miezul nopţii, a şuierat ea.

— Cine este, buni?

Uşa s-a dat de perete. Jesse a apărut în prag în jeanşi şi în bustul gol, ţinând o sticlă de lapte în mână. Sticla asuda. La fel şi bustul lui.

— Bună, Jo.

Jesse s-a uitat la hainele mele şi a ridicat o sprânceană.

— Jesse, am nevoie de o favoare.

∵

Lui Jesse i-au trebuit mai puţin de zece minute ca să pornească maşina.

— Ai o carte de vizită, puştiule? l-a întrebat domnul Lockwell prin geamul deschis al portierei, între două pufăituri de trabuc.

— Carte de vizită? a întrebat Jesse, nedumerit.

Lockwell a aruncat din maşină cu o bancnotă verde în mine.

S-a lovit de genunchii mei şi a căzut pe jos.

— Ai avut noroc că a reuşit să o repare. Ia-ţi o rochie. Vreau să te văd pe tocuri, Josephine.

Şi a pornit în trombă.

Jesse stătea cu ochii aţintiţi asupra ghetelor sale.

— Nu e ceea ce pare, am spus eu, dând un şut bancnotei.

Jesse şi-a ridicat privirea. Am văzut cum ochii i s-au îndreptat peste umărul meu, spre casă. Un bărbat bogat, în spatele unui bordel, a aruncat cu bani în mine şi mi-a spus să îmi cumpăr o pereche de pantofi cu toc – ştiam exact cum suna. Şi nu voiam ca Jesse să gândească astfel despre mine.

— Se pare că e putred de bogat.

— Este unchiul prietenei mele.

Nici asta nu suna bine. Jesse ştia că Willie le numea pe fetele ei „nepoate".

— Jesse, pot să-ţi spun ceva?

El a dat din cap.

— I-am cerut domnului Lockwell să îmi dea o recomandare pentru Colegiul Smith. Nu a vrut, dar l-am convins eu.

Oh, asta suna şi mai rău.

— Stai, nu e nici aşa. Am aflat că vine aici, la Willie, şi mi-a dat recomandarea ca să nu îl pârăsc mătuşii prietenei mele. Soţia lui.

Am băgat mâna în poşetă şi i-am arătat plicul.

Jesse s-a luminat la faţă.

— Adică i-ai forţat mâna ţapului bătrân? Păi, în acest caz, meriţi banii.

Jesse a înşfăcat bancnota şi a aruncat-o spre mine.

Am izbucnit în râs. Lockwell era într-adevăr un ţap bătrân.

— Ia tu banii. Tu ai reparat maşina.

El şi-a luat cutia cu scule şi am pornit-o amândoi spre casă, de-a lungul aleii.

Pe drum, Jesse mi-a vorbit despre maşini şi despre cursele de motociclete pe teren accidentat. După câteva intersecţii, nu l-am mai ascultat. Vocea lui a rămas doar un murmur nedesluşit în urechile mele. Se întâmplaseră atâtea! Cu Charlie, cu Patrick, cu Lockwell şi cu Willie – o văzusem uitându-se pe fereastră, când plecam de pe alee împreună cu Jesse. Mă văzuse oare vorbind cu Lockwell? Îl văzuse semnând recomandarea? Când avea de gând să dea cărţile pe faţă şi să admită că ştia de ceasul domnului Hearne?

Jesse s-a oprit şi atunci mi-am dat seama că ajunseserăm la librărie.

— N-ai auzit un cuvânt din tot ce ţi-am spus.

— Da, eu... nu, n-am auzit. Îmi cer scuze, Jesse. Sunt atât de obosită.

— Ei, bine, fată obosită, hai să-ţi spun un secret.

Nu mai aveam nevoie de alte secrete. Ale mele îmi erau suficiente. Mi-am ridicat privirea spre Jesse.

— Im-hm, uită-te la tine, obosită moartă, îmbrăcată în hainele iubitului tău... dar uite care e secretul.

Jesse s-a apropiat de mine.

— Îţi place de mine.

— Ce?

Mi-am întors faţa de la el, încercând să îmi reţin un zâmbet care dădea să-mi înflorească la colţurile buzelor. Trupul meu părea să reacţioneze involuntar în preajma lui Jesse. Îmi dădea o stare de nervozitate.

— Mda, când ai dat de necaz, ai dat fuga, dar nu la iubitul tău. Ai venit în goana mare la mine.

Jesse s-a îndepărtat agale, mergând cu spatele şi zâmbind.

— Îţi place de mine, Josie Moraine. Doar că nu ştii asta încă.

Am rămas în pragul uşii, uitându-mă după el cum mergea în continuare cu spatele. El a dat din cap şi mi-a aruncat un zâmbet marca Jesse. Avea dinţi frumoşi.

— Ah, şi încă ceva, Jo! a strigat el, când a ajuns pe la jumătatea drumului. Pentru puţin. Ştii tu, pentru flori.

Jesse s-a întors şi şi-a văzut mai departe de drum, râsul şi cutia lui cu scule fiind înghiţite treptat de umbrele nopţii.

TREIZECI ŞI DOI

Eram în întârziere. Era mai rău după două ore de somn, decât după o noapte de nesomn. Mă simţeam ameţită şi senzaţia de presiune în ochi, pe care o aveam de la atâta plâns, se transformase într-o durere de cap. Am plâns pentru Charlie şi pentru faptul că neglijenţa mea aproape l-a omorât. Am plâns pentru că l-am dezamăgit pe Patrick. Am plâns pentru că am minţit-o pe Willie, pentru că l-am manipulat pe domnul Lockwell, pentru că nu am fost cinstită cu Charlotte. Am plâns din cauza morţii domnului Hearne şi pentru cât eram de penibilă, agăţându-mă de ceasul unui mort, din simplul fapt că un bărbat respectabil avusese impresia că eram o fiinţă decentă şi nicidecum inutilă. Am plâns pentru că minţisem. Dacă ar fi fost să deşert toate minciunile pe care le spusesem în Mississippi, nivelul apei ar fi crescut şi ar fi inundat oraşul. Am plâns fiindcă că uitasem să îi mulţumesc lui Jesse pentru flori şi am plâns şi mai tare pentru că el era convins că îl plăceam. Chiar îl plăceam? Uneori aveam senzaţia că mă străduiam din răsputeri să nu îl plac. Era din rău în mai rău.

Se apropia Mardi Gras. În bordelul lui Willie trebuia să fie un dezastru *gras.* Numai la gândul că trebuia să şterg urmele păcatului simţeam cum îmi zvâcneau tâmplele. Am intrat în stabiliment şi l-am mirosit imediat. Bourbon. Cineva îl vărsase. Nu vărsase doar un pahar, ci o sticlă întreagă. Asta însemna jumătate de oră. Şi mai mirosea a ceva. Vin. Speram să nu fie roşu. Asta ar fi însemnat patruzeci şi cinci de minute sau poate chiar mai mult. Nu mai eram sigură de nimic, cu excepţia faptului că New Orleansul era un prieten infidel pe care voiam să îl părăsesc.

Sadie m-a strâns de braţ şi m-a tras cu toată puterea spre trupul ei deşirat, de îndată ce am păşit în bucătărie. Plângea în hohote, scoţând nişte gemete teribile în umărul meu, ca apoi să înceapă să îmi descheie bluza.

— Sadie, încetează. Ce faci?

Am împins-o deoparte cu toată puterea.

Ea s-a uitat la mine, arcuindu-şi sprâncenele a nedumerire, cu faţa umflată de plâns. S-a dus apoi la chiuvetă şi a ridicat la vedere bluza pe care o purtasem seara trecută.

Îmi uitasem hainele însângerate în taxiul lui Cokie. Biata femeie trebuie să fi crezut că am murit.

— Oh, Sadie, nu. Sunt bine. Vorbesc serios.

Mi-am descheiat gulerul bluzei şi mi-am ridicat braţele, ca să mă vadă

bine.

— Nu sunt rănită.

Sadie s-a prăbuşit pe un scaun, sărutând crucea pe care o purta la gât.

M-am aşezat la masă, încercând să o calmez. Era atât de absorbită de rugăciunile ei, încât nici măcar nu mi-a răspuns. Apoi am dat cu ochii de titlul din ziarul aflat pe masă.

MOARTEA TURISTULUI DIN MEMPHIS
A FOST DECLARATĂ CRIMĂ

Am înşfăcat ziarul.

> Oficialităţile statului Tennessee au declarat că doza de narcotic turnată în paharul turistului din Memphis şi fostei stele a fotbalului, Forrest Hearne, în barul Sans Souci de pe strada Bourbon, i-a fost fatală. Inspectorul de poliţie Martin Langley de la Jefferson Parish a declarat pentru ziarul *Times Picayune* din New Orleans că autopsia din Memphis a confirmat cauza morţii. Hearne, un cetăţean de vază al oraşului Memphis, a decedat în barul Sans Souci, în primele ore ale dimineţii de Anul Nou, Moartea a fost iniţial considerată atac de cord, dar soţia victimei a devenit suspicioasă atunci când a remarcat că asupra defunctului nu s-au găsit câteva lucruri personale, printre care bani gheaţă şi un ceas de mână scump. Cadavrul a fost examinat în Tennessee de către un medic legist şi raportul acestuia a fost ulterior confirmat de un expert criminalist din Louisiana. Din ambele teste a reieşit prezenţa, fără nicio urmă de îndoială, a cloralhidratului. Narcoticul, cunoscut în termeni populari drept „Mickey Finn" este insipid, incolor, inodor şi fatal, în doze mari. Comisarul-şef din Memphis a atacat cu vehemenţă administraţia locală a oraşului New Orleans pentru lipsa de profesionalism de care a dat dovadă în determinarea cauzei morţii. Ziarul *The Memphis Press-Scimitar* a mai relatat că administrarea picăturilor de narcotic turiştilor ostentativ de bogaţi este o practică răspândită în Cartierul Francez, unde este amplasat clubul. Dovezile prezentului caz vor fi predate Departamentului de poliţie din New Orleans.

Forrest Hearne nu murise de atac de cord. Cineva îi strecurase un Mickey în pahar.

∵

Am bătut la uşa lui Willie, sperând să fie în baie sau să fie atât de extenuată, încât să nu-i mai ardă să stea de vorbă.

— Intră.

Willie părea la fel de obosită ca şi mine. Avea un teanc de hârtie de calc în poală. Întotdeauna scria încasările de peste noapte pe hârtii de calc. Puteau fi arse, înghiţite sau aruncate în toaletă, dacă poliţiştii făceau vreo razie.

— Doamne, chiar aveam nevoie de cafeaua asta. Mă simt ca naiba.

Avea o voce de parcă ar fi înghiţit o mână de cuie ruginite.

— Îmi cer scuze. Am ajuns târziu în dimineaţa asta, Willie. Nici măcar nu am trecut pe sus. Dar mă voi grăbi.

Am pus tava pe pat.

— Stai jos, Jo.

Am întors scaunul de la biroul lui Willie cu faţa spre patul ei şi m-am aşezat.

— Cokie mi-a spus ce s-a întâmplat noaptea trecută. Era atât de mândru de tine! A spus că te-ai descurcat de minune, că ai fost curajoasă. Randolph mi-a spus acelaşi lucru, mi-a povestit că practic a dat acolo de scena unui masacru, că Patrick era moale ca o cârpă, dar că tu ai preluat controlul. Am văzut vânătaia cu care s-a ales după ce l-ai pocnit.

Willie a râs cu poftă.

— Era beat şi a zis că trebuia să îl plesnim ca să se trezească. Şi bietul Charlie zăcea acolo, într-o baltă de sânge. Mi-a fost atât de frică, Willie.

— Bineînţeles că ţi-a fost. Ce naiba, şi mie mi-ar fi fost. Cokie mi-a zis că îţi închipui că a fost vina ta. Asta e cea mai idioată afirmaţie pe care am auzit-o vreodată. Charlie este în mod evident mult mai dus cu pluta decât şi-a dat vreunul dintre noi seama. Am încheiat un târg cu Randolph. O să treacă să-l examineze pe Charlie din două în două zile, în schimbul unei linii de credit deschise la Dora.

— Mulţumesc, Willie.

— Însă Randolph nu poate să scrie reţete – are şi el problemele lui. Pe-alea tot de la Sully va trebui să le iau. Dar, cel puţin, poate să monitorizeze situaţia şi să ne spună exact de ce are Charlie nevoie.

— Vecinii au început probabil să devină suspicioşi, i-am zis eu.

— Spuneţi-le şi voi că a plecat la Slidell, în vizită la un prieten, m-a sfătuit Willie. Nu vreau să ajungă la balamuc, cu toţi nebunii ăia de acolo. Charlie este un om demn de tot respectul. Întotdeauna m-a ajutat când am avut nevoie. Randolph zice că izbucnirile astea sunt pasagere şi că se va domoli, în cele din urmă.

— Adică n-o să mai aibă crize?

Willie a mai sorbit o înghiţitură de cafea.

— Cokie mi-a mai spus că i-ai reparat maşina lui Lockwell.

— Nu eu. Jesse Thierry i-a reparat-o.

Willie a dat din cap.

— Ei bine, l-ai transformat, cu siguranţă, pe Jesse într-un erou. Dar presupun că tocmai ăsta a fost şi scopul. Aţi fost văzuţi împreună prin oraş. Îţi place de el.

A spus-o ca pe un lucru de la sine înţeles, tot aşa cum o făcuse şi Jesse. M-a deranjat. Şi de la cine o fi aflat că am fost împreună cu Jesse? Probabil de la Frankie.

— Jesse este doar un prieten, Willie, atâta tot. Vorbeşte tot timpul despre maşini şi despre curse de motociclete pe teren accidentat.

— Da, bine, şi tu eşti pe cale de a deveni un Rockefeller. Uitasem.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ei bine, nicio grijă. Sunt o mulţime de fete drăguţe care ar fi fericite să te înlocuiască. La naiba, femeile din Uptown salivează după el de parcă ar fi întruchiparea sexului pe două picioare. Jesse este un băiat bun, chiar dacă tu îl consideri inferior ţie.

Willie avea un dar de a mă face să mă simt ruşinată de propria mea persoană fără să se străduiască. Am urmărit-o cum şi-a despăturit ziarul. S-a uitat la titlul de pe prima pagină, apoi la mine, apoi din nou la titlu. A tuşit şi a continuat să citească.

— Aşadar, cineva i-a scăpat prea mult Mickey în pahar. L-a omorât, nu?

Am dat aprobator din cap.

Willie a început să citească un fragment din articol cu voce tare:

— „Ziarul *The Memphis Press-Scimitar* a mai relatat că administrarea picăturilor de narcotic turiştilor ostentativ de bogaţi este o practică răspândită în Cartierul Francez, unde este amplasat clubul. Dovezile prezentului caz vor fi predate Departamentului de poliţie din New Orleans". Ce porcărie! Ne descriu pe toţi ca hoţi! Nu mai urmează decât să fie votat drept cel mai periculos oraş şi turismul o să se ducă pe apa sâmbetei.

Willie a trântit ziarul, dezgustată. S-a dat jos din pat, şi-a aprins o ţigară şi a început să se plimbe în sus şi în jos prin faţa patului, cu poalele halatului din mătase neagră fluturând în jurul ei.

A făcut un semn spre mine cu ţigara aprinsă.

— O să iasă urât de tot, Jo. Oamenii vor cere să se facă rapid curăţenie în Quarter. Tipul ăsta era sus-pus. Fiecare nevastă din Uptown o să vadă articolul ăsta şi o să se gândească la soţul ei. O să îi încuie în casă. Poliţia o să pună paie pe foc. O să stea cu ochii pe casa noastră precum câinele care îşi păzeşte osul. Afacerile vor avea de suferit.

— Crezi că-l vor prinde pe făptaş?

Willie nu mi-a răspuns. A continuat să se plimbe, trăgând nicotină în piept. La un moment dat, s-a oprit şi s-a întors cu faţa la mine.

— Să nu vorbeşti cu nimeni. Dacă vine cineva să te ia la întrebări, să-i spui

că nu ştii nimic. Să vii direct la mine.

— Cine să mă ia pe mine la întrebări?

— Poliţaii, idioato.

Mi-am coborât privirea în poală.

— Ce, au venit deja?

Am încuviinţat.

— După cum ţi-am povestit, domnul Hearne a venit la librărie şi a cumpărat două cărţi, în ziua în care a murit. Poliţia a vrut să ştie ce a cumpărat şi dacă părea bolnav. Le-am spus că a cumpărat Keats şi Dickens şi că părea sănătos.

— Şi altceva?

Willie a tras cu sete din ţigară. Am privit cum jarul ţigării înainta treptat spre fitil.

— Atât.

— Păi, e suficient şi atât. Te pot chema să depui mărturie.

S-a răsucit cu faţa la mine.

— Patrick era acolo? L-a văzut pe Hearne?

— Da.

— Patrick va depune mărturie. Nu tu.

— Willie, despre ce vorbeşti?

— Taci din gură! Ieşi afară şi du-te la treaba ta. Ai întârziat. Clienţii vor bate mai devreme la uşa noastră, în căutarea unei partide de sex înainte de Mardi Gras. Şi dă-ţi cu nişte apă rece pe faţă. S-a umflat de cât ai bocit. Arăţi ca Joe Louis în runda a douăsprezecea.

TREIZECI ŞI TREI

Am dormit fără întrerupere toată ziua de Mardi Gras.

M-am folosit de ventilatorul lui Patrick din librărie ca să acopăr vacarmul de afară. Întotdeauna ne-am plâns că ventilatorul era zgomotos, dar pus pe podea, lângă patul meu, era perfect. Am dormit timp de paisprezece ore încontinuu, fără să mă trezesc deloc, nici măcar ca să mă gândesc la cererea pentru Colegiul Smith.

O pusesem la poştă cu o zi înainte de Mardi Gras, introducând în plic şi o bancnotă nouă-nouţă de zece dolari, pentru taxa de înscriere. Adeseori mi-a trecut prin minte să-mi deschid un cont la bancă şi îmi surâdea ideea de a scrie cecuri, dar Willie nu avea încredere nici în băncile, nici în bancherii din New Orleans. Spunea că erau cei mai zurlii clienţi ai casei şi că n-avea de gând să le permită să o plătească din banii *ei.* Pe deasupra, nici nu voia să-i ţină cineva socoteala câştigurilor.

Funcţionara de la poştă mi-a spus că plicul avea să ajungă în Northampton până pe data de douăzeci şi şapte februarie. S-a uitat la adresa de pe plic, apoi din nou la mine şi mi-a aruncat un zâmbet compătimitor. Probabil că-mi spunea în gând: „Oh, nu pot să cred că încerci cu adevărat să intri la Colegiul Smith! Am auzit în schimb că se fac angajări la magazinul Woolworth, de pe strada Canal".

Ultima carte poştală a lui Charlotte era datată 15 februarie şi sosise pe douăzeci.

Ilustraţia de pe faţa cărţii poştale înfăţişă o clădire frumoasă, acoperită cu zăpadă. Dedesubt era tipărit: *Construită în 1909, Biblioteca William Allan Neilson de la Colegiul Smith conţine 380.000 de volume, la care se adaugă alte 10.000 în fiecare an.*

Am întors cartea poştală pe cealaltă parte, parcurgând din nou mesajul lui Charlotte, aşternut cu scrisul ei mărunt.

> *Dragă Jo,*
>
> *Ai pus cererea de admitere la poştă? Sper că da! Mătuşa Lilly spune că Mardi Gras este în plină desfăşurare. Sunt atât de invidioasă pe toată distracţia de care trebuie să ai parte acolo! Le-am arătat tuturor fetelor cartea poştală pe care mi-ai trimis-o din Vieux Carré[21]. Clubul aeronautic are un meci aerian cu Yale,*

[21] Alt nume al Cartierului Francez, centrul vechi.

în acest weekend, iar săptămâna viitoare congresmanul nostru va avea o întrunire cu Progresiştii. Abia aştept să ni te alături. Să-mi scrii cât de curând.

Cu mult drag,
Charlotte

Voiam să mă alătur lor, să îmi aduc contribuţia la ceva important şi semnificativ.

— Hei, Motor City!

Din stradă s-a auzit o strigare, înăbuşită de ferestrele închise, urmată de un fluierat. Am tras cu ochiul pe fereastră. Jesse mi-a făcut un semn din cap de pe cealaltă parte a străzii, unde stătea în picioare, în faţa motocicletei sale. Am deschis fereastra şi m-am aplecat peste pervaz. Pe stradă zăceau vestigiile sărbătorii. Miercurii de după Mardi Gras i se spunea Miercurea Gunoaielor.

— Ai reuşit să dormi? mi-a strigat el. Nu te-am văzut pe afară.

— Am dormit dusă, toată sărbătoarea.

— Ţi-e foame?

Eram lihnită.

— Nu te duci la catedrală să îţi iei cenuşa[22]? l-am întrebat.

Jesse a izbucnit în râs.

— Sunt din Alabama, ai uitat? Baptist. Mântuire prin har dumnezeiesc. Hai să mergem să căutăm un sandviş Muffuletta[23].

Ne-am aşezat pe o bancă de la marginea Scuarului Jackson. Somnul profund îmi priise. Mintea mi se limpezise şi pământul nu mi se mai clătina sub picioare. Jesse stătea tolănit pe bancă, ţinând capul sprijinit de spetează şi ochii închişi. Era plăcut să nu vorbim. Într-un fel, Jesse şi cu mine puteam purta o conversaţie fără a ne spune niciun cuvânt. Am închis şi eu ochii şi mi-am lăsat capul pe speteaza băncii, încercând să-mi urmăresc desenele portocalii luminoase din spatele pleoapelor. Păsările ciripeau şi o briză uşoară trecea peste braţele mele. Am rămas aşa o vreme, eliberându-ne de haosul de Mardi Gras, mulţumiţi că aveam burţile pline.

— Jess?

— Mm?

Am rămas în continuare cu ochii închişi şi am simţit cum trupul mi se

---

[22] În Miercurea Cenuşii (prima zi a Postului Mare, la catolici), credincioşii se duc la biserică pentru a fi marcaţi pe frunte cu o cruce făcută din cenuşa florilor şi ramurilor de la Floriile trecute, în semn de pocăinţă şi de angajament de a ţine postul.

[23] Sandviş consistent din pâine tipic siciliana, rotundă, plată, presărată cu susan, umplută cu mortadella, şuncă, brânză şi salată de măsline.

relaxa şi mai mult pe bancă.

— Am făcut ceva.

— Asta nu este niciodată o introducere bună.

— Nu ştiu de ce, dar vreau să îţi povestesc despre asta, i-am zis eu.

— Bine. Dă-i drumul.

— Cu ceva timp în urmă, în jurul Anului Nou, am cunoscut o fată, pe nume Charlotte, din Massachusetts. A venit la librărie şi ne-am înţeles foarte bine. Nu ne mai întâlniserăm niciodată până atunci, dar era ca şi cum ne-am fi cunoscut de-o viaţă. M-am simţit efectiv în largul meu cu ea. Ai întâlnit vreodată pe cineva în genul ăsta?

— Da.

Norii au alunecat pe cer şi soarele mi-a îmbăiat faţa.

— Dar provine dintr-o familie cu adevărat bogată, o familie bună, şi este studentă în anul întâi la Colegiul Smith din Massachusetts. Pilotează chiar şi un avion. Charlotte mi-a spus în nenumărate rânduri că ar trebui să mă înscriu la Smith. Ştiu că sună ridicol, eu să fiu în stare să merg la o şcoală atât de prestigioasă, dar ea mi-a trimis toate informaţiile necesare.

Dintr-odată, mi-am dat seama de nebunia întregii situaţii şi aproape că am izbucnit în râs.

— Din nu ştiu ce motiv, am început să-mi doresc asta, chiar foarte tare. I-am spus lui Willie şi ea a luat foc. Mi-a zis că pot să merg la colegiu aici, în New Orleans, că nu e de nasul meu să încerc să intru la un colegiu ca Smith. Ei bine, asta m-a făcut să-mi doresc şi mai mult să ajung la Smith. Aşa că am făcut-o, Jesse. Mi-am trimis cererea de admitere la Colegiul Smith din Northampton. Ţi-am zis că l-am convins pe John Lockwell să îmi semneze o recomandare. Am trimis cererea alaltăieri. Mi-e frică să recunosc asta chiar şi faţă de mine însămi.

Mi-am coborât vocea.

— Dar vreau cu adevărat la Smith.

Am simţit cum o umbră îmi alunecă pe faţă în timp ce soarele se ascundea în spatele unui nor. Am inspirat şi apoi am expirat prelung, simţind că am scăpat de povara secretului, lăsând-o să zboare pe aripile brizei.

— E o nebunie, asta gândeşti în sinea ta, nu-i aşa? am întrebat eu.

— Ce gândesc?

Vocea lui era aproape de mine. Am deschis ochii. Jesse era la câţiva centimetri de faţa mea, acoperind soarele. I-am simţit răsuflarea pe gât şi i-am văzut gura. Trupul meu a tresărit puternic din pricina panicii şi mi-am dus pumnii încleştaţi la piept.

Jesse s-a retras imediat.

— Oh, Jo, îmi pare rău. N-am vrut să te sperii, a rostit el încet. Doar... aveai

ceva în păr.

A ridicat o frunză şi mi-a arătat-o.

Confuzia a inundat spaţiul dintre noi. Am încercat să-i explic.

— Nu m-ai speriat, numai că...

Numai că? De ce vorbisem în şoaptă? Ştiam că Jesse nu voise să mă sperie. Însă mâinile mele erau încleştate, gata să îl înfrunte. M-am simţit ridicolă şi el a părut să-şi dea seama.

— N-ar fi fost amuzant dacă m-ai fi pocnit?

A râs şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Mă rog, nu chiar amuzant, dar înţelegi ce vreau să zic.

Jesse s-a lăsat iarăşi pe spate şi şi-a îndesat mâinile în buzunarele jachetei de piele.

— Bun, m-ai întrebat ce gândesc eu despre treaba asta. Păi – s-a întors cu faţa la mine şi mi-a zâmbit –, cred că ar fi bine să-ţi cumperi un palton gros pentru iarnă, Motor City. E frig în Massachusetts.

Abia dacă auzeam ce îmi spunea. Parfumul aftershave-ului său rămăsese în jurul feţei mele. Dintr-odată, eram conştientă cât de aproape stăteam unul de altul pe bancă şi muream de curiozitate să ştiu dacă mâinile lui erau calde sau reci în buzunare.

— Cât costă o asemenea şcoală? s-a interesat el.

— Mult, am zis, liniştită.

— Cât de mult înseamnă mult?

— Pentru cursuri, cazare şi cărţi, se apropie de două mii de dolari pe an, i-am spus.

Jesse a scos un fluierat uşor.

— Ştiu, este o nebunie.

— Este într-adevăr o nebunie, dar e vorba doar de bani. Există o mulţime de modalităţi pentru a obţine banii, m-a asigurat Jesse.

Am pornit-o pe strada St. Peter, îndreptându-ne spre strada Royal, ca să ajungem înapoi la librărie. Niciunul dintre noi nu a vorbit în acest răstimp. Ne-am croit drum printre urmele dezastrului rămas după petrecere, izbind cu vârfurile pantofilor în cutii şi pahare, dându-le la o parte din calea noastră, călcând peste piese răzleţe din costumaţiile de carnaval abandonate pe stradă în timpul nopţii. Jesse a înşfăcat un şirag de mărgele de sticlă de un alb lăptos, ce atârna de tocul unei uşi. Mi l-a oferit şi eu mi l-am pus de gât. Ziua avea ceva paşnic în ea, de parcă am fi fost de Crăciun, când lumea se oprea din goana-i nebună şi îşi dădea voie să facă o pauză. În tot New Orleansul, locuitorii se odihneau, dormind în paturile lor, cu machiajul şi cu mărgelele lor cu tot. Până şi bordelul lui Willie era închis astăzi. Ea urma să îşi petreacă toată ziua îmbrăcată în halat, bându-şi probabil cafeaua

împreună cu fetele, la masa din bucătărie, şi râzând pe seama clienţilor din noaptea precedentă. De obicei, Evangeline se plângea, Dora le făcea pe toate să râdă şi Sweety pleca la mijlocul după-amiezii la bunica ei. Oare mama ducea dorul acestei sărbători? Se gândea la New Orleans, la Willie, la mine?

— Se pare că ai o clientă nerăbdătoare.

Jesse mi-a făcut semn către librărie.

Domnişoara Paulsen stătea pe trotuar, uitându-se înăuntru prin vitrină.

— Bună ziua, domnişoară Paulsen.

Ea s-a întors cu faţa spre noi.

— Ah, bună, Josie.

S-a uitat la Jesse. Ochii ei l-au studiat fără pic de jenă din cap până în picioare.

— El este Jesse Thierry. Jesse, dumneaei este domnişoara Paulsen. Lucrează la Departamentul de limbă şi literatură engleză de la Smith.

Jesse a zâmbit şi a dat din cap.

— Încântat, doamnă.

Domnişoara Paulsen s-a îmbăţoşat.

— Sunt o prietenă a familiei Marlowe, totodată.

Comentariul îi era adresat lui Jesse.

— Am tot încercat să dau de ei, mi-a spus mie. Am fost la ei acasă, dar nu a răspuns nimeni la uşă.

— Ei bine, cred c-ar fi cazul să plec, a spus Jesse.

Nu voiam să plece şi să mă lase singură cu domnişoara Paulsen, care ar mi-ar fi cerut cu insistenţă să-i dau răspunsuri la prea multe întrebări.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă.

Jesse s-a îndepărtat, mergând cu spatele.

— Ne mai vedem, Jo. A fost o zi plăcută.

Domnişoara Paulsen mi-a aruncat o privire ucigătoare, pe când Jesse traversa strada. Umerii ei au tresărit când el a pornit motorul motocicletei. L-am văzut pe Jesse râzând. A ambalat motorul iar şi iar, până când domnişoara Paulsen s-a întors, în cele din urmă, cu faţa la el. Jesse şi-a fluturat mâna spre noi şi a coborât în trombă pe strada Royal.

— Oh, Doamne!

Domnişoara Paulsen şi-a atins cocul răsucit, lăsându-şi mâna să se odihnească pe gât.

— Băiatul acela este la colegiu?

Mi-am frecat braţul, încă simţind prezenţa lui Jesse atât de aproape de mine.

— La drept vorbind, este. La Delgado. Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară Paulsen?

— Da, de fapt.

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Totul are o limită. Vreau să ştiu se întâmplă cu Charlie Marlowe.

∵

Patrick nu mai dăduse pe la librărie de zile întregi. Când mă opream în dreptul casei lor, el se afla întotdeauna la pian, cântând la nesfârşit melodii pentru Charlie. Ceva se schimbase. O cortină căzuse între noi. Îmi venea să plâng. Obişnuiam să bat la uşă folosindu-mă de semnalul nostru special şi după aceea descuiam cu cheia mea. Patrick se întorcea puţin pe scaun, vedea că sunt eu, şi continua să cânte. Vorbea cu tatăl lui prin intermediul lui Debussy, Chopin şi Liszt. Şi câteodată cânta ore întregi. Eu făceam cumpărăturile de pe listă sau dereticam prin casă, iar în tot acest răstimp el nu se ridica de la pian. Nu schimbam nici măcar o vorbă. Dar, la plecare, de cum făceam primul pas pe verandă, muzica înceta. Îi vorbea lui Charlie prin intermediul muzicii şi pe mine mă ignora tot prin intermediul muzicii.

Aşadar, m-am bucurat când l-am văzut intrând pe uşa librăriei. Nu puteam să-i vorbesc deschis, deoarece aveam o clientă care răsfoia prin cărţi. Patrick şi cu mine lucraserăm împreună ani de zile, dar, dintr-odată, spaţiul din spatele tejghelei devenise prea strâmt. Ne ocoleam reciproc cu mişcări stângace, ne pierduserăm ritmul nostru confortabil.

— Bună.

Am încercat să îi zâmbesc. Mi-am pus mâna pe tejghea semnalând că pariam pe un roman poliţist.

El a studiat-o pe femeie de sus până jos, a clătinat din cap şi mi-a făcut alt semn, indicând o carte de reţete culinare.

Era mai mult decât comunicaserăm în mai bine de o săptămână. Îmi cerusem scuze în mod repetat pentru ceea ce se întâmplase atunci, cu Charlie. Ştiam că mă auzea, dar nu-mi răspundea. Simplul semnal făcut acum pentru a indica o carte de bucate m-a umplut de bucurie.

— Charlie? am întrebat în şoaptă.

— Randolph stă cu tata. Am câteva treburi prin oraş.

Am scos un teanc de corespondenţă şi i l-am înmânat.

— Am sortat facturile şi cecurile. M-am gândit că vei trece pe la bancă.

El a dat din cap.

Femeia a venit la casă cu noua *Carte de bucate* a lui Betty Crocker.

— Eram atât de sigură că va alege Agatha Christie, am comentat eu, după ce clienta a ieşit din librărie.

— Îşi doreşte cu disperare să citească romane poliţiste, a spus Patrick. Dar a trebuit să cumpere cartea de bucate, din cauza faptului că soţul ei furios se aşteaptă la o masă caldă, seara, de îndată ce îşi aruncă servieta pe

hol, lângă uşă. Este nefericită în căsnicie – la fel este şi soţul. El bea ca să evadeze din realitate, iar ea stă pe marginea căzii şi plânge. Nu ar fi trebuit să se căsătorească niciodată. E şi mai nefericită acum, fiindcă a cumpărat cartea de bucate în loc de Agatha Christie. Se simte prinsă în capcană.

M-am uitat afară, prin vitrină, şi am văzut-o pe femeie stând nemişcată pe stradă. Am reluat în minte scenariul creat de Patrick şi, dintr-odată, mi-am imaginat-o azvârlind pe neaşteptate cartea într-un coş de gunoi, ca apoi să îşi scuture părul în vânt şi alerge la cel mai apropiat salon de coafură. Doi tineri traversau strada spre librărie, privindu-ne fix prin geamul vitrinei. Am pariat, punând un deget pe tejghea, că unul dintre ei avea să cumpere un roman de Mickey Spillane. Celălalt băiat îmi părea cunoscut. Era fiul lui John Lockwell, Richard.

— Jo!

Patrick m-a prins de braţ, trăgându-mă spre el. I-am simţit mâna alunecând pe sub părul meu şi, pe neaşteptate, m-am pomenit că mă sărută. Până să îmi dau seama ce se întâmplă, s-a şi oprit.

— Patrick!?

Eram atât de şocată, încât abia am reuşit să îi rostesc numele. Mâna mea se odihnea pe umărul lui, fără să fie încleştată într-un pumn. Îl lăsasem să mă sărute fără să mă opun.

El şi-a întors repede privirea spre vitrină.

— Îmi cer scuze, Jo, a şoptit el.

Faţa îi era atât de aproape de a mea şi atât de marcată de suferinţă.

— Patrick, îmi cer şi eu scuze. Eu...

Nu m-a lăsat să termin. M-a sărutat grăbit, a înşfăcat teancul de corespondenţă şi s-a repezit afară din librărie.

M-am sprijinit de tejghea ca să îmi recapăt echilibrul, copleşită fiind de şoc, de confuzie şi de aroma pastei de dinţi a lui Patrick în gura mea. Mi-am atins buzele. A fost un sărut care a vrut să însemne „Îmi cer scuze" sau „Îmi cer scuze că nu am făcut asta mai demult"? Nu îmi puteam da seama. Dar nu mă împotrivisem şi acum eram mai degrabă uluită decât înspăimântată.

Am finalizat inventarul pe care mi-l ceruse Patrick şi am sortat un lot de cărţi proaspăt sosite. Eram atât de tulburată, încât le-am aşezat greşit pe rafturi. Am pus ultimul bestseller, *Confesiunile unui scoţian* de Shirley Cameron, în secţiunea Călătorii, în loc să îl pun la Romane de dragoste. Mi-am dat seama de greşeală şi m-am mustrat în sinea mea. L-am mutat la vedere, în zona de Noutăţi, aflată lângă casa de marcat, sperând ca vreo casnică măcinată de regrete să-l cumpere în locul unei cărţi de bucate.

Ajungeam iar şi iar la aceeaşi concluzie. Patrick şi cu mine ne potriveam. Împreună, ne simţeam în largul nostru. Ne cunoşteam de multă vreme.

Iubeam cărţile. El era isteţ, talentat, stilat şi foarte organizat. Îmi ştia toate secretele. Nu putea fi vorba între noi de nicio explicaţie jenantă şi nici de riscul vreunei respingeri, atunci când Dora striga după mine pe stradă, sau când Willie insista să merg cu ea la căsuţa de la ţară, sau când mama avea să apară, pe nepusă masă, cerşind o bucată de carne crudă pentru ochiul pe care i-l învineţise Hollywoodul. Patrick ar fi în stare să ia autobuzul Greyhound din staţia de pe strada Rampart, ca să mă viziteze la Smith. În Ajunul Crăciunului, m-ar aştepta în staţie, în paltonul lui albastru, până când autobuzul meu ar intra pe peron, târziu în noapte. Am asculta muzică împreună, i-aş dărui butoni de ziua lui şi ne-am petrece dimineţile de duminică bând cafea şi luând la puricat necrologurile, în căutarea colecţiilor de cărţi ale defuncţilor.

Am zâmbit. Patrick nu mă speria. Da, ne potriveam.

Clopoţelul a sunat. Frankie a intrat în librărie, aruncând ocheade printre rafturi.

— Oh, de două ori în aceeaşi lună? Lasă-mă să ghicesc – l-ai visat pe Victor Hugo? l-am întrebat eu.

Frankie a aruncat o privire înjur. Mâinile i-au tresărit nervos.

— Eşti singură? a şoptit el.

— Da.

— Sigur? m-a întrebat, molfăindu-şi nervos guma din gură.

Am dat din cap. Umorul său caracteristic dispăruse. O umbră de teamă a început să-mi răvăşească stomacul.

— Mama ta e pe picior de întoarcere.

Am dat drumul aerului pe care îl ţinusem în piept.

— Deja? De ce nu mă miră, oare?

Am pus o carte în raft, la locul potrivit. Trebuia neapărat să întreb:

— Vine şi Cincinnati cu ea?

— Nu ştiu. I-am spus lui Willie, iar ea mi-a zis să vin să îţi spun şi ţie.

— Cum ai aflat?

— Am o sursă la *American Telegram.* A văzut mesajul transmis.

— Mama i-a trimis o telegramă lui Willie?

Chestia asta părea foarte ciudată.

— Nu, telegrama a fost trimisă noaptea trecută de către şeful Departamentului de poliţie din Los Angeles pentru unul dintre comisarii de aici, din New Orleans. I s-a dus telegrama direct la el acasă, în mare secret.

— Ştiam eu că Cincinnati o să o bage în vreun bucluc. Aşadar, el a fost arestat şi ea se întoarce aici.

— Nu e vorba despre Cinci. Mama ta este cea care se află în custodia poliţiei.

— Ce?

Frankie a dat din cap.

— În telegramă scria că Louise Moraine se află în custodia poliţiei şi că este în drum spre New Orleans. Sursa mea din comisariat mi-a şoptit că o urmăreau de ceva vreme.

— Pentru ce?

Frankie a făcut un mic balon din gumă şi s-a uitat afară.

— Pentru ce, Frankie?

Balonul de gumă s-a spart chiar în momentul când i-au ieşit cuvintele din gură.

— Uciderea lui Forrest Hearne.

TREIZECI ŞI CINCI

Am ţinut-o tot într-o fugă până la Willie, simţind cum stomacul îmi sălta în gât în tot acest răstimp. Da, mama era o idioată. Şi era lacomă. Dar criminală? Mintea mea refuza să creadă aşa ceva. Un asemenea gând mă speria mult prea tare. Ecourile tuturor promisiunilor ei deşarte au ieşit din borcanul ruşinii şi veneau plutind spre mine, şi, la fiecare pas pe care îl făceam, auzeam ticăitul ceasului de mână al lui Forrest Hearne – ceasul pe care îl găsisem sub patul ei.

M-am furişat în bordel pe uşa bucătăriei. Dora, cu rochia ei verde-smarald ridicată până la coapse, stătea cu picioarele goale cocoţate pe masa din bucătărie. Îşi dădea cu ojă roz-sidef pe unghiile de la picioare. Mi-a aruncat o privire şi imediat şi-a deschis larg braţele.

— Oh, dulceaţă, vino la Dora! M-aş ridica eu în picioare, dar mi-aş strica copitele.

M-am dus la Dora. Ea m-a strâns cu putere la pieptul ei şi am avut impresia că mă strivea între două perne.

— Ei bine, am citit şi eu vreo două-trei romane poliţiste la viaţa mea, păpuşico. Nu au nicio dovadă încă. Willie a zis că au chemat-o doar pentru interogatoriu.

— Dar de ce?

— Pentru că a omorât un om bogat, prostuţo, a răspuns Evangeline, intrând în bucătărie.

— Ia mai taci din gură, Vangie! a certat-o Dora. Louise nu a omorât pe nimeni. A fost doar în locul nepotrivit la timpul nepotrivit.

Dora s-a întors cu faţa spre mine.

— Când poliţia a pus primele întrebări, cineva a zis că a văzut-o pe ea la masă, bând împreună cu bogătaşul, în ajunul Anului Nou.

— Mama a băut cu domnul Hearne?

— Aşa îl chema? a întrebat Dora.

— Da, a confirmat Evangeline. Forrest Hearne.

— Oh, ce nume sexy! Arăta bine? a întrebat Dora.

— După poza din ziar, categoric da. Se spunea că era arhitect şi bogat, a informat-o Evangeline.

— Păi şi atunci de ce nu a venit la *maison de joie* ca să o vadă pe dama de verde? s-a mirat Dora. Dacă ar fi venit, n-ar fi mort acum.

— Dora, încetează, am rugat-o eu.

— Oh, dulceaţă, îmi cer scuze. Voiam doar să spun că n-ai de ce să-ţi faci griji. La urma urmelor, poliţia anchetează pe toată lumea acum, nu-i aşa?

Dora a ridicat încetişor din sprâncene. Sora ei, Darken, mă văzuse în secţia de poliţie.

— Presupun că da, am dat eu din cap.

Ea a dat din cap, la rândul ei.

— În locul tău, aş fi mai degrabă îngrijorată că s-ar putea să se întoarcă şi Cincinnati odată cu ea, a adăugat Dora.

— Ei, atunci, Louise va trebui să stea la mansardă, a comentat Evangeline. Camera aia e a mea acum. Am reuşit, în sfârşit, să scot putoarea din ea.

M-am ridicat de la masă ca s-o caut pe Willie. Când am ajuns la uşă, Evangeline m-a înşfăcat de braţ.

— Ţine-te departe de John Lockwell, mi-a şuierat ea.

Un strop de salivă i-a ţâşnit printre dinţi şi a aterizat pe pieptul meu.

— Ei, ia te uită, a zis ea rânjind cu gura până la urechi. Plouă!

Am bătut la uşa lui Willie.

— N-ar trebui să fii aici, a venit răspunsul de dincolo de uşă.

Am intrat, totuşi. Willie era deja îmbrăcată în ţinută de seară în tradiţionala sa culoare neagră. Părul îi era strâns mai sus decât în mod obişnuit, ancorat cu doi piepteni în formă de crini încrustaţi cu diamante. Registrul negru stătea deschis în faţa ei, pe birou.

— Am ajuns la fel de rău ca şi Charlie, mi-a spus ea peste umăr. Săptămâna trecută, am scris că lui *Sam Dolarul de Argint* îi place de *Şapte şi Şapte.*

A făcut o corectură în registru.

— Pete Pălăriuţă este cel căruia îi place de Şapte şi Şapte.

Registrul negru al lui Willie era, de fapt, o cartotecă. Fiecare client, trecut sub un nume de cod, avea fişa lui în care se specifica ce fată îi plăcea, ce fel de servicii prefera şi ce joc de cărţi juca. *Sam Dolarul de Argint* era, în realitate, un comis-voiajor pe nume Sidney. Dar avea un tatuaj cu un dolar de argint pe spate. În registru erau informaţii mai mult decât suficiente pentru ca Willie să le poată folosi, la nevoie, drept poliţă de asigurare. Dacă îi crea cineva probleme, ea avea evidenţa clară a vizitelor făcute, pe care se oferea să i-o împărtăşească soţiei sau mamei clientului. În fiecare seară, înainte de sosirea clienţilor, Willie obişnuia să treacă în revistă rezervările făcute în avans. Astfel, se asigura că îşi reamintea toate preferinţele respectivilor clienţi, iar, atunci când soseau, făcea ca totul să pară firesc şi spontan.

Willie părea absolut calmă în legătură cu vestea despre mama.

Dintotdeauna spunea despre ea că putea face un ceai într-o tornadă. Calmul ei m-a relaxat şi pe mine.

Am ales un tub de ruj Hazel Bishop de pe patul ei şi mi-am pus puţină culoare pe buze şi în obraji.

— Ei, şi ce ne facem acum? am întrebat-o eu.

Willie a întors o filă a registrului.

— Am discutat deja despre treaba asta. Nu vei vorbi cu nimeni. Ai stat în casă de Anul Nou. N-ai văzut nimic. Tu şi mama ta v-aţi înstrăinat. Când se va întoarce, tu te vei duce la Shady Grove. Vei sta departe de oraş o vreme.

— Singură?

— Păi, ce, vrei să vină şi Cincinnati cu tine?

— Nu, dar n-ar părea ciudat dacă aş pleca pe nepusă masă din oraş?

— Oh, eşti atât de importantă, încât va observa toată lumea? Ai spus că poliţia te-a luat deja la întrebări şi tu ai răspuns la ele. Toţi oamenii locului o cunosc pe mama ta şi ştiu că e mai bine să nu pomenească numele tău, ca să nu se pună rău cu mine. Nimeni nu va sufla o vorbă.

— Dar cine va face curăţenie dimineaţa în casă?

— Ia te uită, Cenuşăreaso, o să-ţi lipsească peria de frecat duşumele?

M-am sprijinit de stâlpul patului lui Willie.

— Nu, o să-mi lipseşti tu, mamă vitregă afurisită.

Willie şi-a pus jos stiloul şi s-a răsucit pe scaun.

— De unde ştii că nu sunt zâna ta bună?

Ne-am uitat una la cealaltă. Am privit-o pe Willie, îmbrăcată toată în negru, cu buzele ei de culoarea vinului de Chianti şi cu ochii ei, care ar fi fost în stare să facă până şi un şarpe să se târască înapoi în gaura lui. Şi, dintr-odată, am izbucnit în râs.

— Bine, am consimţit eu. Eşti o mamă vitregă afurisită cu inima unei zâne bune.

— Aş prefera mai degrabă să fiu ca tine, a recunoscut Willie. O Cenuşăreasă cu inimă de mamă vitregă.

Hopa! Glumea? Se comporta de parcă ar fi considerat spusele ei un compliment.

S-a întors înapoi la registrul ei.

— Cokie o să te ducă la Shady Grove.

— Şi o să mă laşi acolo, aşa, de una singură, Willie?

— Nu ai nevoie de maşină. Poţi să te duci pe jos până la băcănie, dacă ai nevoie să dai un telefon.

— Dar dacă se întâmplă ceva?

— Pune sare pe alune. Eu nu-mi fac griji. Eşti o ţintaşă foarte bună. Am să le spun lui Ray şi lui Frida să stea cu ochii pe maşinile de pe drum. Ştii că ei

nu închid ochii toată noaptea. Şi acum, dacă nu vrei ca o bătrână desfrânată să-ţi smulgă petalele tale de margaretă una câte una, ai face bine s-o ştergi de aici.

Am ieşit în stradă exact în momentul în care Cokie lăsa un client la bordel.

— Te-aş duce cu maşina, Josie, fetiţo, dar mai am de adus aici un grup de participanţi la convenţie.

— E-n regulă, Cokie. Ai auzit că plec în călătorie?

— Sigur că da. Willie nu vrea să te ştie prin preajmă, ca să nu-i dea ocazia mamei tale să te bage în vreo belea. O să-i spună mamei tale că te-ai dus la Slidell, ca să-l ajuţi pe Charlie.

Cokie s-a scărpinat în ceafă.

— Jo, trebui să te întreb ceva. Dă unde şi până unde ai avut tu bănuiala asta? De la bun început m-ai tot presat în legătură cu raportul legistului. Ai ştiut ceva despre bărbatul din Tennessee şi mama ta?

— Nu, doar că... îmi plăcea de el. A venit la librărie. A fost atât de amabil şi m-a tratat cu atâta respect. M-a inspirat, Coke. Nu am cunoscut mulţi oameni ca el.

Cokie a dat din cap.

— Ei bine, pare-se că vom inaugura termosul la o pauză de cafea în excursia noastră la Shady Grove.

A plecat să-i aducă pe participanţii la convenţie. Eu am pornit-o pe jos, înapoi spre librărie, gândindu-mă la ceas. Trebuia să scap de el. Puteam să-l arunc într-o ladă de gunoi. Puteam să-l duc la Shady Grove şi să-l ascund acolo. O maşină a trecut pe lângă mine. Am auzit-o frânând şi dând în marşarier. Licolnul Continental strălucitor s-a oprit în faţa mea.

— Ia zi-mi, ai fost admisă la Smith?

John Lockwell şi-a scuturat trabucul afară, pe fereastră.

— Încă aştept răspunsul.

— Tot nu ştiu ce scria în scrisoare.

— Era foarte apreciativă... şi bine scrisă, l-am asigurat eu.

— Sper că ai menţionat şi martiniurile tale.

— Nu, dar am menţionat legăturile pe care le am cu mecanicii auto.

— Merge ca unsă acum. Vrei să te duc undeva? Charlotte m-ar considera un unchi îngrozitor, dacă nu aş lua-o pe prietena ei din drum cu maşina. Hai să bei ceva împreună cu mine. Am un apartament privat în Quarter, acum. Mai discret.

— Nu, mulţumesc. Am alte planuri.

Lockwell mi-a zâmbit.

— Poate altă dată.

A arătat cu degetul spre mine.

— Ai ceva aparte, Josephine. Şi îmi place rujul tău.
A plecat. M-am şters la gură cu dosul palmei.

TREIZECI ŞI ŞASE

Stăteam pe marginea patului cu cutia de trabucuri în poală. M-am uitat la cecul domnului Hearne. Va observa soţia lui că nu a fost onorat? Dacă l-aş încasa acum, poliţiştii s-ar putea să remarce tranzacţia şi să vină să îmi pună întrebări. M-am uitat la semnătura sigură şi elegantă.

M-am dus cu gândul înapoi la mama, când am fost împreună la Meal-a-Minit şi a scos un teanc de bani din poşetă, lăudându-se că urma să ia cina la Antoine's. Făceau pereche bună împreună, fără nicio îndoială, Cincinnati cu hainele unui mort, iar mama cu portofelul unui mort.

Am pus cecul împreună cu ceasul sub scândura din duşumea. Aveam de gând să le iau pe amândouă la Shady Grove şi să scap de ele acolo. Asta ar fi trebuit să fie grija mea de căpetenie. Dar nici pomeneală. Îmi petrecusem întreaga dimineaţă gândindu-mă la Patrick, întrebându-mă dacă avea să vină la librărie. Nu a venit. Trebuia să aştept până când aveam să mă duc pe la Charlie ca să îl văd. Seara trecută mă spălasem pe păr şi mi-l aranjasem. M-am tot uitat în oglindă şi mi-am schimbat bluza de două ori. Dintr-odată, voiam să îl impresionez pe Patrick, să arăt bine pentru el.

Domnişoara Paulsen a trecut pe la librărie, băgându-şi nasul peste tot, din nou. Am anunţat-o că urma să plec la Slidell să îl vizitez pe Charlie şi aveam să îi dau un raport complet la întoarcere. Ea i-a scris un bilet lui Charlie şi a insistat să îl sigileze într-un plic înainte de a mi-l înmâna. Apoi i-am vândut cartea lui Shirley Cameron şi am discutat despre prietena ei de la Smith, care scria ficţiune istorică. Era de părere că urma să ne înţelegem bine. Domnişoara Paulsen era o femeie interesantă şi amabilă, când nu făcea pe detectivul.

A sosit o scrisoare de la Charlotte în care aceasta mă întreba dacă primisem vreo veste în legătură cu dosarul de înscriere. A menţionat, de asemenea, faptul că verişoara ei, Betty Lockwell, îi scrisese ca s-o întrebe de Patrick, cerându-i să îi înlesnească o altă întâlnire cu el. Lui Charlotte i se părea amuzantă pasiunea asta a lui Betty. Mie mi se părea enervantă. Am azvârlit scrisoarea în sertarul biroului, am încuiat uşa şi am ieşit.

În timp ce mergeam pe stradă, repetam în gând ce aveam să îi spun lui Patrick când o să-l văd. Voiam să-i dau impresia că eram în largul meu, să nu simtă deloc cât de buimacă fusesem toată ziua din pricina sărutului său. Aveam să-l las pe el să preia iniţiativa. Când am ajuns la uşă am tras cu urechea să aud pianul, dar în casă era linişte. Mi-am pus cheia la loc în

buzunar şi am ciocănit.

Uşa s-a deschis.

— Bună, Jo. Intră.

Patrick era desculţ, îmbrăcat cu o cămaşă proaspăt călcată şi tocmai îşi trecea o curea prin găicile pantalonilor. Părul lui era încă ud.

— Arăţi bine, i-am zis eu, sperând să îmi întoarcă şi el complimentul.

— Mulţumesc. Mă întorc imediat. Trebuie să îmi iau pantofii. A dat fuga sus.

Ceva mirosea bine. M-am plimbat agale prin camera de zi, îndreptându-mă spre pianul lui Patrick. Mi-am trecut uşor degetele peste inscripţia *Bösendorfer,* apoi mi-am plimbat mâna pe deasupra clapelor, fără să scot vreun sunet. *Liebesträume* de Franz Liszt era deschis pe stativul pentru partituri. M-am uitat la toate notele acelea şi m-am minunat cât de uşor îi era lui Patrick să transforme micuţele puncte negre într-o muzică frumoasă.

— Am făcut crochete, mi-a spus el, coborând din nou scările. Am luat reţeta din aceeaşi carte de bucate a lui Betty Crocker pe care a cumpărat-o doamna aceea nefericită în căsnicie.

— Ce înseamnă? l-am întrebat, arătând spre partitură. Patrick a venit şi s-a uitat peste umărul meu.

— *Liebesträume,* este în germană, mi-a spus el.

— Ştiu că este în germană, dar cum se traduce?

Patrick a închis partitura şi a pus-o pe capacul pianului.

— Înseamnă *Vise de iubire.*

Roşise?

— Oh, am zis eu, nevrând să dau la iveală zâmbetul care înflorea înăuntrul fiinţei mele. Ce face Charlie?

— Doarme mult. Aproape douăzeci de ore pe zi. Trebuie să îl trezesc ca să mănânce.

— Crezi că-i din cauza medicamentelor?

— Nu ştiu. O să-l întreb pe Randolph.

Patrick a scos o farfurie din dulap şi mi-a întins-o mie.

— Când căutam o pernă în plus pentru Charlie, în dulapul lui, am dat peste un manuscris, pe raftul de sus.

— L-ai citit?

— Mă simt prost s-o spun, dar, da, l-am citit. Ştiam că voia să aştept până când îl termină. Dar muream de curiozitate. Şi ştii ceva? E chiar foarte bun. Mi-ar fi plăcut să-l fi terminat.

— Păi, nu se ştie niciodată. Poate că îl va termina când îşi va reveni, am zis eu.

Ne-am aşezat să mâncăm la masa din bucătărie. Sperasem că o să

mâncăm în sufragerie, dar poate c-ar fi părut prea formal. Mi-am tot zis în gând să încetez să mă gândesc că această vizită ar putea fi o întâlnire între doi îndrăgostiţi. Mâncasem împreună cu Patrick de sute de ori. Dar nu mă puteam abţine. Odată plecată la Shady Grove, nu ştiam cât timp avea să treacă până să-l revăd. Am început să mâncăm, iar eu i-am povestit despre mama.

— Vai de mine, Jo, asta-i o nebunie, a remarcat Patrick.

— Ştiu că este o nebunie. Dora zice că vor să îi pună mamei nişte întrebări fiindcă a fost un martor care a declarat că a văzut-o împreună cu domnul Hearne.

— Şi Willie ce zice?

— Willie mă trimite la Shady Grove.

M-am uitat la Patrick.

— Nu ştiu cât timp voi fi plecată.

— Ei da, se înţelege. Nu vrea ca mama ta să te târască şi pe tine în toată povestea asta.

— Nu ştiu cât timp voi fi plecată, am repetat eu. S-ar putea să fim nevoiţi să închidem librăria.

— Am să găsesc eu o soluţie, m-a asigurat Patrick. Probabil că-ţi va prinde bine o vacanţă. Ia-ţi cu tine un teanc din noile cărţi pe care voiai să le citeşti.

Am terminat masa, stând de vorbă despre tot felul de lucruri fără importanţă. Din două în două minute, duceam o nouă polemică în sinea mea dacă să deschid sau nu discuţia despre cele întâmplate în librărie.

— Ia spune-mi, Jo, pot să-ţi cer o favoare? m-a întrebat Patrick. Îl ţii minte pe James de la Doubleday? Este ziua lui şi prietena lui dă o petrecere pentru el, în seara asta. M-au invitat şi pe mine şi chiar voiam să mă duc, dar...

— Dar ai nevoie de cineva care să stea cu Charlie.

Patrick a dat din cap.

— Te-aş lua cu mine la petrecere, dar Randolph este ocupat azi şi nu poate să vină aici.

— Bineînţeles că voi sta cu Charlie.

— Ah, mulţumesc. Nu stau mult.

Am spălat vasele, iar Patrick s-a dus sus să vadă ce făcea Charlie. A coborât îmbrăcat în sacou şi cravată.

— Arăţi bine. Şi miroşi bine.

Mirosea a apă de colonie. Una nouă.

— Mă bucur că-ţi place.

A pornit spre uşă, s-a oprit, apoi s-a întors la mine. Mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a sărutat în grabă.

— Mulţumesc, Jo. Mă întorc repede.

Uşa s-a trântit în urma lui. Nu observasem treaba asta în librărie. Buzele lui erau reci.

∵

Nu s-a întors repede. Orele s-au scurs una după alta. Am citit reviste, am şters praful de pe pian şi, într-un final, m-am dus sus să văd ce făcea Charlie. M-am oprit în dreptul uşii închise a dormitorului lui Patrick, rezistând tentaţiei de a intra să arunc un ochi. În schimb, am intrat în camera lui Charlie. Dormea, cu pătura trasă cu grijă până sub bărbie. Încăperea era curată şi ordonată. Sticluţele cu medicamente erau aliniate pe comodă, alături de o coală de hârtie cu instrucţiuni scrise de Randolph. Am crăpat un pic geamul ca să aerisesc puţin camera. Foaia de hârtie încă mai era în maşina de scris. M-am uitat mai bine. Apăruse încă o literă.

BL

M-am aşezat pe marginea patului. Pielea decolorată din jurul rănilor lui Charlie era pătată cu portocaliu, de la antiseptic. Am dat uşor la o parte pătura. Charlie strângea în braţe cutia roz de bomboane pentru Ziua îndrăgostiţilor. Era palid şi părul lui cenuşiu era la fel de zburlit.

— Of, Charlie, am şoptit eu. Ce-ai păţit? Voiam doar să te tund. Îmi pare aşa de rău.

Pleoapele i-au fluturat şi ochii i s-au deschis. Şi, pentru o fracţiune de secundă, a zâmbit. Era acelaşi zâmbet cu care mă privea când aveam opt ani şi mă ascundeam în librăria lui, acelaşi zâmbet cu care mă privea prin vitrină, când eram afară şi măturam trotuarul. Era zâmbetul care voia să spună: „Eşti o fată bună, Josie".

I-am dat părul la o parte din ochi.

— Te iubesc, Charlie Marlowe. Mă auzi? O să o scoatem noi la capăt cumva.

Dar el adormise deja.

M-a trezit mirosul cafelei. Eram pe canapea, învelită cu o pătură pe umeri. Draperiile din camera de zi erau luminate diafan, în nuanţa piersicii. Răsărea soarele. M-am târât până la bucătărie. Patrick stătea la masă, în continuare îmbrăcat cu sacou şi cravată.

— Te-am trezit? m-a întrebat el.

— Nu-mi vine să cred că am adormit. Charlie e bine?

— E bine. Scuze, am întârziat mai mult decât mă aşteptam. Patrick nu dormise, dar nu părea obosit.

— A fost o petrecere frumoasă?

— Mda, dar eu am fost maimuţa de la pian. M-au pus să cânt toată

noaptea. Am cântat jazz cât pentru o viaţă întreagă.

Patrick s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit.

— Jo, ghici cine a fost la petrecere.

— Cine?

— Capote.

— Truman Capote? I-ai spus că ţi-a plăcut cartea lui şi că ai vândut-o ca pâinea caldă la librărie?

— N-am stat decât foarte puţin de vorbă. Şi mai mult despre Proust. Are cea mai ciudată voce pe care am auzit-o vreodată, Jo, şi este atât de scund! Are doar vreun metru şaizeci înălţime, dar i-a zăpăcit pe toţi literaţii prezenţi. Singura persoană care a reuşit să ţină pasul cu el a fost excentricul acela, Elmo Avet[24].

— Willie îl cunoaşte pe Elmo. Îi spune Regina Albinelor[25], dar adoră mobilierul vechi pe care i-l vinde el. Se pare că a fost o petrecere pe cinste.

— Ţi-am făcut nişte cafea. Pleci în dimineaţa asta, nu?

Am confirmat dând din cap.

— Ne va fi dor de tine, a zis Patrick, turnându-mi o ceaşcă de cafea.

— Şi mie. Poţi să iei legătura cu mine prin Willie. Ea îmi va lăsa mesaje la băcan. Şi bineînţeles că poţi să-mi scrii. Ţi-am lăsat adresa pe tejghea. Oh, era să uit! Domnişoara Paulsen a trecut pe la librărie.

Patrick s-a întors ca ars, cu chipul lui pistruiat schimonosit de spaimă.

— Din nou?

— Da. I-am spus că mă duc la Slidell, să îl vizitez pe Charlie. Mi-a dat un bilet pentru el.

Am scos plicul sigilat din poşetă şi i l-am dat lui Patrick.

El l-a rupt şi a citit biletul. Apoi mi l-a întins.

Nu ai fost niciodată atras de-a scrie romane poliţiste şi te-ai apucat din senin de aşa ceva.

Trimite-mi o scrisoare din Slidell, altfel voi şti că totul nu este decât o minciună.

Îngrijorată – Barbara

---

[24] Posesor al unui magazin de antichităţi în Cartierul Francez şi al unor prieteni împreună cu care, în 1950, organizează primul carnaval al gay-ilor (Krewe of Yuga), în acelaşi timp cu Carnavalul de Mardi Gras din New Orleans. Yuga va deveni o tradiţie în acest oraş, împotriva prigoanei McCarthy-iste („New Orleans Witchhunt”), cu arestări şi hărţuiri, din deceniul 1950.

[25] Aluzie la titlul de Queen of Yuga (regină a carnavalului Yuga) al lui Elmot.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Îmi plăcea la nebunie taxiul lui Cokie.

Dar acum nu eram în taxiul lui Cokie. Eram în Mariah, iar Cokie era tot un zâmbet.

— Mai toarnă-mi un strop de cafea din termosul ăla, Josie, fetiţo! Ştii, tare frumos se conduce maşina asta. Într-o bună zi, o să-mi iau şi eu un Cadillac mare şi negru, exact ca ăsta, cu capace de roţi albe şi toate cele. De bună seamă!

— Maşina asta atrage prea multă atenţie. Ar fi trebuit să luăm taxiul. Eu îl ador. Este atât de confortabil.

— Taxiul meu e fată bună. E-hei, dacă ar putea vorbi despre tot ce i-a fost dat să vadă! Dar, acuma, ăsta nu este drumul spre Northampton. Ăla merge spre nord prin Mississippi şi ajunge tocmai în Alabama. Cornbread spune că e cel mai bine să o porneşti la drum de-ndată ce răsare soarele şi să tragi pe dreapta înainte ca soarele să apună. Sunt de acord cu el. O să stai la verişorul lui Cornbread, în Georgia, iar el are o mătuşă bătrână în Virginia, dacă ai nevoie să opreşti acolo.

— Ce drăguţ din partea ta că ai planificat totul, Coke, dar încă n-am fost admisă la colegiu.

— O să fii. Ştiu eu.

Cokie a dat în mod repetat din cap.

— Sigur o să fii admisă!

Şi-a întors faţa de la volan la mine.

— Trebuie să pleci acolo Josie. New Orleans este bun pentru unii oameni şi foarte bun doar pentru puţini. Nu şi pentru tine. Prea mult balast care te trage în jos. Tu ai visuri şi potenţialul de a le transforma în realitate. Pun pariu că te-ai simţit legată de bărbatul ăla bogat din Memphis fiin'că vedeai în el imaginea tatălui tău. Şi sunt de acord, fiin'că în niciun caz nu puteai să ieşi aşa o fată grozavă, decât dacă cealaltă jumătate din care ai fost făcută era grozavă. Aşa că o să fii admisă şi o să ne faci pe toţi mândri de tine. Pe mine, unul, sigur mă vei face mândru.

Am petrecut cele trei ore de drum stând de vorbă. Cokie mi-a povestit despre părinţii lui. Tatăl său era un alb din Canada care s-a stabilit în New Orleans. Avea familie, soţie şi copii, dar a întreţinut în secret o relaţie extraconjugală cu mama lui Cokie. A murit chiar înainte de a împlini Cokie trei ani. Spre deosebire de mine, Cokie a fost apropiat de mama lui şi ochii îi jucau în lacrimi ori de câte ori vorbea despre ea. A iubit-o profund şi spunea

că ea întotdeauna l-a răsfăţat. A murit pe când el avea şaisprezece ani. Mi-a mărturisit că i-a fost imposibil să îşi găsească o nevastă, pentru că îşi dorea o femeie cu calităţile pe care le avusese mama lui. Orice femeie pe care i-o sugeram drept potenţială parteneră de viaţă o respingea cu un pufăit dispreţuitor şi cu nişte comentarii care mă făceau să râd atât de tare, încât aproape că făceam pe mine.

— Bine, ce-ai zice de Bertha?

— Ei, Bertha este drăguţă, da' e prea bătrână. Îmi plac fetele pe care pielea şade mai întinsă.

— Dar Tyfee? am propus eu.

— Tyfee? Cred că îţi baţi joc de mine. Are doar trei deşte la picioare şi asudă ca un câine care se cacă sâmburi de piersici. Şi îşi vopseşte mereu părul cu zaţ de cafea. Arată de parc-ar avea capul plin de noroi. Nu, mulţumesc.

Tyfee avea doar trei degete la picioare. De unde era să ştiu eu?

Cokie era pretenţios în privinţa unei partenere, dar părea să ştie exact ce voia de la o femeie. M-a dus cu gândul la Patrick şi la despărţirea noastră stânjenitoare. Mă îmbrăţişase lung şi strâns, de parcă nu avea să mă mai vadă vreodată. Dar nu mă sărutase. Se mulţumise doar să mă privească intens, cu ochi înneguraţi. Nu-mi dădeam seama dacă era supărat pe mine că plecam sau era supărat din cauza lui Charlie.

Am sosit chiar înainte de prânz. Cokie s-a oprit acasă la Ray şi la Frieda Kole. A pus mâna pe capota maşinii lor.

— E rece. Dorm de ceva vreme, a remarcat Cokie.

Bieţii Ray şi Frida! Mă tot întrebam din ce cauză le era atât de frică de întuneric.

Cokie a pus o lădiţă din partea lui Willie pe veranda lor. Înăuntru era o caserolă cu tocană preparată de Sadie, o cutie cu ţigarete, o sticlă de Muscatel şi o scrisoare de la Willie, prin care îi însărcina să aibă grijă de mine.

Cokie a oprit maşina pe aleea lungă, străjuită de copaci, de la Shady Grove.

— Acuma, Jo, ai grijă să stai tot timpul cu urechile ciulite. E ăsta un loc plăcut şi liniştit, dar poa' să-ţi creeze şi probleme la fel de bine. Poţi să urli cât oi vrea, că nimeni n-o să te audă. Nici măcar Ray şi Frida. Sunt la un kilometru şi ceva depărtare.

— Vorbeşti de parcă ar fi urşi prin preajmă sau aşa ceva.

— Nu vorbesc despre animale. Vorbesc despre răufăcători.

Am izbucnit în râs.

— Nimeni nu vrea să jefuiască Shady Grove. Nu e nimic aici, în afară de

mobilă şi nişte vase vechi de bucătărie.

Shady Grove era întruchiparea tihnei. O căbănuţă în stil creol, cu o verandă mare, înconjurată de stejari drapaţi cu licheni.

Cokie a tras frâna de mână.

— Ascultă-mă bine, Josie, nu glumesc deloc. Treaba asta cu mama ta e foarte serioasă. Sunt o grămadă de oameni care nu o vor înapoi în New Orleans. Willie a fost deşteaptă că te-a îndepărtat de oala care stă să dea în clocot, dar chiar şi aci trebuie să fii pregătită pentru orice. Te poţi pomeni cu vreun idiot care să creadă că poate ajunge la mama ta prin tine.

Am coborât din maşină şi am scos mica mea valiză şi cutia mare, plină cu cărţi, de pe bancheta din spate. Cokie a deschis portbagajul. Era plin de lăzi şi de alte cutii.

— Cokie, aici este jumătate din cămară! Credeam că rămân la Shady Grove o săptămână, cel mult.

— Sadie a gătit toată noaptea pentru tine. Să ai destule provizii.

A scos geanta de golf a lui Willie din portbagaj.

— Ia asta. Ştii că nu pot să suport armele.

M-am uitat în geantă.

— Le-a trimis pe toate?

— Cu cartuşe de rezervă, în buzunarul din faţă. Mi-a spus că ţi-a zis să-ţi aduci pistolul.

— Nu e un pic cam exagerată treaba asta?

— Păi, n-ai mai fost niciodată singură aici. Dacă vine cineva?

— Cine să vină? Frieda Kole, de pildă?

— Cincinnati, de pildă.

Îi scăpase porumbelul şi nu mai avea cum să-l retragă. Am simţit cum mi se înfige un cuţit de gheaţă în beregată. I-am auzit vocea – *Pun eu mâna pe tine, Josie Moraine.* Am scos afară una dintre puşti, ca să examinez mai îndeaproape ce mi-a trimis Willie.

Cokie s-a frecat cu mâna pe frunte.

— N-ar fi trebuit s-o spun. Dar asta nu înseamnă, Josie, că o să şi vină Cincinnati aici. Willie este îngrijorată că mama ta s-ar putea să vrea să depui mărturie pentru ea şi, ei bine, Cincinnati este înhăitat cu nişte oameni foarte răi.

— Cum ar fi Carlos Marcello?

Cokie mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Şi atunci mi-am amintit cum Patrick mă strânsese atât de tare, încât mă duruse îmbrăţişarea lui, de parcă şi-ar fi luat adio de la mine. Cokie s-a smârcâit şi a început să care lăzile pe verandă. L-am înşfăcat de braţ.

— Ce se întâmplă, de fapt, Cokie?

— Mama ta s-a băgat singură într-o belea cât casă, Jo. Un bogătaş a mierlit-o de la un Mickey şi cineva a declarat că ea a fost cu el.

— Cine a declarat asta poliţiei?

— Nu ştiu. Dacă se întâmplă ceva cu adevărat important, o s-apară la ziar. Când te duci la băcănie, poţi să-ţi iei unul. Dar ai grijă să umbli cu pistolul la tine şi să verifici bine casa când te-ntorci. Lasă nişte semne de-ale tale, ca să-ţi dai seama dacă a trecut cineva p-aci în lipsa ta.

Am ridicat obloanele de la ferestre şi am tras draperiile într-o parte şi într-alta. Cokie a pus proviziile în bucătărie.

— Ei, gata, nu-ţi mai bate capul cu asta. Willie a luat doar nişte măsuri de precauţie. Simte-te bine aici. Odihneşte-te şi citeşte toate cărţile ăstea pe care ţi le-ai adus. O să mă întorc cât ai zice peşte ca să te iau înapoi acasă.

Mariah a pornit-o pe aleea îngustă, stârnind un nor de praf în urma ei. Eu am rămas pe verandă petrecând-o cu privirea şi stând cu mâinile încleştate pe puşca lui Willie.

TREIZECI ŞI OPT

Nu mă mai întrebam de ce lui Ray şi lui Frieda le era frică de întuneric.

În fiecare seară mă duceam la ei acasă, de cum asfinţea soarele, şi stăteam împreună cu ei în maşină. Mă întindeam pe bancheta din spate şi dormeam, în timp ce ei pretindeau că mergeau cu maşina la Birmingham, Montgomery, şi către o destinaţie nouă, în fiecare noapte. Le pregăteam un mic dejun consistent la răsăritul soarelui, apoi mergeam pe jos un kilometru şi ceva înapoi la Shady Grove, cu perna în braţe. În fiecare zi la prânz, mă duceam la băcănie să îmi verific corespondenţa şi mesajele.

Îmi plăcea la Shady Grove şi nu simţeam deloc lipsa New Orleansului. Dar îi duceam lipsa lui Patrick şi îi scriam zilnic ca să aflu noutăţi despre Charlie. A trecut o săptămână, dar nu am primit nicio scrisoare de răspuns de la el. Când am sunat-o pe Willie de la băcănie, ea mi-a zis că Randolph se ducea la Charlie în fiecare zi şi că acesta se liniştise şi dormea mult. Nu a vrut să îmi spună prea multe despre mama, totuşi, în afară de faptul că s-a întors, a depus banii pentru cauţiune şi stătea la motelul *Town and Country.* Asta însemna că era cu împreună cu Cincinnati. Carlos Marcello era proprietarul motelului *Town and Country.* Willie mi-a mai zis că l-a trimis pe Cokie la Slidell ca să pună la poştă o scrisoare bătută la maşină pentru domnişoara Paulsen, pe care i-o dăduse Patrick.

Am încercat să îl sun pe Patrick de la băcănie, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Tocmai terminasem să mă spăl pe cap, când am auzit un zgomot. Părea a fi uruitul unui motor, dar imediat după aceea nu s-a mai auzit nimic. Am dat fuga în bucătărie şi am înşfăcat puşca. M-a îndreptat tiptil spre partea din faţă a căsuţei şi am tras cu ochiul afară pe fereastră. Nimic. Am împins cu precauţie uşa cu paravan din plasă cu piciorul. Balamalele au scos un scârţâit de protest, dându-mă de gol. M-am furişat afară pe verandă, ţinând vârful puştii îndreptat în faţa mea, spre alee. S-a auzit ceva trosnind pe partea laterală a verandei. M-am răsucit imediat spre stânga, cu degetul pe trăgaci.

— Hopa, uşurel!

Am dat cu ochii de Jesse Thierry, care stătea lângă motocicleta lui.

— Am oprit motorul pe alee şi am adus-o de coarne până aici, fiindcă nu am vrut să te sperii. Evident că schema n-a funcţionat, a remarcat el.

Am lăsat arma jos şi am răsuflat uşurată.

— Uită-te la tine cum arăţi, baricadată şi înarmată, de parcă ai fi Mae West din Motor City.

Era greu să te enervezi pe Jesse când era pus pe glume.

— Sunt surprinsă să te văd, atâta tot, i-am zis eu.

— Sper că este o surpriză plăcută, nu-i aşa?

— Sigur că da. Ai bătut tot drumul până aici cu motocicleta?

Jesse şi-a dat jos jacheta de piele şi a agăţat-o de şa.

— Vremea este minunată, aşa că a fost plăcut. M-am întâlnit din întâmplare cu Willie în Quarter, ieri, şi mi-a spus cum să ajung aici. Şi mi-a mai spus să îi dau raportul, la întoarcere.

Jesse a zâmbit.

— Aşadar, mă inviţi pe veranda aia a ta sau încă mai stai pe gânduri dacă să mă împuşti sau nu?

— Nu – adică da. Vino sus.

Nici nu mi-au ieşit bine cuvintele pe gură că Jesse a şi sărit pe verandă şi a ajuns lângă mine.

— Nu ştiu cum poţi să te mişti în jeanşii ăştia, m-am mirat eu.

— În ăştia? Nu sunt strâmţi, doar intraţi la apă. Vezi tu, când cumperi unii noi, nu ţi se potrivesc niciodată, aşa că trebuie să intri în cada cu apă fierbinte cu ei cu tot.

— Îi porţi în cadă? l-am întrebat eu, râzând.

— Da. Apa fierbinte îi face să ţi se muleze pe corp şi apoi ţi se potrivesc perfect.

— Dar atunci trebuie să umbli tot timpul într-o pereche de jeanşi uzi.

— Doar o singură zi.

Jesse a făcut un semn cu mâna spre părul meu.

— Se pare că şi tu ai fost în baie.

S-a făcut comod pe un scaun de pe veranda din faţă.

— Tocmai m-am spălat pe cap, dar după aceea a trebuit să mă duc să împuşc pe cineva. Vrei ceva rece de băut?

Când m-am întors, Jesse citea o poezie din volumul lui Keats pe care îl adusesem cu mine. Am stat amândoi pe verandă, jucând cărţi şi bând ceai cu gheaţă. Mi-a spus că o văzuse pe mama pe strada Bourbon şi că arăta slabă şi obosită.

— Tipul cu care este pare a fi un individ grosolan, Jo.

— Cincinnati? Grosolan e puţin spus. Ar trebui să fie în închisoare. E în cârdăşie cu banda lui Marcello. Şi cocota aia fraieră de maică-mea îl adoră.

Jesse a mai luat o carte.

— Accept miza ta, cocota aia fraieră de maică-ta, şi plusez cu un tată alcoolic iresponsabil. Atât de iresponsabil, încât şi-a înfăşurat maşina în

jurul unui copac. A omorât-o pe mama, mi-a făcut zob piciorul şi m-a lăsat cu cicatrice pe faţă.

Jesse a pus cărţile cu faţa în sus pe masă.

— Gin.

— Oh, Jesse, îmi pare rău. Nu ştiam.

— Nu este vina ta. Nici a mea. Aşa a fost să fie. Piciorul meu este bine acum. Nu sunt ca Tyfee-trei-deşte sau mai ştiu eu cum. Dar nici n-o să mă primească în armată din cauza lui. Ce zici, jucăm un poker?

— Bine.

L-am urmărit pe Jesse cum făcea cărţile, în timp ce îmi zâmbea. Spusese că nu a fost vina lui. Mi-aş fi dorit să simt şi eu acelaşi lucru despre mama. Ştiam că nu greşisem cu nimic, dar, din nu ştiu ce motiv, întotdeauna m-am simţit vinovată. Jesse a împărţit cărţile, iar eu am încercat să-mi aduc aminte de regulile jocului.

— Aşadar, dacă o pun pe mama mea împreună cu tatăl tău, obţin un full, adică o casă plină.

Jesse a sorbit o înghiţitură din paharul lui, nedezlipindu-şi ochii de la mine nicio clipă.

— Mie mi se pare că sună a casă destul de goală. Dacă poliţaii o găsesc pe mama ta vinovată, va fi acuzată de crimă, Jo.

— Ştiu. Lui Willie îi este teamă că îmi vor cere să depun mărturie. De aceea mă ţine ascunsă aici.

— Te simţi în siguranţă?

— Sunt bine.

Ceva dinăuntrul meu mă îmboldea să recunosc faţă de Jesse că îmi petreceam toate nopţile pe bancheta din spate a Buickului ruginit, pe un drum imaginar spre nicăieri.

Jesse s-a lăsat pe spate şi s-a uitat dincolo de verandă.

— Trebuie să recunosc că este o ascunzătoare frumoasă. Nu m-ar deranja să mă rătăcesc pe aici. Ce se mai află pe drumul acesta?

— Vrei să-ţi arăt?

TREIZECI ŞI NOUA

Am împrăştiat un strat fin de ţărână, imposibil de detectat, pe treptele din faţa căsuţei. Treaba asta îmi permitea să văd, la întoarcere, urme de paşi sau orice altă intruziune cât fusesem plecată. I-am dat lui Jesse pistolul meu şi l-am rugat să-l pună în buzunarul jachetei lui.

— Doamne, eşti o adevărată Bonnie Parker!

— Este puţin probabil ca o doamnă care ştie ce sfori să tragă să se şi încurce în ele.

Jesse a izbucnit într-un râs isteric.

— Asta e de la Willie citire?

— Nu, de la Mae West. Bun, deci, zi, cum mă cocoţ pe chestia asta îmbrăcată în fustă?

Jesse s-a învârtit în cerc cu motocicleta ca să o îndrepte cu faţa spre drum.

— M-am gândit să vin cu Mercerdesul aici, dar nu vreau să-l vezi până nu e gata de tot. Arată grozav, Jo.

Norii au fugit de pe cer şi soarele a început să dogorească deasupra capetelor noastre. Jesse mi-a explicat cum să mă aşez şi unde să îmi pun picioarele.

— Nu uita să ţii picioarele departe de toba de eşapament.

Şi-a pus ochelarii de soare.

— Şi acum, va trebui să te ţii strâns de mine. Aşa că încearcă să te controlezi, bine?

— Ce nostim! De ce nu mă laşi pe mine să conduc? Atunci tu ar trebui să te ţii strâns de mine.

— Oricât de mult mi-ar plăcea asta – şi crede-mă pe cuvânt că mi-ar plăcea –, nu e o idee bună. Te afli pentru prima oară pe o motocicletă.

Jesse a pornit motorul, iar eu m-am cocoţat în şa. Nu aveam de gând să mă ţin de el, dar de îndată ce motocicleta s-a pus în mişcare, l-am şi înhăţat de talie. Îi simţeam râsul din stomac. La capătul aleii, i-am spus să o ia la stânga. Am ţinut drumul drept până la intersecţia din Possum Trot. Nu se compara nici pe departe cu mersul în maşină. Cerul era deasupra noastră, iar eu simţeam mirosul de piele al jachetei lui Jesse, încinsă de căldura soarelui. Motorul mârâia nervos. Jesse şi-a coborât mâna stângă, punând-o peste a mea.

— Eşti bine? mi-a strigat el.

— Mai repede! am urlat eu, prin vânt.

El s-a conformat, băgând motocicleta într-o treaptă superioară de viteză. Am zburat pe drum precum un glonte scăpat pe ţeava puştii. Nu aveam încotro şi trebuia să mă ţin strâns de el. Eram înspăimântată. Dar îmi şi plăcea.

Curenţii de aer năvăleau asupra noastră, biciuindu-ne trupurile şi răvăşindu-ne părul. Forţasem nota, fiind la limita pericolului, şi cu toate acestea mă simţeam în siguranţă. În deplină siguranţă, departe de Cincinnati şi departe de mama. Să mergi cu Jesse pe motocicletă era ca şi cum ai fi lăsat să scape un urlet dintr-o sticlă şi nu voiam să se mai termine vreodată.

În cele din urmă, ne-am apropiat de băcănie. L-am strâns de talie şi i-am făcut semn într-acolo. A încetinit şi a oprit.

Am sărit jos din şa.

— Eşti bine? m-a întrebat Jesse.

— Mi-a plăcut la nebunie! Inima mea e gata-gata să îmi sară din piept. Simt cum pielea mi-a luat foc.

— Asta e adrenalina. Uneori, când accelerez, simt vântul acela de libertate bătându-mi drept în faţă, şi am senzaţia că aş putea merge pe motocicletă o veşnicie.

Jesse a izbucnit în râs.

— Uită-te la tine!

— Ce este?

— Zâmbeşti cu gura până la urechi şi eşti îmbujorată toată. Haide să îţi iau ceva de băut.

Ne-am aşezat alături unul de celălalt lângă răcitorul cu sucuri. Încă mai eram într-o stare euforică de la plimbarea cu motocicleta şi l-am înghiontit cu şoldul ca să-l dau la o parte. El m-a înşfăcat de braţ şi s-a apropiat iar de mine.

— Ai face bine să te porţi frumos, altfel o să te las aici, mi-a şoptit el.

— În cazul ăsta, o să mă întorc, pur şi simplu, pe jos, aşa cum fac în fiecare zi.

El a părut surprins.

— Faci atâta drum pe jos până aici, de una singură?

— În fiecare zi. Eu, eu însămi şi cu mine. Nu eşti gelos?

Jesse a întins mâna şi mi-a dat o şuviţă de păr la o parte din ochi.

— Mda, cam sunt, ce-i drept.

Mâna i-a zăbovit pe obrazul meu. Privirea mea a fost atrasă de a lui.

— Hei, Josie! Nu ai mesaje astăzi, dar am o scrisoare pentru tine.

Proprietarul magazinului mi-a întins un plic. Am recunoscut scrisul lui Patrick. M-am întors cu spatele la Jesse şi am rupt plicul.

Dragă Jo,

Îmi cer scuze că nu ţi-am scris mai curând, dar am fost foarte ocupat. Charlie doarme foarte mult, însă Randolph mi-a spus că ieri a umblat prin cameră. Am văzut-o pe mama ta pe strada Chartres cu un mafiot oarecare. Poliţaii l-au adus pe şeful bandei de la închisoarea Baton Rouge, pentru interogatoriu, iar el a pretins că a crezut că domnul Hearne adormise cu capul pe masă, nu că ar fi fost mort. Capote a dat o petrecere înainte de a pleca din oraş şi m-a rugat să cânt la pian. Încă nu ai primit nimic de la Smith. Cam atât de pe aici, deocamdată.

Îţi duc dorul – Patrick

PS. Betty Lockwell a trecut de două ori pe la librărie. Scrie-mi şi spune-mi ce crezi că a cumpărat.

Jesse şi cu mine ne-am aşezat pe treptele din lemn ale băcăniei, bând bere de ghimbir şi aruncând cu pietricele într-un copac. Mi-am imaginat că acel copac era Betty Lockwell şi l-am nimerit de fiecare dată. Fiecare ramură pe care o ţinteam era ba un braţ, ba un picior, apoi capul. Alune sărate.

— Şi de cât timp eşti fata lui Patrick? m-a întrebat Jesse.

Nu-mi ardea să vorbesc despre Patrick, mai ales cu Jesse.

— Nu ştiu, i-am zis eu.

Am azvârlit o piatră, ţintind ultima rămăşiţă din Betty.

— Sărută bine?

M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Poftim?

Mi-a aruncat un zâmbet infatuat.

— Asta înseamnă că nu.

— Dar tu? Sunt convinsă că ai o mulţime de iubite.

— Nu sunt singur. Dar nici n-am vreo iubită.

Jesse a tras o duşcă din sticlă şi s-a lăsat cu spatele pe trepte.

— În noaptea aceea, la Dewey's, tu mi-ai zis că te întâlneai cu tipul tău. Te-am urmărit. Era întuneric şi voiam să mă asigur că nu aveai să păţeşti nimic. Ai coborât până la malul fluviului. Ţi-a tras clapa.

Jesse mă urmărise în noaptea când m-am dus cu ceasul la fluviu.

— Nu, eu...

— Da, Jo, el nu a apărut şi tu ai început să plângi. Iar eu stăteam acolo şi mă gândeam: „Doamne, ce tâmpit poate fi tipul ăsta!". Aşa că nu pune la suflet orice te-ar fi deranjat în scrisoarea aia de la el. Uită-l, pur şi simplu. Mergi mai departe şi, Doamne, cei din Massachusetts nu au habar cine o să

vină peste ei. Pun pariu că vei fi prima Mae West pe care au avut-o vreodată.

Jesse a scurs sticla de bere până la ultima picătură.

— Haide. E timpul să plecăm. Mă aşteaptă o călătorie de trei ore.

Ne-am întors la Shady Grove, mergând mult mai încet de data asta. M-am ţinut de Jesse şi mi-am sprijinit obrazul de spinarea lui.

Ţărână de pe trepte nu fusese deranjată. Căsuţa era cufundată în linişte, dormitând în soarele după-amiezii. Am mâncat câte un sandviş pe verandă în tăcere, privind cum fluturau uşor în adierea vântului perdelele de licheni spanioli atârnate de ramurile stejarilor. Jesse mi-a returnat pistolul şi l-am condus, coborând treptele, la motocicleta lui.

— Oh, era să uit.

Şi-a dus mâna la buzunarul jachetei de unde a scos o carte de vizită.

JESSE THIERRY
SERVICE AUTOMOBILE DE LUX
TEL: RAYMOND 4001

— Individul ăla, Lockwell, mi-a cerut cartea de vizită, dar eu n-aveam aşa ceva. Tipii ăia din Uptown ar putea avea nevoie, probabil, de un mecanic discret, iar eu i-aş putea taxa pe măsură pentru asta. I-am lăsat cartea de vizită lui Willie şi ea mi-a spus că s-ar putea să îmi dea mulţi clienţi pe mână. În mod sigur voi face bani mai frumoşi decât din vânzarea florilor.

— E o afacere bună, i-am zis eu.

— Amândoi avem o câte o mică afacere bună, nu-i aşa?

Şi-a îmbrăcat jacheta.

— Dar vreau să cred că punem mai mult suflet decât alţii în ceea ce facem.

— Cred că e grozav, Jesse. Ai chiar şi telefon, am remarcat eu.

— Nu, este al vecinilor. Mi-au promis că vor prelua mesajele şi vor veni să mă anunţe. Ei bine, am s-o pornesc la drum.

— Mulţumesc pentru că ai bătut atâta cale până aici şi că mi-ai ţinut companie.

— Pe curând, Jo.

Jesse şi-a pus ochelarii.

— A fost o zi plăcută.

M-am aşezat pe trepte şi l-am privit cum se îndepărta. Am ascultat bârâitul motocicletei până când s-a stins cu totul, înlocuit fiind de simfonia greierilor şi a broaştelor. Am rămas acolo până când soarele a coborât dincolo de linia orizontului, apoi am încuiat uşa şi am luat-o pe jos spre Ray şi Frieda, cu perna în braţe.

Am călătorit spre Biloxi.

PATRUZECI

Două zile mai târziu, am primit o carte poştală de la Jesse.

Motor City. Mae West. Massachusetts.
Jesse

Pe de-o parte, speram ca Jesse să se întoarcă, dar, pe de altă parte, speram să mai primesc o scrisoare de la Patrick. Am terminat de citit cărţile din cutie. Ca să-mi mai alung plictiseala, am făcut curat în căsuţă de câteva ori.

Am scos aşternuturile de pe patul lui Willie, am frecat duşumelele, am spălat pereţii şi am aerisit şifonierele. Nu am îndrăznit să reorganizez nimic. Lui Willie nu i-ar fi plăcut să cotrobăi prin lucrurile ei. Am dat doar la o parte obiectele de prin sertare ca să le şterg. Aşa am găsit pozele. Ascunse în fundul sertarului de sus al comodei lui Willie, într-un plic îngălbenit. Erau trei fotografii.

În prima era o femeie matură. Purta o rochie lungă, neagră, încheiată de sus până jos cu un şir de nasturi micuţi. Stătea cu un braţ sprijinit de o coloană, iar chipul ei părea animat de dorinţa de a-l bate pe fotograf cu un levier sau cu vreun alt instrument bont. Pe spate era mâzgălit cuvântul *Wilhelmina.* Am privit-o mai atent şi mi s-a părut că desluşesc trăsăturile lui Willie pe faţa ei.

Următoarea fotografie nu avea nume, era doar datată pe spate: 1935. Bărbatul din fotografie era incredibil de frumos. Am recunoscut scaunul pe care stătea, dar nu şi încăperea. Scaunul era cel pe care îl avea Willie în salonul din casa de pe strada Conti.

În ultima fotografie era înfăţişată Willie, pe când avea vreo zece ani, cuibărită la poalele unui copac. Părul îi stătea zbârlit în toate direcţiile. Faţa ei radia de o veselie răutăcioasă. Willie nu vorbea niciodată despre copilăria ei. Am privit îndelung poza, şocată de faptul că ea fusese vreodată copil. Îmi imaginam cumva că Willie se născuse cu vocea aceea răguşită şi cu isteţimea ei care o întrecea pe a oricărui escroc. Şi iat-o aici, o copiliţă dulce cu un zâmbet larg. Dar ce s-a întâmplat cu Willie din fotografie? Adeseori tânjeam să mă uit la fotografiile mele din copilărie, doar că nu exista niciuna. Mama nu mă dusese niciodată la fotograf.

M-am întors cu gândul la fotografiile în rame de argint din casa şi din biroul lui Lockwell. Erau expuse, înfăţişând istoria familiei, astfel încât să poată fi văzute de toată lumea. Willie le ţinea pe ale ei ascunse în fundul

sertarului. Istoria şi visurile mele fuseseră pe o listă din biroul meu, acum îngropată în grădina din spatele casei.

Problema fusese rezolvată. Găsisem o veche cutie din metal pentru praline, în bucătărie. Am întors ceasul domnului Hearne, am potrivit ora şi l-am pus în cutia de tablă împreună cu cecul. Parcă îl vedeam pe Forrest Hearne în faţa ochilor, parcă îi auzeam vocea. Îmi întindea cecul pentru Keats şi Dickens, cu zâmbetul pe buze, iar ceasul i se iţea de sub mânecă. De ce nu l-oi fi şters de amprente şi să-l trimit familiei prin poştă? Adresa era pe cec. Soţia şi copiii lui l-ar fi preţuit cum se cuvine. Ar fi fost atât de recunoscători.

L-am îngropat lângă liliacul indian din fundul grădinii.

Am auzit un claxon. L-am recunoscut imediat. Am ieşit în fugă pe verandă şi l-am văzut pe Cokie cum intra pe alee cu Mariah. Am sărit peste trepte şi mi-am azvârlit braţele în jurul lui.

— Ce bine îmi pare că te văd! Ţi-e sete? Vrei să mănânci ceva?

Cokie s-a eliberat din strânsoarea mea. Pe faţă îi era zugrăvită o expresie solemnă.

— E vremea să te-ntorci, Josie, fetiţo.

— În sfârşit! Începusem să rămân fără mâncare. A plecat mama?

Cokie şi-a lăsat capul în jos. Vorbea atât de încet, încât nu auzeam ce spunea.

— Ce-ai zis?

El a tras aer în piept.

— Domnul Charlie a murit.

M-am aşezat pe scaunul de lângă al şoferului. Suspinam, neîmpăcată. Lacrimi fierbinţi îmi lunecau pe faţă şi pe gât. Cokie mi-a povestit că starea de sănătate a lui Charlie se înrăutăţise. Patrick şi Randolph au stat toată noaptea cu el. Patrick era la căpătâiul lui, ţinându-l de mână, atunci când a trecut în nefiinţă. Randolph a chemat-o pe Willie. Ea şi Cokie s-au dus să îl ajute pe Patrick. Willie a făcut aranjamentele necesare cu antreprenorul de pompe funebre şi cu înmormântarea care urma să aibă loc mâine.

Cu toţii au dat o mână de ajutor. Toată lumea a fost acolo. Cu excepţia mea.

Cokie mi-a adus ziarul.

> **CHARLES MARLOWE** – mult iubitul fiu al defuncţilor Catherine şi Nicholas Marlowe, fratele regretatului Donald Marlowe şi tatăl lui Patrick J. Marlowe, proprietar al Librăriei Marlowe, scriitor, în vârstă de 61 de ani şi locuitor al acestui oraş în ultimii 39 de ani. Rudele şi prietenii sunt invitaţi să participe la serviciul funerar care va avea loc

miercuri, la ora unsprezece, la casa funerară Jacob Schoen şi Fiul, str. Canal, nr. 3827. Înmormântarea va avea loc la Cimitirul Greenwood.

— Dă-i drumul şi plângi în voie, Josie, fetiţo. Eu am plâns tot drumul până aici. Ştiu că voiai să fii acolo. Şi mama ta ie în continuare băgată în mocirlă până-n gât, dar Willie a zis că trebuie să te întorci acasă pentru funeraliile domnului Marlowe.

— Bineînţeles că trebuie să mă întorc acasă. Nu este în regulă, Cokie. Ar fi trebuit să fiu acolo pentru Charlie şi pentru Patrick. Willie nu a avut niciun drept să mă ţină departe.

— Patrick trece prin momente dificile, dar cred că le împăcat sufleteşte. I-a fost tare greu cu domnul Charlie, care a fost aşa de bolnav şi nu s-a putut face nimic pentru el.

Cokie m-a dus direct la Patrick. Chipul lui era o mască a durerii. S-a prăbuşit în braţele mele. Cokie m-a ajutat să-l duc înapoi în casă şi l-am întins pe canapea. Mi-am pus un braţ în jurul lui şi i-am mângâiat părul.

— Cât mă bucur că eşti aici, mi-a spus el.

— Şi eu.

— S-a dus, Jo. Ştiam că starea lui era gravă... dar nu mă aşteptam să se întâmple atât de repede.

Sadie trebăluia prin bucătăria lui Patrick.

— Sadie ne dă o mână de ajutor pentru mâine, mi-a explicat Cokie. După înmormântare, oamenii vor veni aici, la masă. Mă întorc mintenaş. Ai grijă de tine, băiete.

Cokie a ieşit pe uşa casei, târşâindu-şi picioarele.

— De ce trebuie să primesc oaspeţi? Ca să îi distrez? Tatăl meu tocmai a murit, s-a lamentat Patrick. Nu vreau să socializez.

— Nu este vorba de distracţie. Le dai oamenilor ocazia de a-şi exprima condoleanţele şi de a te alina.

Cuvintele astea aveau un gust coclit. Eram de acord cu Patrick. În New Orleans, uneori moartea era mai degrabă o ocazie de socializare. Şi el ştia asta mai bine decât oricine. Doar frecventa petrecerile post-mortem zilnic, vânând cărţi.

— Ai vorbit cu mama ta? l-am întrebat eu.

— Am făcut un schimb de telegrame. Vrea ca eu să mă duc în Indiile de Vest, desigur. Dar cum aş putea? Trebuie să organizez o petrecere funerară. Sunt atât de recunoscător că Willie mi-a trimis-o pe Sadie.

S-a lăsat să cadă la loc pe canapea, punând capul în poala mea.

— Mulţumesc, Sadie! a zbierat el, în direcţia bucătăriei.

— E mută, nu şi surdă, Patrick.

El şi-a ridicat mâna ca să îmi atingă faţa.

— Nici nu ştii ce fericit sunt să te văd. Nu pot să trec prin aşa ceva fără tine. Vei fi alături de mine mâine, da?

— În fiecare clipă.

Şi-a trecut degetele uşor peste obrazul meu.

— Ce sentiment straniu. Eram bine, mă simţeam puternic, însă apoi, o oră mai târziu, s-a întâmplat ceva şi am cedat complet. Mă simt un caraghios.

— Tocmai ţi-ai pierdut tatăl.

Cuvântul *tată* mi-a rămas agăţat în gât. Dintr-odată, am început să plâng, vărsând lacrimi peste lacrimi. Încercam să respir printre suspine.

— A avut atâta grijă de mine. Cine ştie unde aş fi fost acum, dacă nu mi-ar fi oferit camera de deasupra librăriei.

Patrick m-a tras lângă el, pe canapea.

— Ştiu, Jo. Şi tu l-ai pierdut.

Am stat acolo plângând, până când am adormit amândoi.

PATRUZECI ŞI UNU

Pregătirile pentru funeralii au fost o experienţă suprarealistă. Cumva, cu ajutorul celorlalţi, am reuşit să facem faţă fiecărei persoane în parte şi să ajungem în fiecare loc în parte. Dar ziua era învăluită într-un soi de ceaţă densă şi gelatinoasă, care distorsiona totul în jurul nostru, de parcă am fi fost protagoniştii unui film tulburător, care se derula cu încetinitorul.

Domnişoara Paulsen a venit de îndată ce a aflat vestea. L-a consolat pe Patrick şi ne-a ajutat cu aranjamentele pentru înmormântare. Willie a vorbit cu antreprenorul de pompe funebre despre aspectul fizic al lui Charlie. Eram toţi strânşi laolaltă – o matroană de bordel, o profesoară de limbă şi literatură engleză, o bucătăreasă mută, un taximetrist mulatru şi eu, fata care căra după ea o găleată de minciuni şi le arunca în aer ca pe nişte confetti.

Mulţumită lui Willie, Charlie arăta din nou ca el însuşi – sofisticat, erudit. Am împrumutat o rochie de doliu de la Sweety. La serviciul funerar, Patrick i-a cerut doamnei Paulsen să citească un necrolog. Nu credea că era în stare să facă el însuşi acest lucru. Domnişoara Paulsen s-a adresat persoanelor prezente într-o manieră calmă şi echilibrată, de parcă ar fi fost la catedră.

— Ne-am adunat astăzi aici pentru a onora viaţa şi moştenirea culturală lăsată de dragul nostru prieten, Charles Marlowe. Fiul lui, Patrick, mi-a cerut să citesc o mărturie pe care a pregătit-o pentru acest trist prilej.

Şi-a dres glasul.

— „Sunt atât de recunoscător pentru tot sprijinul moral pe care mi l-aţi acordat în această perioadă dificilă. Pentru majoritatea dintre noi, moartea tatălui meu a survenit probabil ca un şoc. Adevărul este că, în ultimele câteva luni, tatăl meu a fost suferind, luptându-se cu o tulburare degenerativă a creierului. Deşi înţeleg că probabil sunteţi supăraţi că nu aţi avut ocazia să vă luaţi adio de la el sau să vă oferiţi preţiosul ajutor, fiţi convinşi că darul cel mai mare pe care i l-aţi oferit tatălui meu a fost oportunitatea de a-şi îndura umilinţa bolii în mod privat. Cei care l-au cunoscut ştiu că se mândrea cu limbajul său elevat, cu vastele lui cunoştinţe în domeniul istoriei literare şi cu statutul său profesional, toate pierdute în ultimele luni de viaţă. Adresez sincerele mele mulţumiri doctorului Randolph Cox, doctorului Bertrand Sully, lui Willie Woodley şi lui Francis «Cokie» Coquard, precum şi tuturor celor care l-au ajutat pe tatăl meu în ultimele sale zile de viaţă. Şi nu aş fi putut nicicum suporta această călătorie

sumbră fără Josie Moraine. Josie a fost ca o fiică pentru tatăl meu. Aşa după cum mulţi dintre dumneavoastră ştiţi, tata a fost un talentat autor şi librar, totodată. Din fericire, el trăieşte în continuare prin cărţile sale. Ştiu că întotdeauna îmi voi găsi alinarea auzindu-i vocea prin scrierile lui. Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit astăzi".

Am stat alături de Patrick tot timpul. M-am întors şi i-am văzut pe Willie şi pe Cokie în spate. Willie, cu ochelarii ei de soare fumurii, Cokie, cu lacrimile şiroind pe obraji. Willie s-a apropiat de mine, după înmormântare. Părea obosită şi avea gleznele umflate. Mi-a dat o chitanţă.

— Poftim. Am plătit cu bani gheaţă. Spune-i lui Patrick că am acoperit toate cheltuielile.

— Oh, Willie, nu cred că Patrick ar vrea să plăteşti tu.

— Nu-mi pasă ce vrea el, a spus Willie. Asta vreau eu. Ne vedem mâine. Să vii mai devreme. Casa e o cocină de porci.

— Nu vii la praznic? Sadie a pregătit tot felul de gustări.

— Nici eu nu vin şi nici Sadie nu vine. Ce să fac eu acolo, să frec menta, mâncând salată de ambrozie şi vorbind despre cărţi? Am o afacere de condus. Elmo aduce un nou cadru de pat. Dora l-a rupt pe-al ei noaptea trecută. Fata aia ar trebui să fie la circ, nu într-un bordel.

Cokie mi-a făcut cu mâna, plecând împreună cu Willie. Nici el nu venea la praznic.

— Bună, Josie. Îţi aminteşti de mine?

James de la Librăria Doubleday stătea în faţa mea, însoţit de o blondă înaltă şi atrăgătoare.

— Da. Bună, James. Vă mulţumesc din suflet pentru că aţi venit. Ştiu că înseamnă foarte mult pentru Patrick.

— Ea este prietena mea, Kitty. Voi veni acasă la praznic, dar Kitty nu poate veni. Voiam să vă fac cunoştinţă, a spus James.

Kitty mi-a întins o mână înmănuşată. Ea purta un taior scump, făcut la comandă, cu nasturi mari de perle.

— Mă bucur să te cunosc, Josie. Patrick ne-a povestit atât de multe despre tine. Spune că-i eşti ca o soră. Îmi pare rău pentru pierderea voastră.

Mi-a zâmbit. Dinţii ei erau perfecţi, că ai lui Jesse.

Am dat din cap, apoi ei au plecat. Arătau ca nişte manechine pe podium împreună. Perfecţi, în aparenţă, dar emanând artificialitate. Cuvintele ei, „ca o soră", m-au zgâriat pe creier. Chiar să fi spus Patrick aşa?

Foarte puţini oameni au mers la cimitir. Domnişoara Paulsen a spus că nu putea suporta, în schimb s-a dus acasă, pentru a da o mână de ajutor la pregătirile pentru praznic. Cu toate că era supărată, a spus că a înţeles de ce am mers atât de departe pentru a-l proteja pe Charlie şi a considerat

iniţiativa noastră admirabilă.

Patrick privea mormântul lui Charlie cu ochi goi. Arăta solemn, dar chipeş, totodată, în costumul său negru. Mi-am înlănţuit braţul de al lui.

— Poţi să stai cât timp simţi nevoia.

Am rămas singuri cu Charlie aproape o oră.

— Am atâtea lucruri să-i spun. Lucruri pe care nu le-a înţeles. Dar, nu, ne aşteaptă aspicurile şi rulourile, s-a plâns Patrick. Asta e răzbunarea pentru toate praznicele funerare la care m-am dus, vânând cărţi.

— Haide, doar ştii că Sadie nu face aspicuri!

Casa era plină de oameni. Zumzetul conversaţiilor s-a stins când Patrick a intrat pe uşă şi oamenii s-au apropiat de el să îi transmită condoleanţe. Intrasem odată cu Patrick şi, brusc, picioarele mi-au înţepenit. În colţ. Aproape de bolul cu punci. Mi-am încleştat mâna pe braţul lui Patrick.

Mama.

Era îmbrăcată într-o rochie turcoaz, mult prea ţipătoare pentru un praznic de înmormântare. Părul îi era vopsit ieftin, într-un blond spălăcit, cu rădăcinile întunecate crescute în mod vizibil. Era trasă la faţă şi lividă.

Ce căuta aici? Ştiam răspunsul. Mâncare şi băutură pe gratis şi – nu puteam să nu mă gândesc la asta – oportunitatea de a-şi băga nasul prin casă. Am aruncat priviri rapide în jur, căutându-l pe Cincinnati.

Ea a venit imediat la mine, cu unghiile roşii pe paharul de punci.

— Fetiţa mea!

Şi-a dus braţul în jurul meu, fără să mă atingă propriu-zis, şi a sărutat aerul de lângă obrazul meu. Eu mi-am înlănţuit braţele în jurul trupului ei ofilit. Ea s-a tras înapoi, refuzând contactul fizic.

— Mamă, eşti atât de slabă.

— Dexedrină, mi-a şoptit ea. Este o nouă pilulă pentru dietă testată la Hollywood. Are un efect extraordinar. Presupun că va fi ultimul răcnet, de îndată ce va fi aprobată. Nu-mi vine să cred că sunt atât de mulţi oameni aici. Adică, nu că Marlowe nu ar fi fost cineva.

— A fost foarte iubit, mamă. A fost şi un autor celebru.

— Mda, oamenii cu carte. Dar ei nu contează cu adevărat.

M-a înhăţat de încheietura mâinii.

— De unde ai ăsta?

Degetele ei s-au repezit la ceasul de aur de la Willie, pipăindu-l frenetic.

— Asta e de paisprezece carate. Dă-mi-l să-l încerc şi eu.

Mi-am retras cu blândeţe braţul.

— L-am primit în dar.

Patrick s-a întors şi s-a uitat la mama.

— Bună, Louise.

— Bună şi ţie. Îmi pare rău pentru tatăl tău. Şi ce groaznic a fost că a ajuns aşa de retardat. Am auzit că ţi se poate întâmpla uite aşa! – a pocnit din degete. Bietul de tine, trebuie să fii atât de îngrijorat că ai boala în sânge. S-ar putea să sfârşeşti şi tu la fel.

Patrick şi-a aşezat o mână pe spatele meu, ca să mă apropie de el. S-a strâmbat cu dezgust.

— Ştii ceva, Louise, întotdeauna ai fost o... figură.

Tocmai atunci, domnişoara Paulsen l-a chemat pe Patrick.

— A devenit caustic, a remarcat mama. Sunteţi împreună? Vulpiţă vicleană ce eşti, tu joci pe două fronturi. Am auzit că te vezi şi cu Jesse Thierry. Arată al naibii de bine tipul. Dar dacă Pat îţi face daruri precum ceasul ăsta, eu una aş sta mai mult cu el. Trebuie să mai aibă şi alte daruri asemănătoare, puse deoparte. Dar e bine să îl păstrezi şi pe Jesse, pentru că este un tip amuzant.

Am privit-o pe mama, încercând cu disperare să înţeleg cum de aveam o legătură genetică. Dar ştiam că trebuia să avem deoarece, în ciuda firii ei îngrozitoare, a existat întotdeauna o parte din mine care o iubea cumva.

— Sunt sigură că ai auzit despre toate porcăriile care se vehiculează acum, mi-a spus mama.

— Am auzit. Ai fost cu bărbatul acela din Memphis?

— N-am fost cu el, doar am băut un pahar împreună. Nu e nicio crimă să bei un pahar cu cineva.

Ea şi-a băut punciul până la ultima picătură şi a pus paharul într-un ghiveci. L-am luat de acolo.

— Unde te-ai întâlnit cu el?

— Oh, nici măcar nu îmi mai amintesc. Pe undeva, prin oraş. În acea noapte a fost o explozie de nebunie şi totul este învăluit în ceaţă.

S-a aplecat spre mine.

— Am un alibi.

Ea a pronunţat cuvântul ca şi cum l-ar fi repetat de mai multe ori.

— Era un bărbat frumos? am întrebat, vrând să înţeleg cum de s-a intersectat mama cu Forrest Hearne.

— Frumos? Nu ştiu. Era bogat. Genul acela de tip bogat pe care îl bungheşti de cum îl vezi. Hei, Cincinnati este în oraş, dragă, poate o să ieşim cu toţii la cină într-o seară. Este prieten cu magnatul diamantelor, Jim Moran, acum. Ai auzit de el? Deschide un restaurant aici. Poartă diamante peste tot, până şi în puntea dentară. Cred că Jim este celibatar. Poate o să ieşim împreună la o întâlnire dublă.

Din fericire, domnişoara Paulsen s-a apropiat de noi, aşa că nu a trebuit să răspund sugestiei insidioase a mamei.

— Totul este în regulă, Josie? m-a întrebat ea.

— Domnişoară Paulsen, aceasta este...

M-am oprit şi am înghiţit minciuna pe care eram gata să o lansez.

— Aceasta este mama mea, Louise.

— Mă bucur de cunoştinţă, a spus domnişoara Paulsen, pe tonul ei scorţos.

— Mamă, domnişoara Paulsen este profesoară de limba şi literatura engleză la Loyola.

Mama a pescuit din poşeta ei o bucată de gumă de mestecat fără ambalaj, a vârât-o în gură şi a început să plescăie.

— Oh, ce drăguţ. Eu sunt de la Hollywood. Probabil că mi-aţi văzut fotografia în ziar.

— Nu pot afirma că am văzut-o, a spus domnişoara Paulsen. Fiica dumneavoastră este chiar deosebită. Trebuie să fiţi foarte mândră de ea.

— Da, este o fată tare bună. Mai trebuie doar să înveţe să se mai aranjeze un pic, să fie mai stilată. Ştiaţi că a fost botezată după cea mai elegantă madamă din Storyville?

Mi-a ars un ghiont în braţ, mândră nevoie mare.

— Există nişte votcă pe aici? Cred că mi-ar prinde bine un Bloody Mary.

Mama a pornit agale spre bucătărie.

Şi iată-mă, stând acolo, după ce dădusem la iveală tot ce era mai rău în viaţa mea faţă de domnişoara Paulsen. O profesoară respectabilă, absolventă a colegiului Smith, iar eu nu făceam altceva decât să îi flutur în faţă rufele mele murdare.

A întins mâna şi mi-a luat-o pe a mea cu blândeţe.

— Cred că acum ne înţelegem foarte bine una pe cealaltă, Josie.

PATRUZECI ŞI DOI

În continuare nicio veste de la Smith. Am primit o altă scrisoare de la Charlotte, în care întreba dacă mi-ar face plăcere să îmi petrec vara împreună cu familia ei la Berkshire. Nu aveam habar pe unde era Berkshire, aşa că a trebuit să mă uit în atlas. După cum suna, părea cam scump şi, cu siguranţă, ar fi costat o grămadă de bani ca să ajung acolo. Pe deasupra, aveam nevoie şi de haine potrivite, pe care nu le aveam şi nici nu mi le puteam permite.

Uşa librăriei s-a deschis şi Betty Lockwell a intrat agale, cu zâmbetul ei acru ca o lămâie şi cu prăjinile ei de mâini şi de picioare iţindu-i-se dintr-o rochie evident scumpă. Parcă îi doborâsem braţele atunci când trăsesem la ţintă în copac, nu?

— Bună, mi-a spus ea, rotindu-şi privirea prin librărie în căutarea lui Patrick. Mai spune-mi o dată cum te cheamă.

— Jo.

— Aşa, Jo.

— Patrick nu-i aici, am informat-o eu.

A făcut o mutră bosumflată.

— Oh, ce păcat! Mi-a recomandat o carte, spunându-mi că o să îmi placă. Dar nu mai era în stoc. Ted Capote.

— Este în stoc acum.

Am luat cartea de pe standul cu noutăţi şi i-am dat-o. Ea a întors-o ca să se uite pe coperta din spate şi a dat cu ochii de controversata fotografie a nubilului Capote, tolănit pe un fotoliu şi uitându-se fix la aparatul de fotografiat.

— Uau, ce tânăr e! Când se întoarce Patrick?

— Probabil că nu ai aflat, Betty. Patrick şi-a pierdut tatăl, înmormântarea a avut loc săptămâna trecută.

Nu m-am putut abţine şi am adăugat:

— S-ar putea să plece în Indiile de Vest, la mama lui.

— Indiile de Vest? Ei, asta nu e bine deloc.

John Lockwell a dat buzna pe uşă, cu fiul său morocănos ţinându-se de coada lui.

— Haide, Betty, ţi-am spus doar că nu avem timp de pierdut. Stau cu motorul pornit şi consum benzină degeaba.

Domnul Lockwell a dat cu ochii de mine şi s-a oprit.

— Ia te uită cine-i aici! Bună, Josephine. Ce mai faci?

— De unde o cunoşti? l-a întrebat Betty.

Am intervenit imediat.

— L-am cunoscut pe tatăl tău atunci când m-a invitat Charlotte la petrecerea voastră.

Domnul Lockwell mi-a zâmbit larg.

— Mulţumesc, bine, domnule Lockwell. Dar dumneavoastră?

— Şi eu la fel.

S-a apropiat de tejghea.

— Ai vreo noutate?

Savura relaţia noastră secretă fluidă. Richard stătea în dreptul uşii, nedezlipindu-şi ochii de la noi, în timp ce îşi rodea unghiile.

— Nicio noutate în ceea ce mă priveşte. Dar dumneavoastră, cum vă merg afacerile? l-am întrebat eu.

— Mai bine ca niciodată. Am multe de sărbătorit. Ai mai primit veşti de la Charlotte?

— Da, chiar ieri. M-a invitat să petrec vara împreună cu ea la Berkshire.

Betty se uita când la mine, când la tatăl ei, vădit dezgustată de conversaţia noastră lejeră.

— Asta sună foarte bine. Vei avea nevoie de nişte pantofi frumoşi pentru Berkshire, nu-i aşa?

— Îmi imaginez că da.

— Despre ce tot vorbiţi? l-a iscodit Betty pe tatăl ei.

El a ignorat-o şi s-a sprijinit de tejghea. A făcut un semn spre încheietura braţului meu.

— Frumos ceas! L-ai primit de la vreunul dintre prietenii tăi?

I-am aruncat o privire lui Betty.

— Mi l-a dăruit Patrick, de ziua mea. E atât de bun cu mine.

Richard Lockwell a izbucnit în râs.

— Pot să îţi fac bonul pentru carte, Betty? am întrebat-o eu.

Domnul Lockwell a luat cartea din mâna lui Betty, a văzut fotografia şi a azvârlit-o pe tejghea.

— N-o să cumperi aşa ceva. E o porcărie de carte.

— Ce ştii tu? a ripostat Betty.

S-a întors cu spatele şi a ieşit ca o furtună din librărie. Richard a urmat-o.

Lockwell a clătinat din cap.

— Lilly a nenorocit-o complet pe fata asta. Ei bine, trebuie să plec. Mă bucur să ştiu că tu chiar lucrezi aici.

Şi-a coborât glasul.

— Am un locşor pe strada St. Peter, acum. Să-mi dai de ştire dacă vrei

vreodată să... ne întâlnim.

A rânjit cu gura până la urechi şi a părăsit librăria.

Betty Lockwell şi cu mine am căzut, de fapt, de acord asupra unui lucru. Mi-am pus încheieturile degetelor pe tejghea, semnul meu pentru o porcărie de carte.

Cokie a sosit la ora închiderii.

— Eşti pe cale să închizi? m-a întrebat el.

— Cam da. Fă-mi o favoare şi întoarce plăcuţa din vitrină.

Cokie s-a dus şi a întors anunţul astfel încât să se poată citi: ÎNCHIS. A încuiat uşa.

— Am o treabă cu tine, a zis Cokie.

S-a îndreptat cu paşi mari şi apăsaţi spre tejghea şi şi-a întins mâinile în faţa mea.

— Vezi astea?

M-am uitat la palmele lui Cokie brăzdate de linii adânci şi îmbătrânite de vreme.

— Astea sunt mâini *mojo.* După funeraliile domnului Charlie, fetiţo, eram atât de abătut, încât a trebuit să mă distrez cumva. Aşa că m-am băgat în joc şi, o-hoo, am dat lovitura. Trei zile la rând, am tot dublat miza şi am câştigat. Cornbread mi-a zis că n-a mai văzut niciodată aşa ceva. Am ieşit din joc atunci când am simţit că diavolul mă ispitea să pariez tot. Am ştiut din prima de ce am câştigat banii ăştia şi ce urma să fac cu câştigul. Josie, fetiţo, pune cafea în termosul ăla, fiin'că te duci la Colegiul Smith.

A scos un plic din haină şi l-a pus pe tejghea.

Am rămas cu ochii aţintiţi la plicul voluminos şi mototolit.

— Cokie, ce-i cu plicul acesta?

— Păi, hai să vedem. Sunt bani pentru cursuri şi pentru casa în care vei sta.

— Ce?

— Erau cam puţini, aşa că am făcut o chetă printre apropiaţi. Cornbread m-a ajutat. Sweety şi Sadie au contribuit şi ele. Sadie n-o să spună nimănui.

— Willie ştie?

— Nu şi nici nu trebuie să ştie. Am avut grijă să mă feresc de Frankie, ca nu cumva să dea fuga să-i vândă secretul. O iubesc pe Willie, dar i-a intrat în capul ăla încăpăţânat al ei că tre' să te ţină aci, în New Orleans.

Am întins mâna după plic şi i-am ridicat clapa cu degetul mare. Un evantai de bancnote s-a revărsat din teancul gros.

— Toată treaba asta cu mama ta e pe cale să explodeze. Ea a dat din lac în puţ. Willie a avut dreptate să te trimită departe de toată nebunia. Massachusetts va pune o distanţă bună între voi.

Nu puteam să accept banii. M-am uitat la Cokie cu gând să-i spun asta. În ochi îi jucau luminiţe, exact ca atunci când a fost ziua mea şi mi-a făcut cadou termosul şi harta. Voia treaba asta la fel de mult ca şi mine, dacă nu cumva chiar şi mai mult. Şi credea în mine. M-am uitat la plic.

Am scos un strigăt de bucurie, am ieşit în fuga mare din spatele tejghelei şi l-am îmbrăţişat.

— Mulţumesc!

Am ţopăit de fericire împreună, strigând şi chiuind.

El a început să se învârtă pe loc, pocnind din degete.

— Josie, fetiţo, te duci la Boston, aşa că nu mă mai aburi.

PATRUZECI ŞI TREI

Am ascuns plicul sub duşumea şi am dat fuga acasă la Patrick. Abia aşteptam să-i spun. Discutaserăm problema banilor, iar el sugerase să vândă o parte din lucrurile lui Charlie ca să mă ajute. Acum nu mai era nevoie.

Am bătut la uşă. N-a răspuns. M-am folosit de cheia mea şi am băgat capul pe uşă.

— Patrick? am strigat.

Linişte.

— Aici, sus! a strigat el.

Am urcat scările din stejar, sărind câte două trepte odată. Era în camera lui Charlie şi stătea pe jos, rezemat de pat. Avea faţa buhăită.

— E atât de greu, mi-a mărturisit el. Ştiu că ar trebui să fac curăţenie aici, dar, pur şi simplu, nu pot.

— E prea curând, i-am spus eu. De ce e nevoie să faci asta acum?

— Mă tot gândesc că, dacă fac mai curând o schimbare, o să fie mai bine, dar, în momentul de faţă, oricare lucru la care mă uit îmi aminteşte câte ceva despre el.

M-am plimbat prin cameră, trecându-mi degetele peste comoda lui Charlie şi peste fotografia înrămată a bunicii lui Patrick. Am ridicat cutia de bomboane în formă de inimă şi am strâns-o la piept. Fereastra de deasupra biroului era deschisă. Foaia din maşina de scris flutura în adierea vântului.

BLV

— Patrick, ai văzut? A mai apărut o literă. Când a bătut-o la maşină?

— Mda, am văzut-o. Trebuie să se fi întâmplat când a fost Randolph aici. Ia-o, dacă vrei. Am manuscrisul.

Am scos foaia din maşina de scris şi m-am aşezat alături de el, pe podea.

— Am nişte ştiri care ar putea să te înveselească.

S-a înviorat puţin.

— Ai fost admisă?

— Nu, dar am primit banii. Cokie a avut un noroc chior la zaruri şi mi-a dat mie câştigul lui.

— Jo, e grozav. Sunt atât de fericit pentru tine.

Dar nu părea deloc fericit. Părea complet distrus. Bineînţeles că aşa şi era. Abia îl pierduse pe tatăl său, iar eu îi vorbeam acum despre faptul că urma să mă mut la o mie şi ceva de kilometri distanţă.

— Sunt şi tristă, în acelaşi timp. Dar nu-ţi face griji, voi fi aici ca să te ajut să te ocupi de lucrurile lui Charlie. Voi veni în vacanţe şi bineînţeles că vei veni şi tu în vizită la mine, acolo. Vom ieşi la vânătoare de cărţi prin Massachusetts. Va fi tare amuzant.

Mi-am pus o mână pe piciorul lui.

— Sunt atât de fericită pentru întorsătura pe care au luat-o lucrurile în privinţa noastră. Nu îmi vine să cred cât de oarbă am putut fi în toţi aceşti ani.

M-am apropiat de el să îl sărut.

— Jo...

El m-a oprit şi şi-a lăsat capul în jos. Umerii i se zguduiau. Plângea.

— Ce este? l-am întrebat eu.

Lacrimi îi picurau din ochi.

— Îmi pare rău, Jo. Dacă aş putea... te-aş alege pe tine. Vârfurile degetelor mi s-au răcit. *Să aleagă.* Verb. Să ia o decizie dintr-o serie de opţiuni. M-am uitat la el.

— Există altcineva?

A tăcut un timp, apoi a dat din cap.

— Mă simt îngrozitor. Sunt un mizerabil.

Plânsul înăbuşit al lui Patrick s-a transformat în hohote puternice. Plângea atât de tare, încât i se zguduia întregul corp.

Am rămas încremenită, mândria mea rănită luptându-se cu dorinţa de a-l mângâia pe cel mai bun prieten al meu.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat. E o treabă atât de încurcată. Am rănit atâţia oameni, a rostit el printre lacrimi şi suspine.

S-a uitat la mine.

— James, mi-a şoptit el.

I-am cercetat ochii disperaţi şi, dintr-odată, am înţeles. Mi-am întors privirea de la el.

— James ştie ce simţi pentru el?

— Cred că da.

Dintr-odată, nu mai aveam aer, iar cuvintele se sforţau să treacă dincolo de nodul care mi se pusese în gât.

— M-am întâlnit cu Kitty la funeralii, i-am şoptit eu. Nu părea să existe vreo atracţie între ei. Poate că e în regulă.

Privirea lui Patrick s-a încrucişat cu a mea.

— Nu eşti supărată?

Am tras aer în piept.

— Mă simt ridicol pentru faptul că ai simţit nevoia să te prefaci cu mine. Dar Kitty este o fată grozavă – aşa mi-a dat impresia, când am cunoscut-o. Şi

e isteaţă. Cum să te pot învinui pentru faptul că eşti îndrăgostit de ea? Dar trebuie să dai cărţile pe faţă. Să fii sincer cu James. De îndată ce vei face asta, te vei simţi mult mai bine.

Patrick s-a uitat lung la mine, apoi şi-a coborât privirea în poală.

Stânjenită şi uşor umilită, aşa mă simţeam. Şi dezamăgită. Patrick şi cu mine ne potriveam atât de bine. Ne simţeam în largul nostru împreună, iar el mă sărutase. Eu construisem un întreg scenariu în minte despre cum o să crească şi o să evolueze relaţia noastră. Mă simţeam ca o idioată fiindcă mă gândisem vreodată la asta. Inima lui Patrick aparţinea altcuiva. Desigur, Betty Lockwell era enervant de pisăloagă, dar Kitty era o tânără sofisticată.

Conversaţia s-a stins într-o tăcere stânjenitoare. Am luat în mâini cutia de bomboane în formă de inimă a lui Charlie. Florile de plastic de pe capac erau deformate de atâtea luni de strâns în braţe. Am ridicat capacul.

M-am uitat în cutie.

— De unde le-a luat?

Patrick a ridicat din umeri.

Înăuntru erau două ghinde siameze, cu pălăriile atingându-se uşor una de cealaltă, contopite la gât şi crescute una într-alta.

Am rămas în tăcere, pe duşumea, cu capetele sprijinite de patul lui Charlie. Vocile şi zgomotele făcute de copii care pocneau o minge cu bâtele lor de baseball improvizate pătrundeau pe fereastra deschisă şi pluteau în faţa noastră pe firele de praf din razele soarelui.

M-am uitat la foaia de hârtie din poala mea.

— *B-L-V,* am citit eu cu glas tare, încercând să alung tăcerea incomodă. Crezi că vrea să însemne *Believe*[26]? am întrebat.

El s-a întors încet spre mine.

— Nu, ştiu ce înseamnă.

— Ştii?

Patrick a dat din cap.

— Este titlul primului capitol al cărţii la care lucra. *Be love*[27], a spus el, cu glas domol.

Am rămas cu ochii aţintiţi pe foaia de hârtie şi pe ghinde. Mi-am pus un braţ în jurul lui Patrick şi l-am sărutat pe creştet.

Iar el a plâns.

---

[26] Fii convins.

[27] Fii iubire.

PATRUZECI ŞI PATRU

Patrick voia pe altcineva. Eu voiam ca el să fie fericit, dar de ce nu putea fi fericit cu mine? Ştiam răspunsul. Nu putea să mă aleagă pe mine. Patrick îşi dorea o viaţă ca în romane, în care să călătorească, să înveţe şi să aibă parte de un anume statut social. Eu eram fata anonimă, dar ambiţioasă, din Quarter, care încerca să reuşească în viaţă. Oricât mi-aş fi pieptănat eu părul cu cărare într-o parte, nu puteam să mă descotorosesc de cărarea de pe care m-am târât afară la lumină.

Îmi doream să fi avut o prietenă în Quarter, pe cineva ca Charlotte. O persoană căreia să-i pot încredinţa secretele mele, cu care să mă pot trânti pe podeaua dormitorului şi să îi spun tot ce aveam pe suflet în privinţa lui Patrick. Văzusem atâtea fete mergând braţ la braţ, râzând, având o relaţie incredibil de apropiată şi relaxată, fiindcă aveau alături o fiinţă ocrotitoare şi o confidentă totodată. Aveau pe cineva pe care se puteau baza.

Am văzut un bărbat stând sprijinit într-o rână de o maşină, în faţa librăriei. El m-a văzut, la rândul lui, şi a venit în întâmpinarea mea pe trotuar. Era inspectorul Langley.

— Domnişoară Moraine. Mă bucur că am aşteptat. Speram să-ţi mai pot pune câteva întrebări.

M-am uitat în susul şi în josul străzii, ca să văd dacă era cineva prin preajmă care i-ar fi putut da raportul lui Frankie.

— Putem intra în librărie, dacă doriţi, l-am invitat eu.

Am descuiat uşa, am aprins luminile şi m-am dus la tejghea. Am tras adânc aer în piept ca să îmi stăpânesc emoţiile.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule inspector?

El şi-a şters fruntea de transpiraţie şi a scos la iveală un carneţel jerpelit.

— În ziua când ai venit la secţie, ai declarat că domnul Hearne a cumpărat două cărţi.

Am dat din cap.

— Într-adevăr, cărţile au fost găsite în camera lui de hotel, şi era chiar şi o chitanţă într-una dintre ele. Soţia lui ne-a spus că nici până azi n-a fost încasat cecul. Şi asta i s-a părut ciudat. Ordinul de plată este înregistrat în cotorul carnetului de cecuri care a fost găsit asupra lui.

Mintea mea o pornise într-o goană nebună, încercând să ajungă din urmă inima mea. I-am arătat afişul de lângă casa de marcat.

— Nu primim cecuri, domnule inspector. Probabil că domnul Hearne a

scris cecul înainte de a fi văzut afişul şi apoi a plătit în numerar.

El a arătat cu stiloul spre afiş.

— Aşa trebuie să fie. Îţi mulţumesc.

— Vă conduc...

— Ar mai fi un lucru, s-a scărpinat el în cap. Sunt sigur că ştii că mama dumitale este interogată în legătură cu acest caz. A fost văzută împreună cu Hearne, în noaptea morţii sale. Ştii cumva unde a fost mama dumitale în ajunul Anului Nou, domnişoară Moraine?

M-am uitat la inspectorul Langley. Povestea lui de viaţă era transparentă. În fiecare duminică, se ducea cu maşina în vizită la mama lui, la prânz. Mama lui, pe care o chema, probabil, Ethel, avea gleznele groase, un păr cărunt cu bucle demodate şi purta un capot de casă înflorat. Şi avea o aluniţă păroasă pe bărbie, din care ţâşneau fire de păr negre şi sârmoase. Probabil că trebăluia toată ziua în bucătăria încinsă, ca să se pregătească pentru vizita săptămânală a fiului ei. Făcea ceva special, probabil o prăjitură cu bezea, la desert. El mânca până la ultima îmbucătură. Imediat ce fiul pleca acasă la el cu maşina, ea spăla vasele, şi adormea în fotoliul din camera de zi, cu şorţul încă la brâu.

— Domnişoară Moraine? mi-a întrerupt el şirul gândurilor. Te-am întrebat dacă ştii unde a fost mama dumitale în ajunul Anului Nou.

— Aţi cunoscut-o pe mama, domnule inspector?

— Da, am cunoscut-o.

— Atunci sunt sigură că nu veţi fi surprins când vă voi spune că ne-am înstrăinat de ceva timp. Locuiesc la etajul acestei librării de la vârsta de doisprezece ani.

M-am uitat fix la inspector.

— Nu am petrecut niciodată revelionul cu mama şi nici n-am idee unde a fost.

El şi-a vârât stiloul în ureche, să-şi scarpine o mâncărime sau să scoată nişte ceară.

— Ei bine, şeful meu a vrut să vin să vorbesc cu dumneata. I-am spus că e o pistă falsă, dar el are o listă de bifat, ştii?

Adică eu eram o pistă falsă?

— Aşadar, domnişoară Moraine, dacă nu erai cu mama ta, unde ai fost în noaptea de Anul Nou?

— Am fost chiar aici, sus, la etaj, în camera mea.

Am arătat spre scările din spate şi am regretat acest lucru chiar în clipa în care mâna mea s-a ridicat. Inspectorul Langley a aruncat o privire spre scările din spatele librăriei. Dacă voia să-mi percheziţioneze camera? Cum i-aş fi putut explica miile de dolari de sub duşumea proveniţi din câştigul lui

Cokie? Ar fi putut crede că erau banii care îi lipseau lui Hearne. Pe ceafa mi-au răsărit imediat broboane de transpiraţie.

Inspectorul s-a sprijinit de tejghea.

— Te-a văzut cineva aici, în noaptea de revelion?

— Da, Patrick Marlowe, proprietarul librăriei. A trecut pe aici pe la miezul nopţii, împreună cu un prieten.

— Şi aţi ieşit cu toţii, după aceea?

— Nu, Patrick vă poate confirma că nu mă simţeam bine, că eram îmbrăcată în cămaşă de noapte şi aveam părul prins în agrafe.

Inspectorul îşi rodea buza de jos, adâncit în gânduri. Puteam efectiv să văd beculeţele pâlpâind deasupra capului său.

— Şi dacă ţi-aş spune că ai fost văzută de cineva, în noaptea de revelion? m-a întrebat el.

— Atunci v-aş spune că acel cineva minte, în speranţa că va pune presiune pe mine ca să declar ceva cu totul diferit de adevăr. Am fost aici toată noaptea de revelion. V-am spus ce s-a întâmplat, de fapt, domnule inspector. Puteţi să-i întrebaţi pe Patrick şi pe James, de la Librăria Doubleday. Amândoi m-au văzut aici.

Aproape că îmi părea rău pentru tipul ăsta. Nu avea nicio şansă să rămână pe linia de plutire în Quarter, cu asemenea metode transparente.

Mi-a mulţumit pentru timpul acordat şi a plecat. Am încuiat uşa, am stins luminile şi l-am urmărit până când nu i-am mai văzut maşina. Apoi am fugit peste drum, ca s-o sun pe Willie.

I-am povestit totul cu lux de amănunte.

— Tocmai a plecat? m-a întrebat ea.

— Da, tocmai a plecat cu maşina.

— Asta înseamnă că încă mai fac săpături. N-au nimic în mână, a conchis ea.

— Willie, mama are vreun alibi?

— Crede-mă pe cuvânt, n-ai vrea să ai şi tu ceea ce are mama ta. Du-te înapoi acasă şi încuie bine uşile.

A închis telefonul.

Am traversat în fugă strada întunecată. Am bâjbâit după cheie, încercând să o găsesc pe cea potrivită în lumina slabă. Am auzit un zgomot. Am simţit cum părul îmi e smuls de pe scalp, în clipa în care am fost smucită şi izbită de uşa din sticlă. Am simţit ceva tare înghiontindu-mă în spate.

— Hei, Nebunie Josie! Asta a fost o mişcare proastă, foarte proastă. Chiar crezi că e înţelept să stai de vorbă cu poliţaii?

Simţeam în ureche respiraţia acră şi fierbinte a lui Cincinnati.

— N-am stat de vorbă cu poliţaii.

M-a îmbrâncit din nou în uşă.

— Te-am văzut. Te-am pândit şi m-am uitat la tine cum stăteai de vorbă cu sticletele ăla.

Îmi ţinea o mână apăsată pe ceafa, strivindu-mi obrazul de sticlă.

— Nu stăteam de vorbă cu el. Mi-a pus doar o întrebare...

A izbit cu cuţitul în uşă, chiar lângă ochiul meu.

— Eşti o mincinoasă, a şuierat el.

M-am cutremurat.

Am văzut un cuplu venind în direcţia noastră dinspre strada Royal şi am deschis gura să ţip. Cincinnati m-a smuls de lângă uşă, şi-a înfăşurat strâns braţul în jurul gâtului meu şi m-a forţat să merg cu el.

— Nici să nu îţi treacă prin cap să zbieri, m-a avertizat el, şuierând printre dinţi.

Am încercat să îmi potrivesc paşii după ai lui, având practic faţa strânsă ca într-o menghină. Cu mâna stângă ţinea cuţitul în dreptul taliei mele. Îi simţeam vârful înţepându-mi pielea. Am mers aşa până la intersecţia cu strada Bourbon, unde m-a împins într-un mic bar. Am văzut-o pe mama stând la o masă din spate, lângă fereastră, cu mai multe pahare goale în faţa ei.

El m-a azvârlit pe un scaun şi a tras repede un altul în spatele meu, ca să se aşeze şi el.

— Ia uite pe cine am găsit, a spus Cincinnati.

— Bună, Jo.

Mama părea somnoroasă. Pleoapele ei fardate cu albastru fluturau de parcă erau ultimele fâlfâiri de aripi ale unei păsări în agonia morţii.

— Ţi-am zis eu că inspectorul a fost cel care a trecut pe stradă. Şi, când m-am uitat, ghici cu cine stătea ea de vorbă?

Cincinnati şi-a aprins o ţigară şi mi-a suflat fumul drept în faţă.

Mama s-a îndreptat de spate, tonul ei schimbându-se uşor.

— De ce ai stat de vorbă cu inspectorul, Jo?

Mi-am târşâit scaunul pe podea, astfel încât să mă îndepărtez de Cincinnati şi să mă apropii de mama.

— Domnul Hearne a venit la librărie, în ziua în care a murit. A cumpărat două cărţi. Poliţia a găsit cărţile şi bonul în camera lui de hotel. Inspectorul a venit să mă întrebe despre ele.

— Şi abia acum s-au găsit să te întrebe? s-a mirat Cincinnati. De ce n-au venit mai devreme?

— Nu ştiu, am răspuns eu uitându-mă la mama, căci nu suportam să mă uit la el.

Mama a întins mâna după a lui Cincinnati.

— Vezi, puiule? Nu e nimic. Au întrebat doar despre cărţi.

— Ţine-ţi gura, Louise. Minte. Puştoaica este isteaţă ca mine, nu idioată ca tine.

— Nu sunt idioată, l-a contrazis mama. Tu eşti idiot.

— Ai grijă ce spui.

Mama s-a bosumflat.

— Ei bine, nu mai sunt suspectă. Mi s-a confirmat alibiul, aşa că ne vom întoarce la Hollywood. Oraşul ăsta e mult prea mic pentru noi, mi-a zis ea.

— Când plecaţi? am întrebat.

— Mâine-dimineaţă, a spus Cincinnati. De ce, vrei să vii cu noi, Nebunie Josie?

Mi-a pus o mână pe coapsă. I-am aruncat-o cât colo.

— Nu vreau să plec de dimineaţă, s-a plâns mama. Vreau să servesc cina la Commander's Palace, mâine. Vreau să mă vadă toate femeile alea din Uptown şi să afle că mă întorc la Hollywood.

— Tacă-ţi fleanca. Ţi-am zis doar că trebuie să plecăm de aici. Dacă îţi ţii gura, o să te duc la Mocambo când ajungem înapoi la Hollywood.

Mama a zâmbit, acceptând compromisul.

— Cinci se are chiar bine cu nişte tipi din Los Angeles.

Ochii îi jucau în cap ca unui copil nerăbdător.

— Unde e ceasul acela frumos?

— În camera mea. Nu-l port prea des. E un pic cam extravagant.

— Atunci ar trebui să mi-l dai mie. Eu l-aş purta tot timpul.

— Făcusem şi eu rost de un ceas frumos, odată, dar maică-ta l-a pierdut, s-a plâns Cincinnati.

— Nu l-am pierdut, a ripostat vehement mama. Sunt sigură că Evangeline mi l-a furat. Ţi-am mai zis asta de un milion de ori.

— Sau poate l-a găsit Nebunie Josie, l-a vândut şi şi-a cumpărat un ceas frumos.

Cincinnati se holba la mine.

— Ceasul pe care îl am l-am primit în dar.

M-am uitat cu subînţeles la mama.

— De ziua mea, când am împlinit optsprezece ani.

— Oh, eşti majoră de-acum, a nechezat Cincinnati.

Un poliţist în uniformă şi-a făcut apariţia în pragul barului, salutând un prieten de la o masă din apropierea noastră.

M-am ridicat în picioare.

— Călătorie plăcută în California, mamă.

M-am aplecat să o sărut pe obraz.

— Te rog să-mi trimiţi adresa ca să îţi pot scrie.

Am plecat cât am putut de repede, fără să fug şi să atrag atenţia. Însă, de îndată ce am ajuns afară, mi-am scos pistolul de sub fustă şi am rupt-o la sănătoasa.

Încă mai simţeam dogoarea mâinii lui Cincinnati pe coapsă şi aerul rece pătrundea prin porţiunea de bluză sfâşiată de cuţitul lui. Am trecut în fugă pe lângă Sans Souci şi m-am gândit la Forrest Hearne, zăcând acolo, mort, cu capul pe masă.

Este menirea paginilor de faţă s-arate dacă mi-a fost dat să devin eroul propriei mele vieţi sau dacă altuia i-a fost hărăzit acest loc.

PATRUZECI ŞI CINCI

Cuvintele lui îmi rămăseseră întipărite în minte, reluându-se la nesfârşit. *Puştoaica este isteaţă ca mine, nu idioată ca tine.*

Mi se făcea greaţă numai la gândul că Cincinnati era de părere că mă asemănăm cu el în vreo privinţă oarecare. M-a năpădit dorinţa de a fugi ca să mă ascund. Pe când eram doar o copilă în Detroit şi eram terorizată de ceilalţi copii, obişnuiam să fug în ascunzişul meu, strecurându-mă într-o groapă de sub veranda din faţă a internatului unde locuiam. Îmi ghemuiam corpul de copil în pământul rece şi zăceam acolo, scăpând de toată hidoşenia care se desfăşura, în mod inevitabil, la suprafaţă, îmi astupam urechile cu degetele şi fredonam, ca să alung vorbele otrăvitoare ale mamei care îmi stăruiau în minte sau amintirea dosului de palmă dureros pe care îl primisem. Fredonatul s-a transformat într-un obicei şi, un deceniu mai târziu, încă îl mai practicam. Viaţa îmi dăduse din nou o lovitură crudă, dar siguranţa oferită de coconul de sub verandă dispăruse şi zăcutul în pământ devenise o metaforă pentru viaţa mea.

Shady Grove era tunelul meu prin care ajungeam sub verandă acum. Dar era prea departe ca să alerg până acolo de fiecare dată. Când m-am întors la librărie, după ce am scăpat de Cincinnati, am găsit o foaie de hârtie pe jos, vârâtă prin fanta pentru corespondenţă.

Este oficial? Massachusetts în loc de Motor City?

Jesse

Îmi doream din tot sufletul să ajung în Massachusetts. Încă mai voiam să cred că era posibil, că aripile mele, oricât de subţiri şi sfâşiate ar fi fost, tot mai puteau cumva să mă poarte în zbor departe de această viaţă plină de minciuni şi oameni perverşi. Voiam să îmi folosesc mintea pentru studiu şi cercetare, în loc să ticluiesc şiretlicuri şi să evit hărţuirea stradală asupra mea.

M-am gândit să îi fac o vizită lui Jesse, dar mă simţeam vinovată. Mă gândeam la el doar pentru că Patrick nu mă voia?

∵

— Maică-tii i s-a urcat de tot la cap, a început Willie, în dimineaţa următoare.

Mi-a dat registrul negru să-l pun la loc în ascunzătoarea din spatele oglinzii.

— Are impresia că a ajuns să se învârtă în lumea bună de când este gagica unui gangster şi-l vede pe iubiţelul ei ca pe un soi de Al Capone. Dobitocul ăla se dă mare grangur, trăgând tot felul de sfori şi împărţind favoruri. E doar un amărât de pion, prea tâmpit ca să înţeleagă că mâna e pe spatele lui, acum.

Mâna neagră. La asta se referea Willie. În New Orleans, o amprentă neagră a unei palme însemna că erai marcat, era o ameninţare în văzul tuturor, în cazul în care nu te supuneai mafiei şi dorinţelor lui Carlos Marcello, oricare ar fi fost acelea. Am văzut odată una pe o uşă, pe strada Esplanade. Mi s-a făcut pielea ca de găină, ştiind că viaţa respectivei persoane era în pericol, şi m-am întrebat cum de putea fi cineva atât de idiot încât să se încurce cu mafia.

— Mama voia să rămână ca să meargă la cină, diseară, la Commander's Palace, i-am zis eu lui Willie.

— Glumeşti? Să sperăm că, pentru binele tuturor, e la jumătatea drumului spre California până diseară, a spus Willie.

S-a aşezat comod pe perne.

— Cred că am să mai dorm o oră. Merit odihna.

Am deschis uşa şi tocmai mă pregăteam să duc tava cu ceaşca de cafea înapoi la bucătărie, când a năvălit pe uşă ecoul un râgâit puternic.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat Willie, întinzând mâna după armă.

— E doar Dora. Bea sifon şi spune că are gaze de la fasolea şi orezul pe care le-a mâncat după ce au plecat clienţii.

Willie şi-a fluturat arma în aer.

— Îţi jur că nu va mai dura mult până când am să i-o vând lui P.T. Barnum. M-ai auzit?

Şi-a îndesat arma la loc sub pernă şi s-a întins pe pat.

— Ieşi afară. Spune-i Dorei să-şi ducă scurgerea de gaze în camera ei, altfel o ia mama naibii!

Am intrat în bucătărie.

— Willie a zis să îţi duci scurgerea de gaze în camera ta.

— Păi, nu pot să dorm, dulceaţă. Trebuie să scot gazele astea din mine. Jo? mi-a şoptit ea, făcându-mi un semn spre Sadie, care era întoarsă cu faţa la cuptor.

Dora a luat o gură zdravănă de sifon şi a înghiţit-o cu zgomot. Câteva secunde mai târziu, a râgâit atât de tare, încât a făcut să zornăie toată bucătăria. Sadie a sărit ca arsă de sperietură. S-a întors, furioasă foc, şi a început să o plesnească pe Dora cu o lingură de lemn. Dora a fugit din bucătărie râzând, într-un vârtej de satin de culoarea trifoiului.

Sadie mi-a luat tava din mâini.

— Sadie, i-am şoptit eu, n-am avut ocazia să îţi mulţumesc.

S-a uitat la mine plină de uimire.

— Pentru contribuţie, banii pe care i-ai dat lui Cokie.

Ea a ridicat o mână în aer şi a clătinat din cap. Asta însemna să nu mai discutăm. Dar i-am surprins zâmbetul pe când punea vasele în chiuvetă.

M-am întors la librărie, căutându-l din priviri pe poştaş pe drum. N-ar fi trebuit să primesc veşti de la Smith, deja? Când am ajuns la librărie l-am găsit pe Patrick în spatele tejghelei, sortând cutii cu cărţi. Voiam să mă duc direct în camera mea şi să-l evit cu totul.

— Jo, mă bucur că eşti aici. Eram îngrijorat că n-o să mai apari.

— Locuiesc aici, Patrick.

— Ştii bine la ce mă refer, a spus el. Vreau să-ţi cer scuze pentru tot. Mintea mea este tare împrăştiată, zilele astea.

M-am apropiat de tejghea.

— E de înţeles. Tatăl tău tocmai s-a prăpădit.

— Am nevoie doar de ceva timp. M-am hotărât să accept invitaţia mamei şi să stau cu ea o vreme.

— Pentru cât timp? am întrebat eu.

— Până la Crăciun.

— Până la Crăciun? E o perioadă lungă.

— Trec pe la Florida Key, mai întâi, ca să duc nişte lucruri unor prieteni de-ai lui Charlie. Voi rămâne la ei o săptămână, apoi voi lua vaporul până la Havana, ca să mă întâlnesc cu mama şi cu soţul ei şi să ne petrecem vacanţa acolo. Din Cuba vom pleca în Trinidad, unde locuiesc ei acum. Soţul mamei are o afacere cu petrol acolo.

— Şi ce vei face în Trinidad?

— Îmi voi pune gândurile în ordine. Randolph spune că Statele Unite ar putea invada Coreea. Poate că mă voi înrola, la întoarcere. Nu ştiu.

Patrick în armată? Am încercat să mă gândesc că-i o pistă falsă, cum spunea inspectorul Langley. Fără îndoială, mi-l puteam imagina pe Jesse în uniformă militară. Ar fi fost un bun soldat. Dar Patrick?

— Randolph mi-a spus că, în unele divizii, au costume speciale pentru orchestră, pe timp de război.

— Ah, adică te-ai duce ca muzician, nu ca soldat.

— Ei bine, nu, aş fi şi una şi alta.

Patrick îşi făcea de lucru cu o bucăţică de hârtie aflată în faţa lui pe tejghea.

— Ce, ţi se pare ceva aiurea?

Patrick în armată. Da, mi se părea absolut ridicol.

— Ştii ceva? i-am zis eu. Eu la Smith şi tu în armată. Ambele chestii sună

aiurea.

Am început să râd.

Patrick a izbucnit şi el în râs.

— O să facem schimb de poze, tu, în pulover cu monogramă, iar eu, în uniformă.

Numai la gândul de a-l vedea pe Patrick în uniformă îmi venea să urlu. O femeie a apărut în faţa librăriei. Ne-am repezit cu degetele pe tejghea, luându-ne efectiv la întrecere. Patrick avea genunchii îndoiţi, practic gata de salt. Mie mi-a scăpat poşeta pe jos din pricina agitaţiei. Amândoi ne-am pus în acelaşi timp degetul mic pe tejghea. Roman de dragoste. Am izbucnit în nişte hohote atât de răsunătoare şi de nestăpânite, încât biata femeie şi-a luat mâna de pe clanţa uşii şi s-a îndepărtat cu paşi mărunţi şi repezi.

— Veniţi înapoi! a strigat Patrick după ea. Îl voi împacheta într-o pungă de hârtie. Nimeni nu va vedea ce este înăuntru.

— Încetează, mă doare burta, i-am zis eu.

Mi-am cules poşeta de pe jos.

— O să-mi lipsească treaba asta, m-a asigurat Patrick.

A luat o mină mai serioasă şi a continuat.

— Voiam să îţi spun ceva. Doubleday s-a oferit să cumpere o mare parte din stocul nostru de cărţi. Trebuie să le dau un răspuns până mâine. Cred că o să accept.

— Ai de gând să vinzi librăria?

— Nu librăria, doar o bună parte din cărţi. Eu voi fi plecat, iar tu vei fi la Smith. Dacă mă voi hotărî să continui afacerea, când mă voi întoarce, nu voi avea decât să măresc fondul de carte. Ştii că îmi place să achiziţionez cărţi, să le vânez.

— Desigur, am aprobat eu.

Am aruncat o privire împrejur, gândindu-mă cu tristeţe la rafturile care vor fi pe jumătate goale.

— Jo, sper să rămână între noi conversaţia pe care am avut-o zilele trecute. Voi pleca, aşadar ceea ce ţi-am spus nu prea mai contează acum.

I-am aruncat o privire lui Patrick. Din moment ce pleca, nu o mai putea vedea pe Kitty, pe fata pe care o iubea, dar, în acelaşi timp, nici nu risca să îl trădeze pe prietenul său, James. Era o soluţie onorabilă.

— N-am să suflu o vorbă, l-am asigurat eu.

— Trebuie să-i trimit o telegramă mamei. Poţi să te ocupi tu de librărie? m-a întrebat el.

— Da. Doar lasă-mă o clipă să mă schimb. Sunt încă în hainele murdare în care am muncit la Willie.

Am trecut printre rafturile cu cărţi şi am urcat pe scări, simţindu-mă

dintr-odată profund ataşată de toate cărţile de acolo, întrebându-mă pe care dintre de voi fi nevoită să mă duc să le văd pe rafturile de la Doubleday. Uşa s-a deschis de cum am vârât cheia în broască. Am făcut un pas înapoi. Eram sigură că nu uitasem să o încui.

Am dat-o de perete cu piciorul şi am tras cu ochiul înăuntru de pe palier. Perdeaua s-a umflat şi s-a legănat în adierea brizei dinspre fereastra întredeschisă, de deasupra biroului meu. Am intrat încet şi cu grijă în cameră. Ochii mi-au căzut imediat pe cutia verde de la Adler's, care zăcea pe jos, lângă biroul meu. Capacul era deschis şi în căptuşeala vălurită din satin alb nu se mai vedea nimic decât adâncitura unde fusese cuibărit ceasul. Am aruncat o privire spre dulapul din cameră. Era uşor întredeschis. M-am dus spre comodă, rămânând în tot acest răstimp cu ochii pe dulap, şi am deschis fără zgomot sertarul de sus. Cu o mână la spate, am băgat cealaltă mână înăuntru. Am scotocit şi mai adânc, până în fundul sertarului. Pistolul meu dispăruse. Uşa dulapului s-a mişcat uşor. M-am furişat spre ea înşfăcând din zbor bâta de baseball aflată lângă pat. Am deschis uşa dulapului de perete.

Nu era nimeni înăuntru.

Mi-am permis să respir şi am lăsat bâta jos. M-am aplecat să ridic cutia ceasului. Şi atunci am văzut.

Patul meu fusese mutat din loc. Doar un pic. Aproape imperceptibil. Am aruncat cutia din mâini, m-am trântit pe burtă şi m-am băgat sub pat. Eram atât de panicată, încât cu greu am reuşit să trag de scândura desprinsă din duşumea. Mâna mea a plonjat sub duşumea ca imediat să scoată la vedere plicul mototolit.

Banii dispăruseră.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Camera şi-a pierdut contururile. Urletele au erupt din mine, guturale şi terifiante, de parcă ar fi fost smulse din străfundurile pământului, propulsate prin podea şi slobozite prin gura mea. Trupul a început să mi se zvârcolească din ce în ce mai spasmodic, pe măsură ce îmi dădeam seama de ceea ce se întâmplase cu adevărat.

Ea îi luase. Ea luase totul. Şi, chiar în această clipă, gonea pe autostradă, cu un batic roşu cu buline legat peste părul ei ars de vopsea. Încheietura mâinii ei, slăbită de atâta dexedrină, se odihnea pe pervazul geamului lăsat, pendulând alene încheietura mâinii la care avea un ceas pe capacul căruia era gravat „Jo a împlinit 18 ani".

— Jo, m-ai speriat de moarte.

Patrick a dat fuga la fereastră ca să o închidă.

— Calmează-te. Oamenii vor crede că te omoară careva aici.

Mi-a pus mâinile pe umeri.

— Jo, opreşte-te.

M-a zgâlţâit cu putere.

— Opreşte-te!

M-am luptat cu el. Eram atât de frustrată că viaţa mea fusese răpită într-o clipă, încât nu-mi mai puteam controla furia. Patrick s-a dat înapoi, lipindu-se cu spatele de uşa şifonierului, cu ochii holbaţi de spaimă.

Urletele mi s-au prefăcut în gemete, apoi în tânguieli, sfârşind, în cele din urmă, în suspine adânci, plângând prăbuşită pe podea.

El a îngenuncheat lângă mine.

— S-au dus, am spus eu printre suspine. Banii lui Cokie. I-a luat pe toţi.

— Cine i-a luat? a întrebat Patrick.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Mama.

∵

Am zăcut pe podea toată după-amiaza, strângând în mâini cutia verde şi stând cu ochii în tavan.

Patrick se ocupa de clienţi, jos, în librărie, iar eu ascultam, fără să înţeleg, conversaţiile care îmi ajungeau la urechi şi se izbeau de interiorul trupului meu golit de viaţă. Jesse a trecut pe la librărie. Patrick i-a spus că eram bolnavă şi zăceam la pat, în camera mea. A trecut şi Cokie pe acolo. Lui i-a spus că eram plecată să livrez o comandă. Spatele mă durea de atâtea ore de

zăcut pe duşumea, dar nu-mi păsa. Era o pedeapsă pentru prostia mea. Bineînţeles că mama îmi cunoştea ascunzătorile. Cu zece ani în urmă, fusese vorba de un portmoneu roz pentru monede, ascuns sub pat. Astăzi era vorba de mii de dolari. Cum aş fi putut să-i explic vreodată lui Cokie că banii dispăruseră, iar lui Willie că ceasul dispăruse? Iar acum, să fi fost admisă la Smith ar fi fost o glumă crudă. Nu mai aveam bani să merg la colegiu.

Razele lungi ale după-amiezii târzii se revărsau pe fereastră. Patrick a bătut la uşă.

— Hei, eşti sigură că nu vrei să vii cu mine acasă?

Am clătinat din cap.

El a pus două pungi pe jos.

— În asta ai un sandviş.

A golit-o apoi pe podea pe cea mai voluminoasă, iar conţinutul ei a scos un zăngănit metalic.

— Am trecut pe la feronerie.

A cules de pe jos nişte lanţuri.

— Când plec, vreau să vii jos şi să legi uşa cu lanţul, pe dinăuntru. Apoi vei încuia cu lacătul şi vei duce cheia sus, în camera ta. Astfel te vei simţi puţin mai în siguranţă, nu?

Am dat din cap, dar nu am spus nimic.

El s-a îndreptat spre uşă.

— Patrick?

S-a oprit.

— Trebuie să te întreb ceva.

Mi-am întors capul spre Patrick, care era deja la uşă.

— M-ai sărutat de milă?

El a deschis gura să spună ceva, apoi şi-a lăsat privirea în pământ.

— Nu, Jo. Nu a fost deloc aşa.

Am închis ochii şi am întors capul. Nu aveam de gând să mă mai uit la el, chiar dacă îl simţeam că stătea acolo, dorind, poate, să-mi continui ideea sau să-i dau vreo explicaţie oarecare. A rămas aşa o bună bucată de vreme, în aşteptare. În cele din urmă, i-am auzit paşii pe scări şi am deschis ochii, dând frâu liber lacrimilor care au început să şiroiască pe duşumea.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Am evitat pe toată lumea, zile în şir. Simţeam cum mi se sfâşia inima de fiecare dată când mă întreba Cokie dacă aflasem vreo veste de la Smith. Sweety şi Dora mă întrebau mereu dacă era ceva în neregulă. Sadie mă privea suspicioasă. Până şi Evangeline m-a întrebat dacă eram bolnavă. Willie mi-a trântit-o drept în faţă, zbierând la mine:

— Crezi că eşti singura care are probleme, puştoaico? M-am săturat să îţi văd mutra asta lungă. Şi asta numai pentru că Patrick pleacă să o vadă pe mama lui? Încetează cu melodrama.

Mă feream de toată lumea şi stăteam sus, în camera mea, cu uşa librăriei zăvorâtă cu lanţ şi încuiată cu lacăt. Tocmai citeam ultima scrisoare de la Charlotte, când am auzit strigătul.

— Hei, Motor City!

Era Jesse. Din nou. Venea în fiecare zi şi mă striga sub fereastră. Nu-i răspundeam niciodată. În seara asta, lumina era aprinsă, drept urmare ştia că eram acasă. A continuat să urle: „Hei, Motor City!" din ce în ce mai tare, alternând tonurile înalte cu cele joase, improvizând ad-hoc chiar şi o linie melodică.

— Taci din gură! i-a zbierat cineva de la o fereastră din apropiere.

— Fă-o să coboare şi o să tac, i-a dat el replica, zbierând la fel de tare.

M-a strigat din nou.

— Hai, fetiţo, ieşi odată afară, până nu chemăm poliţia pentru băiatul ăsta, a urlat altcineva.

— Ai auzit, Jo? O să cheme poliţia, a răcnit Jesse.

Ce enervant putea fi! M-am dus cu paşi mari şi apăsaţi la fereastră şi am tras deoparte perdelele. O mulţime de gură-cască se adunase în jurul lui Jesse, pe stradă, şi au ovaţionat cu toţii când mi-am făcut apariţia. Am deschis fereastra şi au început să strige la mine:

— Haide, păpuşă, coboară pentru bietul băiat!

— Josie, coboară, te rog, ca să se termine odată cu tărăboiul. Mâine de dimineaţă trebuie să mă duc la muncă.

Când am descuiat lacătul şi am desferecat uşa, oamenii s-au risipit care încotro pe stradă.

Jesse a râs, apoi s-a uitat la mine, zâmbind cu gura până la urechi.

— Îmi cer scuze, Jo. Nu fi supărată.

Nu voiam să mă uit la el. El a întins mâna, de parcă ar fi vrut să îmi dea un

ghiont în braţ.

— Nu ai de gând să mă inviţi înăuntru?

— Nu.

Am închis uşa şi m-am aşezat pe treapta din faţa librăriei. Jesse s-a trântit pe jos, lângă mine.

— M-am gândit eu că o să spui asta. Aşa că am venit pregătit.

Jesse a scos două sticle de suc din jachetă, le-a desfăcut capacele cu o cheie şi mi-a dat mie una. Am rotit-o între degete.

Pe sticla verde era scris: *Coca-Cola Bottling, Chattanooga, Tenn.* M-a dus cu gândul la domnul Hearne – şi la ceasul lui care ticăia sub liliacul indian de la Shady Grove.

Jesse şi-a întins sticla ca să o ciocnească de a mea.

— Noroc.

— Noroc, am dat din cap.

Am stat pe treaptă şi am băut în tăcere. Asta era ceva ce apreciam la Jesse. Nu simţea nevoia să umple fiecare clipă cu vorbe sau cu cine ştie ce conversaţie inutilă şi caraghioasă. Puteam să stăm pur şi simplu, fără să ne spunem nimic, el sprijinit cu spatele de uşă şi cu picioarele încălţate cu ghetele de motociclist încrucişate, iar eu ţinând sticla în echilibru pe genunchi. Era exact ca pe bancă în Scuarul Jackson sau pe verandă la Shady Grove. Şi, din nu ştiu ce motiv, tăcerea asta m-a îmboldit să-i spun totul.

— Nu am fost bolnavă.

El a dat din cap şi a făcut semn cu sticla spre lanţurile de la picioarele mele.

— Alea-s nişte lanţuri zdravene. Le-am văzut la uşă toată săptămâna trecută. E totul în regulă?

Am clătinat din cap.

— Am fost prădată.

Jesse s-a aplecat spre mine.

— Eşti bine?

Am dat din umeri.

— Erai acasă când s-a întâmplat? m-a întrebat el.

— Nu, era devreme. Eram la Willie.

— Îi cunoşti pe cei care au făcut asta?

Am dat încet din cap şi am luat o înghiţitură de cola.

— Spune-mi cine.

Jesse şi-a încleştat pumnul.

M-am întors spre el. Fasciculul de lumină al felinarului de stradă cădea pe faţa lui. Cu excepţia cicatricei, tenul lui era perfect. Iar părul căpătase reflexe roşcate.

— Spune-mi, Jo.

Ochii lui, de obicei neastâmpăraţi, erau pironiţi asupra mea.

El era Jesse. Puteam să îi spun.

— Mama mea.

Genunchiul i-a tresărit nervos, şi şi-a plecat fruntea o clipă, semn că înţelesese pe deplin grozăvia situaţiei.

— Împreună cu prietenul ei? m-a întrebat el.

— Oh, sunt sigură de asta.

A tăcut, un timp.

— Ce-au luat? m-a întrebat, în cele din urmă.

Nu mai eram afectată, doar indiferentă şi scârbită.

— Păi, să vedem, au luat ceasul de la Adler pe care Willie mi l-a dăruit de ziua mea, când am împlinit optsprezece ani, au luat pistolul, au luat o cutie de trabucuri cu banii mei şi – m-am uitat la Jesse – au luat un plic cu două mii de dolari. Două mii de dolari pe care Cokie, Sadie şi Sweety mi-i dăduseră ca să plătesc taxele pentru primul meu an la Smith.

Privirea lui Jesse n-a fost una de surprindere sau de şoc, doar de înţelegere combinată cu dezgust.

— Jo, tipul mamei tale e de vină. Oamenii spun că face parte din banda care l-a drogat pe bărbatul acela din Tennessee, de Anul Nou. A tras-o şi pe mama ta în povestea asta.

— Da, dar el nu mi-a văzut ceasul. Şi nu avea de unde să ştie că, de când eram mică, îmi ascundeam lucrurile sub pat. Asta numai mama ştia.

Jesse a învârtit un capac de sticlă între degetul mare şi degetul arătător.

— Te înţeleg, să ştii. Când aveam şase ani, tata mi-a găsit colecţia de cartonaşe cu jucători de baseball, ascunse în dulapul meu. Le-a vândut pentru băutură.

— Exact, am spus eu.

Au trecut două maşini prin dreptul nostru, farurile lor luminând gunoaiele de pe stradă.

— Aşadar, ai fost acceptată la colegiul ăla?

— Nu ştiu, nu am aflat încă. Dar ce mai contează? Nu am banii necesari şi va trebui să găsesc o modalitate de a-i da înapoi lui Cokie.

— Păi, stai puţin. Poate că vei obţine o bursă, a spus Jesse.

— Greu de crezut. N-am avut nicio activitate extracurriculară demnă de trecut în cererea de înscriere, genealogia mea e josnică şi singura recomandare pe care am primit-o a fost din partea unui om de afaceri cu comportament obscen.

Jesse s-a sprijinit din nou cu spatele de uşă, întinzându-şi picioarele. Ne-am terminat sucurile în tăcere.

Jesse s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna.

— Vino încoace.

Mi-am pus mâna într-a lui şi l-am lăsat să mă salte în picioare. Ne-am pomenit stând în mijlocul trotuarului, ţinându-ne de mâini.

— Îţi aduci aminte de ziua aceea grozavă petrecută la Shady Grove, când am aruncat cu pietricele în copac? m-a întrebat Jesse.

Am încuviinţat.

Mi-a dat drumul la mână şi a aruncat sticla în stâlpul de lumină de vizavi. S-a spart în zeci de cioburi.

— Asta e mama ta şi iubitul ei.

Am azvârlit şi eu sticla mea. A trecut pe lângă stâlp, dar s-a izbit de o clădire.

— Ce se petrece acolo? a ţipat cineva de la etaj.

Noi am râs. Jesse mi-a făcut cu mâna şi a plecat.

— Pe curând, Jo.

Am rămas în picioare pe treaptă, aşteptând ca el să arunce o privire înapoi. Nu a făcut-o.

Farurile unei maşini parcate s-au aprins, luminând strada. A trecut încet pe lângă mine, dar geamurile erau atât de întunecate, încât nu am putut vedea şoferul. De îndată ce a trecut de librărie, a prins viteză şi s-a îndepărtat rapid.

Am pus lanţurile şi am zăvorât uşa.

PATRUZECI ŞI OPT

James a venit împreună cu un angajat de la Doubleday să ia cărţile. Patrick a spus că nu suporta să le vadă plecând. M-am uitat la rafturile goale. Rafturile fără cărţi păreau stinghere şi absolut nelalocul lor.

James mi-a înmânat un cec şi a ridicat ultima cutie de carton.

— Credeam că Patrick va fi aici, a zis el. Ne-am tot ciondănit pe tema listei de cărţi luni de zile.

— Cred că îi vine tare greu. Şi e ocupat cu pregătirile pentru marea lui călătorie.

— Marea lui călătorie? a repetat James, punând la loc cutia pe tejghea. Unde pleacă?

— Cu siguranţă ţi-a spus asta. Placă la Keys, apoi la Havana şi, după aceea, are de gând să îşi petreacă restul anului în Trinidad, la mama lui.

James s-a uitat lung la mine.

— Josie, glumeşti, nu-i aşa?

— Nu. Nu ţi-a spus?

James făcuse ochii mari din pricina şocului.

— Nu, nu mi-a spus.

Şi, pe neaşteptate, s-a înfuriat.

— Nu pot să cred că-mi face una ca asta.

A smuls cutia de pe tejghea şi a ieşit trântind uşa.

L-am urmărit cu privirea cum mergea pe trotuar, cu paşi mari şi apăsaţi. Era vizibil tulburat. Ce credea că îi făcea Patrick? Degetele mele au făcut în mod involuntar un semn pe tejghea. M-am uitat la mâna mea şi apoi pe stradă, după James. Nu de Kitty era îndrăgostit Patrick.

∵

Cokie ne-a dus cu maşina până la staţia de autobuz. Ploua şi Patrick îmi turuia tot felul de instrucţiuni pentru casă şi librărie. Efectiv le memorasem. Domnişoara Paulsen urma să vadă de casă. Un profesor asociat de la Loyola urma să subînchirieze casa, începând cu săptămâna viitoare. Acordorul de piane urma să vină cu o săptămână înainte de Crăciun, ca să se asigure că Bösendorferul era acordat şi pus la punct înainte de întoarcerea lui Patrick acasă. Aveam o listă de nume din Florida Keys, datele de contact de la Hotelul Nacional de Cuba şi adresa din Trinidad.

— Trebuie să mă ţii la curent, mi-a cerut Patrick. Vreau să aflu absolut tot ce se petrece, mai ales veştile pe care le vei primi de la Smith.

Când am ajuns la staţie, Cokie a dat jos cufărul lui Patrick din portbagaj. L-a bătut pe Patrick pe spate.

— Să ai grijă de tine. Data viitoare când o vei vedea pe Josie, draga de ea, o să fie când va veni acasă de la colegiu, în vacanţa de Crăciun.

A zâmbit larg.

— Acu trebuie să plec. Am de luat un client de la Roosevelt.

Am intrat în staţia de autobuz, la adăpost de ploaie.

— Tot nu i-ai spus, nu-i aşa? m-a întrebat Patrick, când Cokie se îndepărta.

— Nu ştiu cum. Cred că el e mai entuziasmat chiar decât mine. Apropo de mărturisiri, am fost surprinsă să aflu că nu i-ai spus lui James despre călătoria ta. Părea tare supărat când a aflat că pleci.

L-am studiat cu atenţie pe Patrick.

— Crezi că bănuieşte sentimentele tale pentru... Kitty?

Patrick mi-a evitat privirea.

— Dă-i adresa mea din Trinidad, dacă vrei.

Ne-am uitat pe biletul de autobuz al lui Patrick. Avea câteva opriri, într-adevăr, dar numai trei transferuri. Unul în Mobile, altul în Jacksonville şi ultimul în West Palm Beach. Bărbaţi în costume şi cravate şi femei frumos îmbrăcate stăteau pe peron la coadă, cu valizele lor, toţi plecând către o destinaţie care de care mai palpitantă. Părul blond al lui Patrick era pieptănat cu grijă, cu cărare într-o parte. Arăta fermecător în costumul cafeniu şi pantofii Oxford bleu.

— Treizeci şi două de ore de huzur şi vei scăpa de ploaia asta, ajungând la plajă, i-am zis eu. Sunt invidioasă.

— Mda, autobuzele astea sunt tare frumoase. Mi-ar fi plăcut să vii şi tu. Îţi mulţumesc pentru tot, Jo. Ai făcut atât de multe pentru Charlie, pentru librărie şi pentru mine.

S-a anunţat autobuzul în direcţia Mobile, cel cu care pleca Patrick.

— Ştiu că te-am dezamăgit, mi-a spus el repede. Eşti ultima persoană pe care aş vrea să o rănesc vreodată, îţi jur.

Lumina se reflecta în ochii lui umezi.

Mi s-a pus brusc un nod în gât.

— Eşti atât de importantă pentru mine, mi-a şoptit el. Crede-mă.

— Hai să ne asigurăm că ţi-au încărcat cufărul, am zis eu, străduindu-mă din răsputeri să îmi înghit lacrimile.

Ne-am dus spre partea laterală a autobuzului argintiu Greyhound, care avea o inscripţie luminoasă deasupra parbrizului pe care scria MOBILE. Am stat amândoi sub umbrelă privind cum cufărul lui era încărcat în compartimentul pentru bagaje.

M-am uitat la Patrick.

— Candace Kinkaid sau Agatha Christie?

El a râs.

— Categoric, Candace Kinkaid. E mult mai amuzantă. Scott Fitzgerald sau Truman Capote?

S-a auzit ultimul apel pentru cursa spre Mobile.

— Oh, las-o baltă! Fitzgerald. Bineînţeles că Fitzgerald. Urcă-te în autobuz.

Patrick mi-a dat umbrela. M-a luat în braţe şi mi-a dat un sărut, drept pe buze, lung şi apăsat. Aveam impresia că priveam sărutul din exterior, fără să particip. El a fugit de sub umbrelă pe treptele autobuzului.

— Ne vedem de Crăciun! mi-a strigat.

L-am urmărit cum şi-a croit drum pe interval până a ajuns pe la mijloc şi s-a aşezat pe locul de la geam.

Uşile au scos un şuierat, apoi s-au închis. Apa de pe acoperişul autobuzului şiroia pe geamul lui Patrick. El mi-a zâmbit şi a pus un deget pe geam, semnalând biografie.

I-am răspuns printr-un alt semn. Poezie.

Autobuzul a pornit, ducându-l cu el pe Patrick Marlowe, cu secretul lui. Am rămas pe peron petrecându-l cu privirea. M-am gândit la versul din Keats şi la discuţia cu domnul Hearne.

Te iubesc cu atât mai mult cu cât cred că m-ai plăcut doar pentru ceea ce sunt şi pentru nimic altceva.

Ploaia cădea în rafale pe umbrela mea neagră.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Am şters gresia dintre rafturi. Mutatul cărţilor deplasase smocurile de praf fosilizat. Patrick era plecat doar de câteva zile, dar librăria era nefiresc de liniştită şi de lipsită de viaţă. Mi-am notat pe un bileţel să nu uit să aduc radioul lui Patrick. Ca să îmi ţină companie.

Clopoţelul de deasupra uşii a sunat.

— Hei, salutare! Eram prin vecinătate şi m-am gândit să trec şi pe aici, ca să aflu noutăţi, mi s-a adresat John Lockwell.

M-am sprijinit de coada măturii.

— Se pare că sunteţi prin vecinătate destul de des, în ultima vreme.

— Da, nu ţi-am spus că am acum un apartament pe strada St. Peter?

— De câteva ori.

A aruncat o privire prin librărie.

— Închideţi?

— Temporar. Vom redeschide după Crăciun. Proprietarul a decedat, iar Patrick a plecat în vizită la mama lui, în Indiile de Vest.

— Ce tip boem. Dar aşa sunt toţi oamenii de litere. Grozavi la petreceri, întotdeauna au ascunşi câţiva aşi în mânecă pentru a distra lumea bună, plictisită de moarte, din Uptown. Asta înseamnă că o să ai nevoie de o slujbă. Eşti sigură că nu te-ai răzgândit? Cu câteva rochii drăguţe ai deveni frumuşica firmei. Ai avea propriul tău birou, propria ta maşină de scris şi, bineînţeles, privilegiul unui cocktail cu şeful tău, după orele de serviciu.

— Deocamdată mă descurc, dar, cu siguranţă, o să ţin minte oferta dumneavoastră.

— Chiar te rog. Şi când te gândeşti că abia aşteptam să mă descotorosesc de tine, Josephine. Dar ai ceva aparte în tine.

Mi-a aruncat un zâmbet lasciv.

— Acum, ar fi cazul să mă grăbesc. Am o întâlnire.

Lockwell a ieşit, intersectându-se cu un bărbat într-un palton negru, care tocmai intra în librărie. Îl domina cu mult ca înălţime pe Lockwell, care părea un pitic pe lângă el. Acesta din urmă şi-a întors capul ca să îi arunce o privire, înainte de a-şi vedea de drum.

— Îmi pare rău, domnule, dar librăria este închisă din pricina unui deces în familie. Vom redeschide peste câteva luni. Doubleday a achiziţionat majoritatea cărţilor noastre. Se află la numărul şase sute, pe strada Canal.

Bărbatul n-a scos un cuvânt. A rămas nemişcat în prag, cu mâinile

înfundate în buzunarele paltonului său lung. Trupul lui era impunător, avea cel puţin un metru nouăzeci înălţime şi nişte umeri atât de laţi, încât putea cără cu uşurinţă pe ei o familie alcătuită din patru membri. Pălăria îi stătea uşor aplecată într-o parte şi ochiul lui stâng, cumva vătămat, tot aluneca spre puntea nasului turtit.

Am înaintat cu mătura în mâini.

— Noi...

— Unde este mama ta? a întrebat el.

— Îmi cer scuze, ne cunoaştem de undeva?

M-am uitat la mâinile lui, care i-au rămas înfundate în buzunare.

— Unde este mama ta? a repetat el, răspicat.

Tonul m-a băgat în sperieţi.

— În California, i-am răspuns.

— Mda, vezi tu, asta e o problemă. Mama ta îi datorează bani şefului meu.

— N-am ştiut că...

— Prietenul ei i-a împrumutat, ca să îi cumpere un alibi şi să scape amândoi de acuzaţia de omor. El a promis că o să-i dea banii înapoi şefului, dar apoi a şters-o din oraş. Şeful are o întreagă echipă în Los Angeles pe care a pus-o pe urmele lor, dar parcă au dispărut de pe faţa pământului. Şeful îşi vrea banii înapoi. Deja termenul e cu mult depăşit, aşa că acum plata datoriei pică pe familie – prietenul nu are familie, aşa că pică pe tine. Asta se cheamă moştenire. Şeful a plătit patru mii pentru acuzaţia de omor a damei. Cu dobândă, face cinci mii. Am venit să iau banii.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât ochiul stâng îi juca mai tare. Am rămas încremenită, agăţându-mă cu toată puterea de mătură.

— Trebuie să fie o greşeală.

— De ce spun întotdeauna oamenii că trebuie să fie o greşeală? Nu e nicio greşeală. Mama ta a fost acuzată de crimă, a scăpat – plăteşti.

— Eu n-am făcut niciodată vreo înţelegere cu şeful dumitale.

— Nici nu trebuia. Eşti datoare, vei plăti. Noi v-am urmărit, pe tine şi pe prietenii tăi aiuriţi. Am văzut despărţirea lacrimogenă din staţia lui Greyhound, te-am urmărit cum sugeai din sticla de suc cu puştiul motociclist, şi cum te băteai pe burtă cu şoferul creol. Willie Woodley îl ştie pe şef. Sunt în relaţii cordiale, dar nu face afaceri cu el. Datoria asta este a ta, înţelegi? Nu te duci la niciunul dintre ei. Dacă îţi dai drumul la gură, ai să rămâi fără dinţi. Mie, unuia, mi-ar plăcea să-i fac felul boşorogului de şofer, dar din moment ce asta e prima mea misiune, sunt în toane bune. Ai şapte zile la dispoziţie – asta se cheamă curtoazie. Faci rost de bani cum oi şti, dar să nu spui nimănui cui îi datorezi. Vorbeşti doar cu mine, Lou Ochi Zglobiu. Mă găseşti la taverna lui Mosca, de pe Autostrada 90.

S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit. O maşină neagră a oprit în dreptul lui. S-a urcat pe bancheta din spate. Portiera s-a închis şi maşina a demarat în trombă.

Am trântit mătura şi am înşfăcat lanţurile. Am încuiat şi am zăvorât uşa cu mâini tremurânde. Am stins luminile şi am fugit în camera mea. Am târât biroul în faţa uşii şi am stat ghemuită în pat, lipită de peretele rece, strângând în mâini o bâtă de baseball.

Am stat aşa toată după-amiaza, toată seara şi toată noaptea. Nu am dormit deloc şi nu mă simţeam obosită. Carlos Marcello susţinea că îi eram datoare. Ceea ce spusese Ochi Zglobiu despre Cokie mă îngrozise. Nu, nu pe Cokie!

Am aşteptat până când a răsărit soarele. Am ascuţit cuţitul de broşat şi l-am vârât în buzunar. M-am strecurat afară din librărie, am pus lanţurile şi am încuiat lacătul, apoi am luat-o la fugă pe stradă.

M-am uitat la casă. Nu îmi mai aminteam care era fereastra, dar puteam să pun pariu că era cea cu arborele cotit pe pervaz. Am fluierat. Nimic. Am găsit o pietricică şi am aruncat cu ea în geam. Tot nimic. Am găsit o pietricică mai mare şi am azvârlit-o. Piatra s-a catapultat prin fereastră şi zgomotul de sticlă spartă a reverberat în ecou pe strada cufundată în somn.

Bustul lui Jesse a apărut la geam. I-am făcut semn să coboare.

A apărut la uşa din faţă, desculţ şi fără cămaşă, încheindu-se la jeanşi. Şi-a trecut degetele prin părul ciufulit de somn şi s-a uitat cu un ochi la mine.

— Care-i treaba?

— Am nevoie de ajutorul tău, i-am şoptit eu.

El a coborât treptele şi a venit lângă mine, pe trotuar.

— Jo, tremuri ca varga.

— Te rog să mă înţelegi, nu pot să-ţi spun totul.

Vocea îmi şovăia.

— Este vorba de mama. Am nevoie de scânduri bătute în cuie peste geamurile de la librărie sau de obloane – şi trebuie să rezolv problema chiar în dimineaţa asta. Poţi să faci asta pentru mine?

I-am întins nişte bancnote mototolite.

El m-a luat de mână.

— Stai jos.

— Nu am timp.

În prag a ieşit bunica lui Jesse.

— Du-te înapoi în pat, bunico. Totul este în regulă, i-a spus Jesse.

Bătrâna a început să strige la noi.

— Văd moartea cu coasa în jurul ei! O văd. Fetiţo, trebuie să-l faci pe criminal să mărturisească, să elibereze spiritul mortului. Pune o farfurioară

cu sare pe pieptul criminalului, în timp ce doarme, şi va mărturisi.

Am început să plâng. Jesse s-a dus fuga la uşă şi a gonit-o pe bunică-sa înapoi în casă. M-am întors şi am plecat.

— Jo, aşteaptă! a strigat Jesse după mine.

— Trebuie să mă duc la Willie, i-am strigat eu peste umăr. Te rog, ajută-mă cu librăria. Îmi cer scuze pentru fereastră.

Am rupt-o la fugă.

Soarele era sus pe cer când am ajuns la Willie. Am intrat pe uşa laterală şi am înfulecat tot ce mi-a căzut în mână de prin bucătărie. Nu mâncasem şi nu băusem nimic de când Ochi Zglobiu plecase din librărie. Laptele clipocea pe pereţii paharului care îmi tremura în mâini, când îl duceam la gură. Îmi petrecusem toată noaptea gândindu-mă la opţiunile pe care le aveam. Nimeni nu scăpa fără să îi plătească datoria lui Carlos Marcello, asta dacă era viu şi nu mort deja. Cinci mii de dolari era o sumă enormă, mai mult decât taxele de şcolarizare pentru doi ani la Smith. Puteam să fac rost de o parte din ei, dar nu de toţi. Nu aveam altă cale.

Trebuia să îi iau de la Willie şi să găsesc apoi o modalitate de a-i returna. Nu puteam să îi spun, însă, nu după ameninţarea proferată de Ochi Zglobiu.

Sadie s-a prins că era ceva cu mine de cum m-a văzut. I-am spus că nu putusem să dorm. Ea tot m-a pipăit pe frunte şi pe partea laterală a gâtului. M-a pus să deschid gura ca să se uite la limba mea şi în gât. Mi-a făcut o infuzie de ceai cu lămâie şi mi-a prăjit nişte ouă cu felii groase de costiţă.

— Miroase a carne de porc, a zis Willie, când i-am dus cafeaua în cameră. Pentru cine găteşte Sadie?

— Pentru mine. Am băut prea mult suc, ieri, şi am avut probleme cu stomacul toată noaptea.

Willie s-a uitat la mine.

— Suc, ai? Mda, bine. Dă-mi ziarele.

Willie a citit un articol întreg de pe prima pagină.

— Au trecut la represiuni. Scrie că au angajat mai mulţi poliţişti şi au de gând să purice Cartierul Francez.

A azvârlit ziarul la celălalt capăt al patului.

— Sunt prea bătrână pentru raiduri. Pe vremuri îmi plăceau, toată nebunia asta era antrenantă, dar acum nu mai am energia pentru aşa ceva. Nu am mai fost nevoită să folosesc soneriile de alarmă de ani de zile.

— Şi ce vei face?

Willie a cugetat o clipă.

— Voi ţine doi şoferi în fiecare noapte în faţa casei. Sadie va sta la fereastră şi va da alarma dacă vede poliţiştii. Vor fugi cu toţii prin curte şi vor ieşi pe uşa batantă, ajungând direct la maşinile care îi aşteaptă. Aş putea

să trimit o maşină şi la librărie – spuneai că este închisă, nu?

— Da.

Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— L-am rugat pe Jesse să îmi pună scânduri sau obloane la ferestre. Nu vreau ca oamenii să vadă că e goală.

— E o idee bună. Mută rafturile. O să-l trimit pe Elmo cu nişte mobilă acolo, ca să aibă fetele pe ce să stea.

— Willie, ştii ceva de mama?

— Nu şi nici nu vreau să ştiu. Sper că şi-a rezolvat treburile aici, în oraş, şi nu se va mai întoarce vreodată. N-am nevoie de necazuri şi nici tu. Ştiu că nutreşti o oarecare afecţiune pentru ea, dar, crede-mă pe cuvânt, o să te tragă la fund după ea, Jo. Pe toţi o să ne tragă la fund.

Deja a făcut-o, îmi venea să-i spun lui Willie.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi să îmi schimb numele de familie. Ai optsprezece ani. Poţi să o faci. Taie cordonul ombilical.

Willie a prins cu o banderolă un teanc de bani şi mi l-a dat mie.

— Pune-i în seif.

A continuat să pălăvrăgească despre raid. Eu m-am holbat la teancurile de bani din seif. Dacă aş putea şterpeli două de câte o sută de dolari, m-aş putea duce la bancă să îi schimb în bancnote de câte un dolar şi să le pun în locul celorlalte. Poate că nici n-ar băga de seamă. Am încercat să fac socoteala. Broboane de transpiraţie mi-au apărut pe frunte.

— Ce mama dracului faci acolo? m-a întrebat Willie.

Ce făceam? Luam decizii. *Deciziile pe care le luăm,* mi-a şoptit vocea lui Forrest Hearne, *ne croiesc destinul.*

Da, deciziile pe care le-a luat Forrest Hearne i-au croit destinul. Moartea.

CINCIZECI

— Cu domnul Lockwell, vă rog, am şoptit eu în receptor. Sunt Josephine Moraine.

Am aşteptat câteva minute. În cele din urmă, s-a auzit un declic.

— Ai primit scrisoarea, a spus vocea lui seducătoare, la celălalt capăt al firului. Vrei să sărbătoreşti?

— De fapt, n-am primit nicio veste încă. Am sunat cu privire la...

Am făcut o pauză. Chiar puteam face asta?

— Cu privire la angajare.

Lockwell n-a zis nimic, un timp. Nu am auzit decât cum trăgea cu sete din trabuc, cu buzele lui umede.

— Aha, te-ai răzgândit, nu-i aşa?

— Mă mai gândesc. Aş vrea să ştiu ceva mai multe amănunte despre postul meu.

— Ne vedem la prânz, la apartamentul meu de pe strada St. Peter.

Mi-a spus adresa dintr-o suflare.

— Abia aştept să discutăm despre... postul tău.

A chicotit şi a închis.

Când am plecat de la librărie spre domnul Lockwell, Jesse tocmai îmi monta obloane la ferestre şi la uşi.

— Sunt luate de la o clădire demolată de pe strada Chartres. Cel pentru uşă are chiar şi o fantă pentru corespondenţă. Nu se vor potrivi perfect, dar te vor ţine departe de ochii lumii.

Jesse s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

Eu, în schimb, stăteam cu ochii pironiţi în trotuar.

— Despre asta este vorba, nu? Spune-mi dacă este vorba de altceva, totuşi.

M-am uitat la Jesse.

— Ce naiba, Jo? Spune ceva.

Aş fi vrut să îi spun totul. Dar nu puteam, nu puteam să îi implic pe Jesse, pe Cokie sau pe Willie în toată povestea asta. Aşa că am rămas în continuare tăcută.

Jesse a dat cu ciocanul de pământ, frustrat.

— Ştii ceva? M-a săturat de treaba asta. Dai fuga şi baţi cu pumnii în uşa mea sau îmi spargi geamul atunci când ai nevoie de ceva, şi eu fac drepţi ori de câte ori mi-o ceri. Dar când îţi pun o întrebare sau trec să te văd, tu mă ţii

aici, în stradă. Am şcoală, maşini de reparat, dar am lăsat totul baltă pentru tine, azi. Nu sunt căţeluşul tău. Te plângi de mama ta că este o profitoare, dar ai început să semeni şi tu cu ea, în ultima vreme.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndepărtat, luptându-mă cu lacrimile şi cu dorinţa de a da fuga înapoi la el ca să îi spun totul, să îi cer ajutorul.

Intrarea în apartamentul lui Lockwell era ascunsă discret în străfundurile unei curţi cu poarta încuiată. El îmi spusese că, în general, celelalte două apartamente erau goale, deoarece proprietarii nu locuiau în oraş. Ce convenabil!

Apartamentul era mic, dar arăta minunat. Parchetul de stejar vechi se întindea în tot salonul lung şi îngust. Tavanul înalt dădea amploare spaţiului. Era mobilat minimalist, dar piesele de mobilier erau alese cu gust, mai ales biroul din colţ, pe care era o poză înrămată a lui Lockwell aflat la o partidă de vânătoare. M-a văzut studiind biroul.

— E o frumuseţe, nu-i aşa? Nu e vorba doar de distracţie. Uneori mai şi lucrez aici. Vrei să îţi fac un tur?

Apartamentul era mititel. Nu putea avea mai mult decât un salonaş, o bucătărie şi un dormitor.

— Nu, mulţumesc, l-am refuzat eu, luând loc pe unul din scaune.

Lockwell şi-a aprins trabucul şi s-a aşezat în faţa mea.

— Aşadar, iată-ne aici. Am ajuns destul de departe, faţă de unde am pornit. Îmi place cum au progresat lucrurile.

Am dat din cap, obosită. Nu prea eram pe fază, aşa, ca de obicei, în meciul meu perpetuu cu Lockwell. Vorbele lui Jesse mă răvăşiseră.

— Ei bine, hai să dăm cărţile pe faţă. Ne-am învârtit în cerc. Eu am prevăzut că te vei întoarce la mine pentru bani şi iată că ai venit.

Am deschis gura să obiectez.

Domnul Lockwell şi-a ridicat mâna, oprindu-mă.

— Bun, trebuie să recunosc că nu eşti o şantajistă, aşa cum te-am crezut la început, dar ţi-am oferit o slujbă de câteva ori şi de fiecare dată te-ai grăbit să o refuzi. Acum ai venit aici pentru această slujbă, dar nu prea eşti în apele tale, Josephine.

A tras cu sete din trabuc.

— Ai nevoie de bani, altfel nu ai fi aici. S-ar putea să fie pentru colegiu. Sau pentru altceva. Dar ai nevoie de bani. De câţi?

Am încercat să calculez cam cât credeam că puteam împrumuta din seiful lui Willie.

— De două mii de dolari, i-am răspuns.

Lockwell a tresărit, surprins.

— E o sumă considerabilă.

— Tocmai de aceea întrebam de slujbă.

— Ţi-ar trebui doi ani să câştigi două mii de dolari ca secretară. Poate chiar mai mult.

Nu aveam la dispoziţie ani. Doar câteva zile.

— Asta dacă nu cumva... – s-a lăsat pe speteaza scaunului – ai prefera un aranjament privat. Ţi-aş da un avans şi am putea stabili întâlniri săptămânale, aici.

Am înghiţit în sec.

— Şi cât ar fi avansul, mai exact? Am nevoie de două mii de dolari.

Lockwell şi-a răsucit trabucul între buze. Eram o marionetă în mâinile lui. Iar el adora să o tragă de sfori. Puterea era incitantă.

— O mie.

— O mie cinci sute, bani lichizi, am plusat eu.

Mi-a aruncat o privire.

— Dar nu poţi să arăţi aşa.

Şi-a scos portofelul şi mi-a dat o hârtie de cincizeci de dolari.

— Du-te la Maison Blanche, alege-ţi o rochie frumoasă şi pune-ţi nişte tocuri înalte. Tocuri adevărate, nu mocasini sau oricum le-oi spune tu. Aranjează-ţi părul şi fă-ţi unghiile. Cumpără-ţi şi nişte parfum, dacă vrei. Întoarce-te aici poimâine, la ora şapte seara. O să comand cina la domiciliu.

Şi-a răsucit trabucul pe buza inferioară şi s-a uitat la mine.

I-am susţinut privirea.

— Aşadar, avem o întâlnire. Te conduc până la ieşire.

Îi simţeam ochii studiindu-mă din cap până în picioare pe când mă îndreptam spre uşă. Îmi ţineam poşeta lipită strâns pe partea stângă, încercând să acopăr porţiunea de bluză sfâşiată de cuţitul lui Cincinnati.

O mie cinci sute. Asta însemna că trebuia să fur peste trei mii de la Willie. Am trecut de prag şi m-am întors cu faţa spre el.

— Pe curând, Josephine, mi-a spus, făcându-mi cu ochiul.

M-am uitat fix la el şi am strâmbat din nas, având impresia că simţeam izul oţeţit din venele lui. Puteam să fac asta? Dar, cumva, cuvintele mi-au ieşit singure pe gură.

— Pe curând, i-am zis eu.

CINCIZECI ŞI UNU

Au trecut două zile. Şi, în continuare, nu aveam niciun bănuţ. Peste încă cinci zile, oamenii lui Marcello aveau să mă vâneze. Willie nu mi-a mai cerut să pun bani în seif, în acea dimineaţă, de parcă mi-ar fi citit gândurile şi ştia cum stau lucrurile. Am primit o carte poştală de la Patrick, în care îmi scria că era frumos la Keys şi că îmi simţea lipsa. Am mai primit şi o altă scrisoare de la Charlotte, în care mă ruga să îi confirm vizita mea la Berkshire, în luna august. M-am gândit cum ar fi să apară Lou Ochi Zglobiu la uşa familiei Gates, în Berkshire, ca să încaseze cei cinci mii de dolari pe care pretindea că îi datoram lui Marcello.

Poliţaii au făcut un raid acasă la Willie. O maşină le-a adus pe Dora şi pe Sweety cu clienţi cu tot la librărie, ca să se ascundă acolo. De îndată ce am deschis uşa, au dat năvală înăuntru, Dora ţinând strâns în braţe o sticlă cu lichior de mentă, iar Sweety ţinându-l de mână pe Walter Sutherland, care era leoarcă de transpiraţie, tremura ca o piftie şi nu purta nimic altceva decât o pereche de boxeri şi o cravată.

— Petrecere de raid! a strigat Dora.

A deschis radioul şi au început să danseze printre rafturi. M-am aşezat pe trepte şi m-am uitat la Sweety cea frumoasă şi gingaşă, cu braţele dolofane şi rozalii ale lui Walter Sutherland înfăşurate în jurul ei. El stătea cu ochii închişi şi cu capul rezemat de umărul ei, pe când valsau spre un tărâm de vis. Mi s-a făcut greaţă. Ea era atât de frumoasă şi de bună, nu trebuia să facă asta. Nici eu nu trebuia să o fac. Puteam să fug, departe, în Massachusetts, fără să suflu o vorbă nimănui.

Tocmai mă întorsesem de la Willie şi făceam curăţenie în librărie după petrecere, când am auzit un zgomot la uşă. M-am întors şi am aşteptat bătaia în uşă care nu s-a auzit însă. Apoi am dat cu ochii de el. Un plic mare, maroniu, era înfipt strâmb între obloanele puse de Jesse şi uşa de sticlă. Mi-am scuturat mâinile de praf şi am scos cheile din buzunar. Am deschis uşa şi plicul a căzut cu faţa în jos pe gresie. Când am văzut expeditorul, mi s-a tăiat respiraţia.

COLEGIUL SMITH

M-am plimbat în sus şi-n jos prin librărie, fredonând, cu plicul în mâini. Îmi dădea senzaţia că înăuntru era mai mult decât o simplă foaie de hârtie. Mi s-a părut încurajator. Pentru respingere era nevoie de o singură pagină.

M-am folosit de cuţitul pentru tăiat hârtia şi am despicat clapa de sus. Am tras cu ochiul înăuntru. Era un alt plic cu sigiliu, care avea prinsă o foaie de hârtie cu o agrafă de birou.

M-am mai învârtit puţin prin librărie, cu palmele ude de transpiraţie şi cu inima bătând nebuneşte. La un moment dat, m-am oprit şi am smuls hârtia de pe plic.

Dragă domnişoară Moraine,
Vă mulţumim pentru cererea trimisă la Colegiul Smith.

Comisia de Admitere a fost încântată să aibă atâtea dosare remarcabile în acest an.

După o lungă şi atentă deliberare,

vă aducem la cunoştinţă, cu tot regretul, că nu vă putem oferi un loc în Seria 1954.

Respinsă.

∵

De ce îmi făcusem oare iluzii că ar fi fost cu putinţă să evadez din groapa pestilenţială de gunoi a existenţei mele din New Orleans şi să îmi iau zborul spre o lume a educaţiei şi a valorii, în Northampton?

În scrisoarea de respingere mai scria că dosarul meu nu fusese trimis în timp util, pentru a putea fi luat în considerare sub toate aspectele, aşa cum s-ar fi cuvenit. În rest, erau doar remarci de complezenţă, urări de succes în toate demersurile mele viitoare. Trebuia să-i spun lui Charlotte. Dar, mai rău de atât, trebuia să-i spun lui Cokie. Numai când mă gândeam la Cokie simţeam cum mi se zvârcolea stomacul. M-am uitat la plicul ataşat de scrisoarea de respingere. Pe faţa plicului crem, sigilat, era scris cu cerneală neagră *Domnişoarei Josephine Moraine.* În interior era o scrisoare aşternută pe o hârtie de aceeaşi culoare cu plicul.

Dragă domnişoară Moraine,

Vă scriu la sugestia dragii mele prietene şi colege de la Smith, Barbara Paulsen. Sunt profesoară de literatură la Smith, autoare de ficţiune istorică şi protectoare a patrimoniului cultural din statul Massachusetts.

Barbara m-a informat despre calităţile de care daţi dovadă atât ca vânzătoare la librărie, cât şi ca menajeră. Eu sunt celibatară, locuiesc singură şi în prezent am nevoie de ajutor în

gospodărie. Cu toate că nu pot suporta cheltuielile dumneavoastră de relocare, dacă puteţi veni la Northampton, sunt pregătită să vă ofer un salariu de opt dolari pe săptămână şi un dormitor cu baie adiacentă, în schimbul îndatoririlor de menajeră şi asistent administrativ. Postul respectiv implică cinci zile de lucru pe săptămână, cu menţiunea că pot apărea şi obligaţii ocazionale, în timpul weekendului.

Sper să primesc un răspuns favorabil până la sfârşitul lunii.

Cu stimă,
Ms. Mona Wright

Scrisoarea îmi confirma ceea ce eu ştiusem tot timpul în adâncul inimii mele. Nu mă voiau. Eram suficient de bună să le frec băile şi să le şterg praful de pe cărţi, dar nu să mă alătur lor în public. Domnişoara Paulsen o întâlnise pe mama la funeraliile lui Charlie şi probabil că îi contactase pe cei de la Smith. Poate că le spusese să îmi refuze cererea, fiindcă eram dubioasă. Ca să îmi atenueze lovitura şi ca să îl îmbuneze pe Patrick, intrase în legătură cu o fată bătrână oarecare, sugerându-i că aş putea să îi golesc scrumierele. Opt dolari pe săptămână? Sweety primea douăzeci de dolari doar dacă dansa cu Walter Sutherland o oră. Iar eu primeam o mie cinci sute ca să... ca să ce? Am vomitat în lada de gunoi.

Lockwell îmi spusese să iau cei cincizeci de dolari şi să mă duc la Maison Blanche. Era prea riscant. Dacă dădeam nas în nas cu careva şi începea să mă ia la întrebări? M-am dus la un magazin de amanet şi mi-am cumpărat un pistol mic, apoi am luat autobuzul până la un magazin din Gentilly. Am ales o rochie albastră de cocktail, cu guler bărcuţă, şi nişte mănuşi asortate. I-am spus vânzătoarei că mă duceam la petrecerea pe care o dădea unchiul meu cu ocazia pensionării. Aveam impresia că rochia era prea mulată pe piept şi pe şolduri, dar vânzătoarea m-a asigurat că era la modă să îţi arăţi formele, chiar şi la o petrecere de pensionare. M-a ajutat să îmi aleg ciorapii şi lenjeria intimă. Mi-a propus şi nişte pantofi la culoare, dar am optat pentru unii negri. Negrul era mai practic. Puteam fi înmormântată cu ei, dacă nu-mi ieşeau socotelile. La început, m-am împleticit pe tocuri, de parcă gleznele mele palide erau din cauciuc. Ea mi-a sugerat să merg puţin cu pantofii, ca să mă obişnuiesc cu ei. M-am dus la etaj, ca să mă spăl pe cap şi să îmi ondulez părul la salonul de coafură şi cosmetică. În timp ce coafeza îmi aranja părul, o altă femeie mi-a făcut manichiura şi m-a machiat. A încercat să mă facă să cumpăr trusa de machiaj, pretinzând că arătam fermecătoare.

— Trebuie să arăt bine doar astă seară. Pentru petrecerea unchiului meu,

care se pensionează.

— Ei bine, vor fi toţi cu ochii pe tine. De asta poţi să fii sigură.

Şi-a proptit un cot pe coapsă, cu o ţigară mentolată atârnată între degete.

— Ăsta e un compliment, drăguţă. Majoritatea fetelor ar fi în stare să facă moarte de om ca să aibă părul tău strălucitor şi un şasiu clasa întâi ca al tău, a remarcat femeia. Aşteaptă numai să te vadă prietenul tău.

M-am privit în oglinda plesnită de pe hol. Rochia, mănuşile, pantofii, machiajul, părul – totul arăta bine, dar părea mai degrabă o costumaţie. Mi-am înclinat capul într-o parte. Era oglinda strâmbă sau eu? Noul sutien îmi făcea pieptul mai mare şi talia mai subţire. M-am plimbat prin camera mea, încercând să mă obişnuiesc pe tocuri.

Lockwell spusese că urma să ne fie livrată cina la apartament. Şi apoi ce? Stomacul mi s-a făcut ghem. Mi-am adus aminte că mama vorbise despre asta, în bucătăria lui Willie. Ea spunea că-şi antrenase mintea. Că zâmbea şi închidea ochii şi apoi se gândea, pur şi simplu, la altceva, cum ar fi să mănânce stridii sau să meargă la plajă şi totul trecea atât de repede, că nici nu apuca să îşi dea bine seama, de fapt. Pentru o mie cinci sute de dolari, aş putea să îmi imaginez că mănânc stridii sau că merg la plajă?

Am pus rujul în noua mea poşetă, împreună cu un stilou şi cu nişte şerveţele. M-am uitat la pistolul de pe birou. Îl cumpărasem ca să mă simt mai în siguranţă în librărie, în cazul în care Ochi Zglobiu s-ar fi decis să-mi facă o vizită. N-aş avea nevoie de el în seara asta, nu-i aşa?

Am încercat să închid librăria cât mai repede posibil. Nu voiam să mă vadă careva, în special Frankie. Am pornit-o în direcţie opusă, luând-o pe căi ocolite până am ajuns, în cele din urmă, pe strada St. Peter. Dar, de fiecare dată când mă apropiam de adresă, picioarele mele continuau să meargă până când mă trezeam în direcţie opusă. Bărbaţii îşi ridicau pălăria în faţa mea pe stradă. Alţii îşi întorceau privirile după mine şi îmi zâmbeau. M-a străbătut un fior pornind din ceafa şi coborând pe umeri, care s-a transformat rapid într-o transpiraţie rece. Îmi gâlgâia ceva în gât, ducându-mă cu gândul la incidentul cu fasolea roşie şi cu orezul de pe trotuarul lui Gedrick.

Petrecusem atâţia ani încercând să fiu invizibilă. Privirile insistente şi zâmbetele voiau să însemne că oamenii mă remarcau. Doar un simplu machiaj şi o rochie drăguţă făceau acest lucru posibil? Capitolele din *David Copperfield* îmi fluturau în faţa ochilor:

I. Deschid ochii

II. Privesc

III. Se întâmplă o schimbare

IV. Cad în dizgraţie

Lumina zilei scădea, la fel şi încrederea mea. Am cotit-o pe o altă stradă. Trei tineri stăteau pe trotuar în faţa unui atelier de reparaţii auto. Unul dintre ei a scos un fluierat când m-am apropiat. Mi s-a strâns stomacul ghem. Unul dintre băieţi era Jesse.

Ceilalţi doi au strigat după mine. Jesse nici măcar nu a ridicat privirea, preocupat fiind de piesa de motor pe care o avea în mâini. Uşurată, am grăbit pasul, rugându-mă să nu se uite.

— Unde te duci aşa grăbită, frumoaso? a zis râzând un băiat, făcând un pas ca să îmi blocheze calea.

Jesse a aruncat o scurtă privire în direcţia mea, coborându-şi din nou atenţia asupra ţevii din mâinile lui. Dar apoi imediat şi-a ridicat capul. Am lăsat ochii în pământ şi am încercat să îl ocolesc pe prietenul lui, ca să îmi văd mai departe de drum.

— Jo?

M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Da. Bună, Jesse. Ce faci aici? l-am întrebat eu, încercând să abat conversaţia de la întrebările inevitabile.

Jesse s-a uitat la mine. Ochii lui nu m-au cercetat din cap până în picioare, aşa cum o făcuseră prietenii lui, şi buzele lui nu au zvâcnit ca ale bărbaţilor pe lângă care trecusem pe stradă. S-a uitat doar la mine, atâta tot. Mâna lui, plină de ulei de maşină până la cot a făcut un semn vag spre atelierul din spatele lui.

— E maşina mea. Aici lucrez eu la Mercedes.

Unul dintre băieţi l-a înghiontit cu cotul pe Jesse.

— Arată-i frumoasei domnişoare Merţanul tău, Jesse. Aşteaptă numai să vezi maşina!

— Poate că i-ar plăcea să meargă la o plimbare, a spus celălalt, rânjind cu gura până la urechi. Ai nişte prietene pentru noi, păpuşico?

În acel moment nu îmi doream nimic mai mult decât să urc în maşina lui Jesse Thierry, iar el să mă ducă departe de New Orleans, direct la Shady Grove, şi apoi să îi spun totul, să îi cer ajutorul. Dar chipul lui era la fel de nedumerit ca atunci când trântise ciocanul de pământ în faţa librăriei. M-a făcut să mă simt stânjenită, vinovată.

— Haide, Jesse, n-ai de gând să o inviţi în oraş? l-a întrebat unul dintre prieteni.

Jesse s-a uitat lung la mine şi a clătinat din cap.

— În mod evident, a făcut-o deja altcineva.

Jesse a intrat în atelier. Prietenii l-au urmat, aruncând priviri în urmă, după mine.

Jesse mă judeca. Cum îndrăznea? Nu mă cunoştea. M-am întors şi am

plecat cu paşi mari şi apăsaţi direct spre apartamentul lui Lockwell, cu o băşică ce mă ustura în călcâi.

CINCIZECI ŞI DOI

Pe cerul jos atârnau nori plumburii când am intrat pe poartă. Lămpile de gaz pâlpâiau, iar frunzele de bananieri se legănau uşor, alcătuind un joc de umbre în mijlocul curţii, pe fântâna căzută în paragină, din care se scurgea un firicel de apă. Adierea răcoroasă mi-a înfiorat pielea de pe braţe. O muzică venea dinspre apartamentul lui Lockwell, aflat în colţ. El stătea sprijinit de zid, sub lampa de gaz din faţa uşii, fumând un trabuc. M-a urmărit în timp ce mă apropiam. Fumul îi învăluia faţa şi umerii precum un văl cenuşiu. Nu i-am putut vedea ochii, dar i-am simţit. Mai întâi mi-au studiat pantofii, apoi s-au târât în sus pe ciorapi, oprindu-se o dată în dreptul zonei inghinale şi, din nou, în dreptul sânilor, au ajuns până la buzele mele, ca apoi să coboare iarăşi.

Mi-a deschis uşa cu paravan de plasă, în tăcere. Soloul de saxofon răguşit al lui Charlie Parker m-a izbit drept în faţă. Luminile erau aurii, discrete. Am înghiţit în sec, încercând să eliberez molia rămasă prizonieră în gât, care bătea din aripi şi-mi împiedica respiraţia. Am simţit căldura trupului său în spatele meu.

— Credeam că poate te-ai răzgândit, mi-a spus el încetişor la ureche.

Am clătinat din cap şi am făcut un pas înainte pentru a scăpa din cuşca prezenţei lui. Mi-am sprijinit o mână de speteaza canapelei, ca să nu mă clatin. Transpiraţia din palme a început să-mi umezească noile mănuşi albastre. Am tras de ele să le scot. El şi-a pus imediat mâinile peste ale mele.

— Mai încet, m-a rugat el, învârtindu-se prin faţa mea. Una câte una.

S-a dus la masă de unde a luat un pahar cu fundul gros în care avea ceva de băut.

M-a urmărit cum am scos, pe rând, fiecare deget din mănuşile lungi, albastre.

— Ia loc.

Mi-a făcut un semn spre canapea.

— Ce bei?

— Nimic, mulţumesc.

— Ai să bei şampanie. Tuturor fetelor le place şampania.

Nu tuturor fetelor le plăcea şampania. Eu preferam berea de ghimbir. Willie prefera orice mirosea a benzină şi îi ardea gâtlejul. Ţinea mai bine la băutură decât orice bărbat şi îmi doream să fi fost aici, ca să mă îndrume în privinţa lui John Lockwell.

M-am uitat la spatele lui Lockwell, la părul lui proaspăt tuns, la linia cefei dezvăluind un bronz căpătat pe terenul de golf. Cămaşa lui albă, la origini

curată şi călcată, era jilavă acum din pricina umidităţii din aer şi a nerăbdării. A pus un şervet de pânză deasupra sticlei pentru a prinde dopul în el, apoi a turnat şampania în pahar. S-a aşezat foarte aproape de mine şi mi-a oferit paharul îngust şi înalt cu picior.

Şi-a ridicat paharul lui.

— Pentru noi începuturi.

A luat o înghiţitură zdravănă. Am înclinat paharul, lăsând şampania să îmi atingă buzele închise. Apoi l-am aşezat pe masă, în faţa mea.

— Arăţi minunat, Josephine. Decolteul rochiei putea fi mai puţin cuminte, dar asta te face şi mai sexy.

Şi-a lăsat o mână să alunece pe coapsa mea.

Molia a bătut şi mai tare din aripi în gâtlejul meu.

— Aşadar, asta se poate face cu cincizeci de dolari? s-a minunat el. Îmi place.

Am înghiţit anevoie, în speranţa că voi scăpa de nervozitatea care mă sufoca.

— De fapt, v-am adus şi restul. Nu mi-am cumpărat parfum, am folosit doar testerul Chanel de pe tejghea.

Am întins mâna după poşetă.

— Vorbeşti serios? s-a mirat el.

— Da. Ar trebui să vă drămuiţi mai bine bugetul. Mi-aţi dat bani pentru haine şi, dacă nu i-am folosit pe toţi, se cuvine să vi-i înapoiez. Mi-ar prinde bine banii, dar nu sunt o hoaţă, domnule Lockwell.

— Ţi-am mai zis, spune-mi John, m-a îndemnat el slăbindu-şi nodul de la cravată. Şi cred că eşti o hoaţă. Îmi furi inima.

A rânjit, mulţumit de sine. Am făcut mari eforturi să nu-mi dau ochii peste cap la această replică jalnică, o replică la care mama s-ar fi topit toată. Gândul la mama m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Îţi aminteşti de aranjamentul nostru financiar, nu-i aşa? am întrebat eu.

— Uită-te la tine, cum ştii să treci direct în miezul afacerilor. Îmi place. Şi eu freamăt de nerăbdare.

A sărit în picioare, s-a dus la birou şi a scos din sertar un teanc de bancnote prinse cu banderolă. Mi-a dat banii să îi verific. I-am răsfirat şi i-am numărat. O mie cinci sute. De ce nu îi cerusem trei mii? Am fost o proastă. Mi i-a smuls din mână şi i-a pus în buzunarul de la piept al cămăşii.

— Dansează cu mine.

M-a luat de braţ, m-a ridicat de pe canapea şi mi-a lipit trupul de al său, legănându-se în ritmul muzicii. Pe tocuri eram de aceeaşi înălţime cu el. Stăteam nas în nas. Mi-am întors capul într-o parte şi i-am simţit respiraţia

fierbinte pe obraz. Saxofonul lui Charlie Parker jelea de inimă frântă, iar Lockwell şi-a apăsat mâna dreaptă pe scobitura spatelui meu.

S-a oprit deodată.

— Măi să fie, unge-mi fundul cu unt şi spune-i biscuit! Josephine, tu nu ştii să dansezi, aşa e?

Nu ştiam să dansez. Şi nu voiam să am nimic de-a face cu biscuitul lui.

— Ei bine, e uşor. Nu trebuie decât să te mişti odată cu mine.

Mi-a lipit strâns bazinul de al lui şi a inspirat adânc, cu gura foarte aproape de gâtul meu. Am încercat să-i imit paşii, îi plăcea treaba asta. Mult. A dansat cu mine, ghidându-mă spre bufet şi împingându-se şi mai tare în mine. Am început să tremur din cauza senzaţiei de greaţă. Mi-am ridicat privirea spre tavan şi am încercat să aplic metoda mamei. Să îmi imaginez rămâneam stridii. Mâna lui a urcat spre pieptul meu. Că eram pe plajă. Nu funcţiona nicicum. Îmbrăţişarea lui îmi strivea corpul. Şi-a strecurat degetul mare în gura mea şi mi-a cerut să îmi strâng buzele. M-am gândit la pământul răcoros şi la scândurile de sub verandă, unde îmi scrijelisem cândva numele şi îmi jurasem că nu aveam să devin la fel ca mama. El mi-a apucat mâna şi a început să mi-o coboare spre talia lui.

Am clătinat din cap şi m-am smuls din braţele lui.

— Ce s-a întâmplat? a spus el, venind după mine spre canapea. Te-ai speriat?

S-a uitat la mine. Era întruchiparea perversiunii.

— Dumnezeule, ce gură ai!

— Încetează, i-am zis eu.

— Ei, haide! Nu mă mai tachina. Vino încoace.

A tras de curea ca să şi-o desfacă.

Am întins mâna după poşetă, dar el m-a înşfăcat de braţ.

— Oh, nu, n-ai să pleci. Doar nu vrei să sun la Smith şi să le spun să nu te accepte, nu?

Avea gura lipită de urechea mea.

— Haide, Josephine. Câştigă-ţi banii. Fii o târfuliţă cuminte.

Am auzit cum i-a trosnit falca la contactul cu pumnul meu. Şi-a revenit din şoc şi s-a repezit la mine cu furia unui taur, dar eu eram deja cu picioarele bine înfipte în pământ şi cu pistolul scos. A sărit înapoi ca ars, cu o mină uluită.

— Mâinile pe cap! i-am ordonat eu.

Nu s-a clintit. Am ochit peste umărul lui şi i-am făcut ţăndări poza cu scena de vânătoare.

— Bine, bine! a zis el, ridicându-şi mâinile.

I-am făcut semn să se ducă în colţul camerei.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Am grăbit prea tare lucrurile. Lasă arma jos, Josephine, m-a implorat el. Doar atât te rog, lasă arma jos.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac. Așază-te pe podea, i-am poruncit. Acum.

El s-a așezat în colț.

— Dumnezeule, despre ce credeai că e vorba? Pleacă acum și vom pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Du-te. N-am să spun nimănui.

Mi-am scos pantofii negri cu toc și i-am azvârlit spre el, în colțul în care se ghemuise.

— Să nu mă mai numești niciodată târfa. Niciodată, am rostit eu printre dinții încleștați. Închide ochii!

— Oh, Dumnezeule, nu! Josephine, te rog.

— Am spus să închizi ochii!

Și-a închis ochii.

Am ieșit în fugă din apartament, lipăind pe trotuar cu picioarele încălțate doar în ciorapi. Cerul era întunecat, iar tunetele bubuiau. Am deschis gura.

O molie mare a ieșit din gâtlejul meu, luându-și zborul în noapte.

CINCIZECI ŞI TREI

Am găsit-o a doua zi, dimineaţă. Am coborât din apartament şi am văzut-o holbându-se la mine prin uşa de sticlă.

Era înfiptă în oblon. O foaie albă de hârtie. O mână neagră.

Douăzeci şi patru de ore. Ochi Zglobiu avea să se întoarcă la librărie să ceară cei cinci mii de dolari pe care nu îi aveam şi de care nici nu aveam cum să fac rost. Îi datoram lui Cokie două mii de dolari, o explicaţie şi o scuză. Îi datoram soţiei lui Forrest Hearne un ceas de aur. Dar, mai presus de toate, îi eram datoare lui Carlos Marcello şi, dacă nu îi plăteam, aş fi păţit-o mult mai rău decât cu John Lockwell.

Am inventat o poveste pentru Willie. O să îi spun că distribuitorul de băuturi avea marfa la Sal şi aştepta plata. Ea o să-mi spună să mă duc să iau banii din seif. Şi eu o să iau cinci mii. Mă deranja profund gândul că urma să o fur pe Willie, dar, de îndată ce l-aş fi plătit pe Marcello, i-aş fi explicat totul, spunându-i că am vrut doar să protejez pe toată lumea. Urma să muncesc câţiva ani buni ca să îmi plătesc datoria. Iar ea avea să obţină ceea ce îşi dorea. Aş fi rămas blocată în New Orleans.

Dimineaţa a fost plină de piedici. Willie era agitată din cauza presiunii constante a poliţiei. Mi-a cerut să iau registrul ei negru şi să îl duc în apartamentul meu.

— Au venit să îşi bage nasul pe aici, pe la şase, aseară. Şase seara! S-au comportat de parcă ar fi fost o vizită de curtoazie şi au rămas până la unu noaptea. Am pierdut o noapte întreagă de afaceri întreţinându-i pe comisarul-şef şi pe prietenii lui, poliţaii. Dar ce puteam să fac? Au jucat cărţi, iar fetele au rămas sus, în camerele lor, plictisindu-se de moarte. Ochii iscoditori ai şefului scormoneau peste tot – a trebuit să îl urmăresc prin toată casa. Eram sigură că o să-mi găsească ascunzătorile. Că o să-mi ia registrul. De acum încolo, o să-ţi dau ţie chitanţele şi tu le vei înregistra la tine acasă.

Am dat din cap şi am luat registrul. Ea şi-a aprins o ţigară şi s-a sprijinit de tăblia patului.

— Şi, ştii ceva? M-am săturat de jocul ăsta. Ce-ai zice să dăm cărţile pe faţă?

— Te-ai săturat de afacere? De poliţie?

— Mda, şi de asta. Dar am obosit de jocul cu tine. Am aşteptat, am sperat că vei veni singură la mine. La început, m-am înfuriat la gândul că mă crezi

atât de proastă. Ai optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. Presupun că ar trebui să mă bucur că, pe undeva, încă mai eşti ridicol de inocentă. Dar uneori chestia asta pur şi simplu mă calcă pe nervi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Willie.

— Oh, las-o baltă! Ştiu că eşti supărată din pricina lui Charlie şi a lui Patrick, dar nu despre asta este vorba. Mama ta l-a luat în vizor pe Forrest Hearne din prima clipă, şi ştii asta. Şi tu l-ai luat în vizor, dar într-un mod cu totul diferit. Mama ta i-a şoptit lui Cincinnati că a găsit o gâscă numai bună de jumulit. Cinci l-a plătit pe barman să îi strecoare picături de narcotic în pahar, astfel încât Hearne să nu mai ştie de el suficient timp cât să îl jecmănească. Barmanul i-a turnat, într-adevăr, narcotic în băutură, dar Hearne a dat ortul popii. Chiar dacă e clar ca lumina zilei pentru oricine că ei sunt vinovaţii, au scăpat, fiindcă au un alibi. Şi cine-şi poate permite să cumpere alibiuri în acest oraş? Carlos Marcello, desigur. Aşa că mama ta are mâna neagră deasupra capului.

Stăteam la piciorul patului lui Willie, cu mâinile încleştate pe registru. Ochii îmi înotau în lacrimi.

Ea a dat din cap, coborându-şi glasul răguşit care clocotea de furie.

— Chiar crezi că nu ştiu ce se petrece, Jo? Crezi că nu am ochi în acest oraş? Frankie nu este singura mea pereche de ochi. Au fost persoane care m-au tras deoparte pe stradă, spunându-mi că oamenii lui Marcello au tăbărât pe tine, că maşinile lor te urmăreau prin tot oraşul, ca apoi, dintr-odată, tu să începi să te porţi ca o zănatecă. Jesse a venit să-i schimbe uleiul lui Mariah şi bietul băiat era distrus. Mi-a zis că i-ai spart geamul, implorându-l să îţi pună obloane, şi pe urmă ai dat bir cu fugiţii. Nu trebuie să-ţi mai spun că ai dat-o în bară în stil grande. Şi, în tot acest răstimp, le-am spus tuturor că o să vii tu, până la urmă, la mine. Te-am tot aşteptat să vii.

— Nu am putut, am rostit eu, printre lacrimi şi suspine.

— De ce dracului n-ai putut? m-a întrebat Willie pe un ton autoritar.

— Mi-au zis că te vor omorî.

— Şi tu i-ai crezut? Jo, ei îşi vor banii înapoi şi te vor ameninţa cu cerul şi cu pământul ca să-i obţină. Ştiu eu cum să-l iau pe Marcello.

— Nu, Willie, nu poţi să te bagi în asta. Nu vreau să ţi se întâmple ceva ţie sau lui Cokie.

— Termină cu smiorcăiala. Nu sunt o proastă. Cât e scorul?

Abia dacă am reuşit să o privesc în ochi.

— Cinci mii, am zis încet.

Willie a azvârlit pătura deoparte şi a început să măsoare încăperea cu pasul. Scrumul zbura din capătul aprins al ţigării ei împrăştiindu-se peste tot. O venă îi zvâcnea la tâmplă de mânie.

— Maică-ta ar trebui spânzurată de pleoape. Să-i paseze fiică-sii o datorie către mafie? Uite cum o să facem. Am să îţi dau banii pentru Marcello, dar tu te vei duce la câteva bănci să îi schimbi în bancnote mai mici şi în monede. Ca atunci când îi vei da banii lui Ochi Zglobiu să pară că i-ai adunat din şanţ. Mărunţiş, chiar şi monede de un cent. Împarte-le în diferite genţi şi plicuri. Dacă o să ai bancnote mari, îşi vor da seama de la cine i-ai luat şi se vor tot întoarce după alţii. Sonny te va duce la Mosca, în după-amiaza asta. Te duci acolo şi plăteşti. Asigură-te că îţi spun că sunteţi chit.

— Să plătesc? Să mă duc eu la oamenii lui Marcello cu cinci mii de dolari? Nu vin ei după bani?

— Nu cred c-ai vrea să vină ei după bani. Dacă sunt nevoiţi să-ţi facă o vizită, atunci înseamnă că a trecut termenul de scadenţă şi, în acest caz, le datorezi şi mai mult. Trebuie să plăteşti înainte ca ei să apară la uşa ta.

Pielea de pe pieptul lui Willie atârna flască şi vasele capilare sparte alcătuiau un păienjeniş pe gâtul ei. S-a dus la seiful din garderobă şi a început să azvârle teancuri de bani pe pat.

— Ai acolo patru mii.

A ieşit pe jumătate din garderobă, sprijinindu-se de tocul uşii.

— Cât ai primit pentru că te-ai culcat cu Lockwell, aseară?

M-am uitat la ea.

— Cât? a vrut ea să ştie.

— Nimic.

— Nimic! Ce naiba e cu tine? Ai fi putut să scoţi câteva sute.

— A fost vorba de o mie cinci sute.

Mi-am ridicat privirea spre Willie.

— Dar nu am putut s-o fac. A dansat cu mine şi m-a pipăit, dar n-am putut suporta. Am scos pistolul şi l-am ameninţat. Apoi am luat-o la fugă.

Ea a tras un fum lung de ţigară şi a dat aprobator din cap.

— Bună fată. Bravo ţie, Jo!

A mai aruncat o mie pe pat.

Ne-am dus cu maşina la West Bank. Stăteam pe scaunul de lângă şofer în maşina lui Sonny, cu săculeţi de fină, pungi de hârtie şi plicuri pline cu bancnote de mică valoare şi cu monede de toate felurile la picioarele mele. Sonny conducea cu o puşcă între picioare. N-a scos o vorbă tot drumul, doar fuma şi asculta cu toată atenţia serialul radiofonic *Young Widder Brown*[28] la radioul maşinii care pârâia din pricina paraziţilor. Trupul lui masiv era aplecat asupra volanului, absorbit de ultimul episod, în care văduva Ellen Brown trăia o poveste de dragoste cu Anthony Loring.

---

[28] Tânăra văduvă Brown.

Aş fi vrut ca Sonny să predea banii în timp ce eu l-aş fi aşteptat în maşină, dar Willie mi-a spus că nu se făcea aşa ceva. M-am gândit apoi la mâna neagră de pe uşa de pe strada Esplanade şi la felul în care îi criticasem pe oamenii care erau atât de nebuni încât să se încurce cu mafia.

Sonny a intrat cu maşina pe o porţiune pustie de drum şi s-a oprit în faţa unei clădiri cu lambriuri albe de lemn. A ridicat mâna ca să îmi facă semn să tac, în timp ce asculta sfârşitul programului şi al poveştii de dragoste din Simpsonville. Apoi a închis radioul şi a întins mâna după puşcă.

— Asigură-te că îi numără, m-a sfătuit el.

Mi-am încărcat braţele cu săculeţii, pungile din hârtie şi plicurile, şi am închis portiera cu şoldul. Am trecut pragul casei şi am fost instantaneu orbită de întunericul dens, ochii mei nefiind în stare să se ajusteze, venind de la lumina de afară. Mi-am mijit ochii ca un ceasornicar, reuşind astfel să disting un bar şi câteva mese. Încăperea era aproape goală. Restaurantul se deschidea abia la cinci şi jumătate. La tonomat cânta Vic Damone şi un barman solitar şi uscăţiv pregătea barul pentru deschidere.

— Pot să vă ajut cu ceva? m-a întrebat barmanul.

— Îl caut pe Ochi Zglobiu.

— În spate, la perete.

Am trecut pe lângă şirul de mese cufundate în întuneric, ţinând banii strâns în braţe. Ochii mei au început să se obişnuiască în penumbră, desluşind lucrurile din jur. Chiar în spatele restaurantului, erau trei bărbaţi aşezaţi la o masă. Pe când mă apropiam, doi s-au ridicat şi au dispărut în bucătărie. Am continuat şi m-am oprit în dreptul mesei, rămânând în picioare. El s-a uitat la mine cu ochiul drept, în timp ce stângul îi plutea dintr-o parte într-alta.

— Ce dracu' ai acolo? mi-a zis el, arătând cu degetul spre braţele mele.

— Banii.

Când să-i pun pe masă, mi-a scăpat un plic, revărsându-se tot mărunţişul din el. Willie ar fi fost mândră de mine.

Efectul scontat nu a întârziat să apară.

— Ce crezi că sunt eu, tonomat? s-a răţoit Ochi Zglobiu la mine.

— Sunt toţi aici. Puteţi să-i număraţi.

— Nu mă ating de mizeriile astea. Cine ştie din ce groapă le-oi fi cules. Numără-i tu.

M-am aşezat şi am numărat banii. El făcea câte un semn pe şervet pentru fiecare sută, dar şi-a pierdut repede răbdarea. I-a chemat pe ceilalţi doi bărbaţi din bucătărie ca să termine numărătoarea.

— Ar fi trebuit să vii cu bancnote mari, mi-a spus el, când am terminat de numărat banii.

Erau doi dolari în plus, idea lui Willie.

— N-am putut să fac rost de bancnote. Am fost ocupată să mă milogesc de unul şi de altul ca să ajung aici la timp.

— Cine ţi-a spus că ai ajuns la timp? m-a contrazis el.

— Am ajuns la timp. Şi suntem chit.

S-a aplecat peste masă, ochiul lui stâng zbătându-se cu furie.

— Nu suntem chit până când omuleţul nu spune că suntem chit, ai înţeles? Roagă-te să n-o găsim pe mama ta în California. Nimeni nu sare peste o asemenea datorie, să ştii de la mine.

M-am ridicat în picioare.

— Va trebui să transmiteţi asta mamei şi lui Cincinnati. Sunt toţi banii aici. Aţi notat cinci mii de dolari.

Şi-a făcut apariţia un bărbat care a pus o farfurie în faţa lui Ochi Zglobiu. Pui la tigaie, cu usturoi, vin alb şi ulei. Mirosea delicios.

— Ea mănâncă? a întrebat bărbatul.

Ochi Zglobiu şi-a îndesat un şervet în gulerul cămăşii şi s-a uitat la mine.

— Mănânci?

CINCIZECI ŞI PATRU

Verişoara mea Betty mi-a trimis un bilet în care mi-a înşirat tot felul de poveşti absurde despre tine.

Asta scria în scrisoarea de la Charlotte.

Mă distrez grozav de bine. Ai primit vreo veste de la Smith? Mi-e dor de Charlie. Mi-e dor de tine.

Asta scria în cartea poştală de la Patrick.

Sper să primesc un răspuns favorabil până la sfârşitul lunii.

Asta scria în scrisoarea trimisă de Ms. Mona Wright. Tot nu aveam idee ce însemna „Ms”[29]. Trebuia să mă uit în îndrumarul pentru redactarea scrisorilor oficiale. În mod evident, era un titlu.

Sadie m-a ajutat să îi pregătesc lui Willie tava pentru micul dejun. Înainte de a merge la culcare, mă hotărâsem să îi povestesc despre ceasul lui Forrest Hearne şi despre faptul că mama îmi furase ceasul pe care ea mi-l cumpărase de la Adler. Ştiam că avea să pălească de furie şi să mă facă în toate felurile, dar trebuia să-i spun. Apoi trebuia să-i povestesc şi lui Cokie cum i-au fost furaţi banii. Că urma să fie o zi dificilă era puţin spus.

Willie se trezise deja. Era într-un chimono roşu din satin şi trăgea cu ochiul prin oblonul ferestrei.

— Roşu? Asta, cu siguranţă, e o noutate la tine, am zis eu.

— Incredibil. E abia micul dejun şi deja au pus un poliţai de pază, în maşina aia de afară. Sunt tentată să te trimit cu o cafea la el. Poliţaii ăştia sunt duri ca un bloc de marmură, ascultă la mine.

— A mai trecut comisarul-şef pe aici, aseară? am întrebat-o eu.

— Nu, dar a trimis trei oameni pe la miezul nopţii. Sadie a pornit alarma, iar eu am tras de timp, ţinându-i la uşa laterală, până când toată lumea a ieşit. Un bătrân avocat din Georgia n-a reuşit să fugă. L-am găsit pe bietul om dezbrăcat în pielea goală şi tremurând ca varga, sub bananierul din curte. A trebuit să-i dau toţi banii înapoi. Chestia asta îmi omoară afacerile.

---

[29] Abreviere de politeţe, folosită înainte de numele de familie sau numele întreg al unei femei, indiferent de starea ei civilă (o alternativă neutră pentru doamnă sau domnişoară).

S-a întors cu faţa spre mine.

— Ce mai spun ziarele în dimineaţa asta?

Nu voiam să i le dau. În articole se spunea că represaliile din Cartierul Francez se înteţeau şi că se raportaseră mai multe cazuri de jafuri armate şi de spargeri. Jafuri armate. M-am gândit la mine, cum îl încolţisem pe Lockwell cu pistolul.

— Nu-ţi mai bate capul cu ştirile, Willie.

A înşfăcat ziarele de pe tavă fără să mai aştepte să i le dau. Am văzut cum i se urca sângele în obraji.

— Willie, vreau să-ţi mulţumesc din nou pentru că m-ai ajutat, ieri, cu datoria. Nu pot să-ţi spun cât de uşurată mă simt. Noaptea trecută am dormit şi eu pentru prima oară de mult timp încoace.

— O să munceşti cu vârf şi îndesat ca să-ţi plăteşti datoria. Până la ultima centimă. Din fericire, nu eşti o ingrată ca mama ta, deşi nu mai porţi ceasul pe care ţi l-am dăruit.

Am dat să îi torn o minciună despre ceas. Cât de uşor îmi veneau minciunile pe buze! Dar m-am oprit. Trebuia să îi spun lui Willie despre ceasul ei şi, de asemenea, despre ceasul lui Forrest Hearne. Ea stătea în picioare lângă pat, trecând în continuare în revistă titlurile ziarelor.

— Nu mai port ceasul, Willie, fiindcă mama şi Cincinnati mi l-au furat.

Willie şi-a ridicat încet privirea din ziar, uitându-se pe deasupra lui la mine.

Am dat din cap.

— Mi-au spart camera şi mi-au luat ceasul şi pistolul. Şi... nu ţi-am povestit despre asta, Willie, dar Cokie mi-a dat două mii de dolari, pe care i-a câştigat la zaruri, ca să mă pot duce la colegiu. I-au luat şi pe aceia.

Mai bine nu i-aş fi spus, aş fi vrut să îmi iau vorbele înapoi. Că s-a făcut livid ă era puţin spus. Expresia de pe chipul ei sfida orice descriere posibilă. Era cuprinsă în mod simultan de furie şi durere. Pleoapele i se zbăteau frenetic.

— Willie?

A întins o mână să se sprijine de pat, dar a alunecat, dărâmând o vază de pe noptieră în cădere. Genunchii ei au atins podeaua.

— Willie!

Am dat fuga să o prind. Ochii îi ieşiseră din orbite şi din gâtlej îi ieşea un soi de gâlgâit. A ridicat o mână şi s-a agăţat strâns de umărul meu. Am ţipat după Sadie.

— O să-l chem pe doctorul Sully. Bine, Willie?

Ea mi-a făcut un semn spre oblonul de la fereastră. Am înţeles.

— N-o să-i las pe poliţai înăuntru, Willie. Îţi promit.

Am urlat din nou după Sadie, de data asta mai tare. Ea a venit fuga şi şi-a luat capul în mâini când a văzut-o pe Willie.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. A căzut pur şi simplu din picioare. Hai s-o ridicăm şi s-o ducem în pat. Grăbeşte-te, Sadie. Trebuie să-l sun pe doctorul Sully.

Trupul lui Willie era mult prea greu. N-am putut să îl ridicăm singure. Evangeline a băgat un cap pe uşa dormitorului ca să tragă cu ochiul.

— Evangeline, ajută-ne! am zbierat eu, cu glas ascuţit.

Ea a clătinat din cap şi a dat înapoi, speriată.

Îmi venea să o bat.

— Vrăjitoare egoistă ce eşti! Treci încoace şi ajută-ne, altfel jur că te împuşc cu mâna mea. Acum!

Evangeline s-a supus. A apucat-o pe Willie de picioare şi toate trei am izbutit să o urcăm în pat.

— Pune-i perna sub cap, i-am zis lui Sadie. Abia dacă mai respiră.

Am dat fuga la telefonul din hol. Sweety era pe palier. Evangeline a îmbrâncit-o, trecând ca furtuna pe lângă ea, a urcat scările în fugă şi a trântit uşa în urma ei.

— Jo, ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sweety.

— Willie. Îl chem pe doctorul Sully. Încuie toate uşile. E un poliţai afară, într-o maşină neagră.

Am stat lângă Willie. Transpira abundent şi, la un moment dat, a vomitat peste marginea patului.

— Se vor aduna vulturii. Nu-i lăsa înăuntru, a şuierat ea.

— Încetează, Willie. Te vei face bine. Mă auzi?

— Nu-i lăsa. Să nu-i laşi niciodată înăuntru, mi-a zis ea horcăind.

Willie era indestructibilă, tare ca oţelul. Văzând-o astfel, mă înspăimânta.

Mă ajutase, mă protejase de atâtea ori în viaţa mea, iar eu nu-i eram de niciun folos, eram incapabilă să fac ceva pentru ea. Am ţinut-o în braţe. Tremurul i s-a domolit. Şi-a rezemat capul de pieptul meu. Am început să fredonez *Buttons and Bows* şi să o mângâi pe păr. Ziarele împrăştiate pe jos şi tava cu cafeaua neatinsă de la piciorul patului se zgâiau la mine, cerându-mi în mod imperios să fac ceva pentru ea.

Willie m-a apucat strâns de mână.

— Alune sărate, mi-a şoptit ea.

Într-un final, a sosit şi doctorul Sully, care a dat buzna în cameră. Mi-am ridicat privirea spre el, cu lacrimile şiroind pe obraji.

Era prea târziu.

CINCIZECI ŞI CINCI

Cokie stătea în salon, cu faţa îngropată în pălărie. Scotea nişte hohote de plâns atât de profunde şi sfâşietoare, încât mă speria. Sadie a îngenuncheat la picioarele lui şi i-a pus o mână pe genunchi. El şi-a ridicat privirea, când am ieşit din camera lui Willie împreună cu doctorul Sully. Trupul i se cutremura de durere în timp ce vorbea.

— Chiar s-a dus cu adevărat, Jo?

I-am confirmat dând din cap.

— Vrei să o vezi?

— Nu, a protestat el printre lacrimi. Nu vreau să văd un cadavru. Willie nu este acolo. I-au crescut aripi. A urcat până la cer ca să îl vadă pe Dumnezeu.

— Poate că ar fi mai bine să mergem în bucătărie, a propus doctorul Sully. Avem de făcut nişte aranjamente.

Ne-am strâns în bucătărie toţi, cu excepţia lui Evangeline. Ea nu voia să vorbească cu nimeni şi refuza să deschidă uşa. Dora era de neconsolat, jelind cu capul prăbuşit pe masă, în vreme ce Sweety o mângâia pe spate.

— O să se răspândească vestea, a spus Sweety. Cred că cel mai bine ar fi să ne organizăm. Willie aşa şi-ar dori.

— Da, adevărat, a confirmat doctorul Sully, pe al cărui chip se citea că era profund şocat. Jo, presupun că ai actele lui Willie?

— Acte? Nu, nu mi-a pomenit niciodată nimic despre ele, am spus eu.

— Ei bine, ştiu că are un avocat, a continuat doctorul Sully. Îl voi întreba pe el. Între timp, ar fi bine să scrieţi un necrolog şi să faceţi aranjamentele necesare pentru înmormântare.

Dora s-a ridicat în picioare, cu machiajul din noaptea precedentă întins pe toată faţa scăldată în lacrimi.

— Trebuie să fie ceva special. Willie Woodley trebuie să-şi facă ieşirea cu mult fast. Aşa i-ar fi plăcut. Dacă e nevoie, mă voi vinde toată ziua pe trotuar ca să plătesc pentru asta.

A hohotit din nou, scoţând şerveţel după şerveţel din decolteu.

— Ştii ceva, Dora, Willie nu şi-ar dori ca tu să te vinzi pe trotuar, a mustrat-o Cokie.

— Willie spunea mereu despre casa funerară Laudumiey că e deosebită. Ar trebui să o ducem acolo.

A trebuit să rostesc un adevăr evident.

— Lui Willie nu i-ar plăcea ca oamenii să vină aici, acasă, după înmormântare, am rostit eu, pe un ton scăzut.

Toată lumea a fost de acord.

— Hai să organizăm o petrecere după înmormântare, ceva extrem de şic. Băieţii de la Galatoire o adorau pe Willie. Şi clienţii noştri ar putea spune, pur şi simplu, că iau masa la Galatoire. Oh, lui Willie îi plăceau la nebunie creveţii lor în sos rémoulade.

Această mică amintire a făcut-o pe Dora să izbucnească din nou în hohote de plâns.

Dora avea dreptate. Willie avusese legături cu o mulţime de oameni. Patroni de magazine, proprietari de restaurante, furnizori de băuturi alcoolice, muzicanţi, contabili, oameni de afaceri şi oficiali guvernamentali. Un număr impresionat de oameni vor dori să îi aducă un ultim omagiu, dar nu puteau fi asociaţi în mod public cu stabilimentul lui Willie. Un eveniment organizat la un restaurant local ar celebra-o pe Willie ca pe o membră a comunităţii, nu ca pe o matroană de bordel.

— Nu am cuvinte să vă spun cât de tristă este această zi pentru mine, a mărturisit doctorul Sully, cu glasul sufocat de durere. O cunosc pe Willie de când eram copii. Cartierul Francez nu va mai fi la fel fără ea.

Şi-a dres glasul, încercând să îşi stăpânească emoţia.

— Se pare că aveţi un plan. Jo, vei fi tu cea responsabilă cu punerea lui în aplicare?

— Eu? De ce tocmai eu?

— Of, dulceaţă, tu eşti cea care ştie cel mai bine ce şi-ar dori Willie, a afirmat Dora. Şi, să fie clar, eu sunt în doliu în mod oficial.

— O să te ajut eu, Josie, fetiţo, s-a smârcâit Cokie. Adică o să fac tot ce îmi stă în puteri.

Sadie l-a aprobat din cap. Sweety a spus că îl va pune pe Walter Sutherland să plătească pentru evenimentul de la Galatoire.

∵

Cokie a adus o coroană neagră pentru uşă. Zvonul s-a răspândit prin Quarter. Sadie stătea la uşa principală, Sweety la cea laterală. Au început să sosească flori. Sal a adus mâncare de la restaurant.

Eu am rămas la căpătâiul lui Willie, uitându-mă la ea, cum stătea cu mâinile încrucişate peste piept. În cameră era cald şi nu era aer, iar întunericul era apăsător. Eram singure.

A fost vina mea. M-am uitat la ochii lui Willie, goliţi de orice expresie, şi am ştiut că egoismul meu o îmbolnăvise. Îi văzusem mâinile şi gleznele umflate, observasem starea ei de oboseală continuă, dar eram mult prea ocupată cu planurile mele ca s-o ajut pe ea. Sau poate că era dorinţa mea de

a-i dovedi că nu avea dreptate. Întotdeauna m-a avertizat, prevăzând exact cum aveau să se desfăşoare lucrurile, dar de fiecare dată când viaţa m-a păcălit, am încercat să judec raţional întreaga situaţie, agăţându-mă de un soi de speranţă iluzorie, ca aceea legată de Forrest Hearne.

I-am spus lui Willie absolut tot despre domnul Hearne, despre cum m-a făcut să mă simt şi de ce am păstrat ceasul lui.

— Aşa că l-am îngropat la Shady Grove, i-am zis. Ştiu că nu e tatăl meu, dar de ce să nu pot visa că ar putea fi? Nu sunt suficient de bună ca să cred că cealaltă jumătate care m-a zămislit este o persoană minunată, că eu aş putea fi ca David Copperfield? Dacă acest gând, că fac parte dintr-o linie genealogică oarecum respectabilă, îmi dă speranţă, de ce să nu mă pot agăţa de el? El a presupus că eu eram la colegiu, Willie. Un asemenea domn chipeş şi sofisticat a presupus că eu eram la colegiu şi, ştii ceva? M-a făcut să mă ridic la nivelul viziunii pe care o avea el despre mine. Mi-a dat speranţă. Visul este încă viu prin intermediul ceasului.

Îmi doream ca ea să îmi arunce vorbe grele, să mă facă idioată sau să spună orice altceva. Dar nu era nevoie să îi cer să vorbească. Îi auzeam vocea, ştiam exact ce ar spune şi cum mi-ar spune-o.

— Da, Willie, dar ce crudă întorsătură a sorţii e atunci când bărbatul despre care visez că este tatăl meu moare ucis de mama mea! Seamănă cu o dramă shakespeariană.

A sosit antreprenorul de pompe funebre. A părut tulburat de conversaţia degajată pe care o purtam cu Willie.

— Ştiu, Willie, ştiu.

M-am întors spre antreprenor.

— Vrea să o schimbăm în chimonoul negru. Şi să fie proaspăt rujată.

Sadie şi cu mine ne-am asigurat că totul era la locul lui, în seif. Toate celelalte lucruri de valoare au fost duse în camera lui Willie şi uşa a fost încuiată.

— Nu îmi fac griji în privinţa nimănui, i-am zis eu lui Sadie. Doar de Evangeline mi-e teamă. E dată rău peste cap.

Sadie m-a aprobat în tăcere.

Am pornit-o pe strada Conti, îndreptându-mă spre strada Royal, fără să îmi dau prea bine seama cum de mai eram încă în stare să îmi mişc picioarele. Viaţa mea fusese închisă într-o cutie pe care cineva o culesese de pe jos, o zguduise violent şi dăduse apoi cu ea de pământ.

Toată viaţa mea era făcută bucăţi, împrăştiate alandala, care nu aveau să se mai potrivească niciodată la loc într-un întreg. Nu aveam să mă mai duc în zorii fiecărei zile la Willie, să împing uşa cu piciorul, având tava cu cafea în mâini, şi să îi arăt ce mai descoperisem prin camere când făcusem curăţenie.

Niciodată nu mai aveam să mergem împreună la Shady Grove, nici să împuşcăm cutiile goale de conserve aşezate pe gard, sau să râdem de Ray şi de Frieda care călătoreau imaginar, fugind de demonii lor, noaptea. Niciodată nu aveam să mai aud vocea ei răguşită, dogită de nicotină şi alcool, certându-mă fie pentru că am ajuns prea devreme, fie pentru că am ajuns prea târziu. Willie nu mai era, şi golul pe care îl lăsase în urma ei era atât de mare, încât mi se părea că aveam să mă înec în el.

Pe când mă apropiam de librărie, am început să plâng cu suspine. Aveam faţa umflată şi scăldată în lacrimi. În lumina strălucitoare a felinarului de stradă l-am văzut pe Jesse, aşezat pe trepte, cu spatele rezemat de uşă şi cu un genunchi strâns la piept. Am ajuns la uşă. El nu a scos o vorbă, s-a mulţumit doar să mă tragă pe genunchii lui şi să îşi înfăşoare braţele în jurul meu.

CINCIZECI ŞI ŞASE

Cokie m-a dus cu taxiul la înmormântare.

— De fiecare dată când cred că am încetat cu plânsul, mă podideşte din nou, mi-a spus el. Nimeni nu m-a tratat vreodată cu atâta respect ca Willie, cu excepţia ta şi a mămicii mele. Şi chestia asta mă sperie, Jo. Willie era mai tare decât un acoperiş de tablă şi, dacă ea s-a dus atât de uşor, ce înseamnă asta pentru noi, ceilalţi? Mintea mea nu poate să priceapă. Azi e aici, făcându-şi griji că domnul Charlie s-a tăiat cu foarfecile, că un bărbat bogat din Quarter a murit, că mama ta e împreună cu omul acela de nimic, Cincinnati. Şi a doua zi, uite că nu mai e. S-a stins în linişte. Ce o să ne facem noi fără Willie? N-o să mai fie niciodată la fel.

Cokie s-a şters la ochi.

— I s-o fi spunând oraşului ăstuia *The Big Easy*[30], dar, la naiba, nu e nimic uşor de obţinut aici.

Au fost prezenţi extrem de mulţi oameni la înmormântare. Bancherii stăteau alături de traficanţii de alcool. Poliţaii făceau conversaţie cu prostituatele. Frankie, Combread, Sal, Elmo, Randolph şi Sonny au contribuit cu toţii la mozaicul alcătuit ad-hoc la înmormântarea lui Willie. Walter Sutherland purta un costum din gabardină prost croit, cu gulerul şi umerii ninşi de mătreaţă. Evangeline avea două codiţe împletite, legate cu funde negre, şi o fustă inadecvat de scurtă. Jesse mă urmărea cu privirea din cealaltă parte a încăperii, zâmbindu-mi ori de câte ori ochii noştri se întâlneau. Nu îl mai văzusem niciodată în costum. Arăta extraordinar.

Willie a dorit să fie incinerată, dar Dora a insistat ca mai întâi să fie aşezată într-un sicriu negru, căptuşit cu satin roşu, ca să se asorteze cu Mariah. Directorul de la pompe funebre ne-a asigurat că era Cadillac-ul coşciugelor. Dora, cu sânii ei, l-a convins să ni-l închirieze pentru ziua respectivă. Coroanele, jerbele şi aranjamentele florale erau impresionante, incluzând chiar şi unul de la Carlos Marcello. Sweety a cântat *a cappella* o versiune a imnului *Amazing Grace*[31] care ne-a frânt inimile tuturor. Cokie a plâns ca un copil, de faţă cu toată lumea, fără să se ruşineze deloc, dând dovadă de tot atâta dragoste şi respect cât îi purtase şi Willie lui

---

30 Poreclă a oraşului New Orleans (însemnând, aproximativ, Marele oraş al oportunităţilor facile), dată probabil de jazzmanii de la începutul secolului al XX-lea, care îşi găseau relativ uşor de lucru aici.

31 *Măreţul Har.*

întotdeauna.

Directorul casei funerare a citit nişte pasaje sterile, care nu aveau nicio legătură cu Willie. A numit-o „Miss Woodley", ceea ce i-a făcut pe toţi să se zbârlească. Bunul Cokie a început să clatine din cap.

— Opriţi-vă!

Dora s-a ridicat şi s-a dus în faţă, în rochia ei verde-pădure, ridicând o mână înmănuşată în aceeaşi nuanţă.

— Vă spun tuturor că am ceva pe inimă, martor îmi este Dumnezeu, şi trebuie să vă vorbesc. În primul rând, cândva am furat douăzeci de dolari de la Willie şi i-am ascuns în vasul de toaletă. Iată, am păcătuit împotriva lui Willie atunci şi trebuia să-mi mărturisesc acest păcat. Bun, şi acum, lui Willie nu i-ar fi plăcut să se citească la căpătâiul ei nişte psalmi sau pasaje deprimante. Nu a existat nicio „Miss Woodley". A fost doar Willie, şi atât. Lui Willie îi plăcea viaţa şi a prins-o cu toată nădejdea de boaşe. Cu toţii ştiţi asta. La viaţa ei i-au plăcut banii şi băuturile tari şi îşi iubea afacerea. Şi nu judeca pe nimeni. Îi iubea pe toţi la fel – contabili, poponari, muzicanţi, ne-a primit cu braţele deschise pe toţi, dar obişnuia să spună că eram cu toţii la fel de idioţi.

Toată lumea a izbucnit în râs. Doar Dora a început să plângă. Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

— A fost o femeie bună şi mulţi dintre noi vor fi pierduţi fără ea. Vă rog, nu o lăsaţi să plece la odihna veşnică în liniştе, într-un mod plictisitor. Willie nu a fost aşa. Cornbread, vino încoace şi spune-ne cum a fost atunci când Willie a trecut cu maşina peste piciorul tău. Elmo, povesteşte-ne cum testa Willie saltelele, ca să ştie dacă erau suficient de bune pentru tăvăleală. Haideţi, cu toţii, vă rog.

Tensiunea din încăpere s-a risipit. Oamenii s-au ridicat în picioare şi au început să povestească întâmplări cu Willie, vorbind despre generozitatea ei, despre inima ei caldă şi despre înfăţişarea ei rece, ca o armură de gheaţă. Eu aveam atâtea lucruri de spus, dar nu puteam articula. La sfârşit, Sadie s-a ridicat în picioare. S-a uitat de jur-împrejurul salonului mortuar, apoi şi-a dus ambele mâini la inimă.

Mi-am pierdut toată stăpânirea de sine. Femeia care nu scosese un cuvânt în viaţa ei a spus cu asta mai mult decât ar fi putut să o facă oricare dintre noi în cuvinte.

La Galatoire era o atmosferă efervescentă, ca de revelion. Un portret înrămat al lui Willie trona pe un stativ, în partea din spate a restaurantului. Era atâta zgomot, atâta aglomeraţie, iar eu eram atât de obosită. Patrick trimisese o telegramă. Condoleanţele lui m-au făcut să mă simt tristă şi pustiită. Evangeline şi-a croit drum prin mulţime sugând cu paiul dintr-un

cocktail Shirley Temple. S-a oprit în faţa mea.

— Ia zi, ai face-o vreodată? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Nu pot să calc pe urmele mamei.

— Nu mă refeream la prostituţie. Voiam să te întreb dacă ai lua vreodată locul lui Willie? Să fii matroana noastră.

M-am uitat la Evangeline. Eram convinsă că glumea.

— Ce? Nu, n-aş fi în stare de aşa ceva niciodată. Eu nu semăn deloc cu Willie.

Ea a scos un hohot batjocoritor de râs.

— Semeni atât de mult cu Willie! I-ar fi plăcut să îi iei tu locul.

Evangeline m-a măsurat din cap până în picioare.

— Pe tine te-a iubit cel mai mult, ştii?

Şi-a lipit din nou buzele de pai şi a pornit agale în direcţia râsetelor Dorei, târând după ea o fâşie de hârtie igienică agăţată de tocul pantofului.

— Hei, Motor City.

M-am răsucit pe călcâie.

— Bună, Jesse. Ai fost aici de la început? l-am întrebat eu.

— Nu, am venit doar să văd dacă ai nevoie să te salvez.

Mi-a zâmbit. Cămaşa lui albă nu era băgată în pantaloni. Jeanşii lui cu manşetă şi ghetele luaseră locul costumului de la înmormântare.

— Au fost nişte zile tare lungi, am spus eu.

— Hai să ieşim de aici.

CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Am mers în tăcere. Mă simţeam uşurată că am scăpat de vacarmul din restaurant. Jesse mi-a întins o lamă de gumă de mestecat. Am acceptat-o cu recunoştinţă.

S-a oprit locului.

— Hei, pot să îţi arăt ceva?

— Desigur.

— Închide ochii. Tine-i închişi.

Am rămas acolo pe trotuar, cu ochii închişi. Am auzit un scârţâit de uşă şi apoi Jesse m-a luat de mână.

— Să nu deschizi ochii până când nu îţi spun eu să o faci. Ţine-i închişi.

Am mai mers un pic, iar eu m-am străduit să nu mă împiedic. În cele din urmă, ne-am oprit şi am auzit un declic.

— În regulă, acum poţi să îi deschizi.

În faţa mea se afla cea mai frumoasă maşină pe care o văzusem vreodată. Era de un roşu-intens, nuanţa rodiei, la fel ca unghiile lui Willie, şi avea caroseria atât de bine lustruită încât mă puteam oglindi în ea.

— Jesse, este incredibilă!

— Îţi place?

— La nebunie. Este atât de frumoasă.

A ocolit-o în grabă ca să ajungă la portiera pasagerului şi a deschis-o, ceremonios.

— Urcă.

Interiorul tapisat cu piele cafenie era neted şi fără cusur. Jesse s-a aşezat la volan.

— Mi-a luat mult, dar e aproape gata pentru a fi condusă.

Mi-a aruncat o privire, zâmbind în colţul gurii.

— O să te scot la plimbare, ştii?

— Da?

— Da, o să te scot la o întâlnire. De îndată ce o voi termina şi va fi în stare de funcţiune.

— Cui îi pasă dacă este sau nu în stare de funcţiune? Putem face ca Ray şi Frieda, să pretindem doar că o conducem.

M-am lăsat pe speteaza scaunului.

— Şi unde mergem la întâlnirea noastră?

— La Swindell Hollow, a răspuns el fără nicio ezitare.

— Asta unde e?

— În Alabama, de unde sunt eu.

Aşa că am plecat la Swindell Hollow. Liniştea era o binecuvântare, iar Jesse tăcea. Mi-am lăsat capul pe spate şi am închis ochii. Mi-am imaginat autostrada cu două benzi rulând sub roţile noastre şi briza care pătrundea prin gemul deschis, ridicându-mi vârfurile părului. Am simţit cum lăsăm New Orleansul în spatele nostru, cum vălul său cenuşiu şi apăsător a început să se ridice, cum cerul a devenit mai curat şi copacii, mai verzi.

— Îţi datorez o scuză, am vorbit eu într-un final.

— Da?

— Da.

Am început să îi povestesc despre datoria către Carlos Marcello. Jesse şi-a luat mâinile de pe volan şi s-a întors cu faţa la mine.

— Ştiam ceva despre chestia asta, mi-a mărturisit el. Willie mi-a zis când am meşterit la maşina ei. Se aştepta să apelezi la ea. Dar n-ai făcut-o.

— Păi, atunci ştii totul. Ce prost mă simt, am zis eu.

— Nu e cazul. Spune-mi doar ceva ce nu ştiu.

— Hm, păi, să vedem. Ştiai că în ziua în care te-am văzut împreună cu prietenii tăi, pornisem la drum cu gând să câştig o mie cinci sute de dolari de la depravatul ăla de John Lockwell? Ei bine, am renunţat, fiindcă mi-a pierit curajul, am aruncat cu pantofii în el şi l-am ameninţat cu pistolul, în schimb.

— Nu mi-au plăcut pantofii ăia, a comentat Jesse.

— Oh, şi ştiai că l-am cunoscut pe turistul acela din Memphis care a murit în Quarter? A venit la librărie şi a cumpărat două cărţi. Era atât de chipeş şi de amabil, încât l-am transformat în eroul meu imaginar, adică tatăl meu. Ştiai?

Jesse a clătinat din cap.

— Ia să vedem... Ce altceva... Oh, şi când am găsit ceasul lui sub patul mamei mele, dintr-un motiv absolut ciudat, m-am ataşat complet de el. În noaptea în care m-ai văzut la fluviu, nu mă dusesem acolo ca să mă întâlnesc cu Patrick. Voiam să arunc ceasul pe fundul apei. Dar n-am putut să o fac şi am început să plâng. Drept urmare, l-am îngropat la Shady Grove, cu toate că poliţia îl căuta.

Am tras cu coada ochiului la Jesse, aşteptându-mă să văd un chip dezgustat sau şocat. El s-a mulţumit să dea din cap.

— Pe urmă, pun pariu că nu ştiai că am primit o ditamai scrisoarea de respingere de la Smith. Şi, în loc să mă invite acolo în calitate de studentă, au ataşat o scrisoare în care o domnişoară bătrână oarecare şi scriitoare pe deasupra avea nevoie de mine ca să îi fac curat în casa ei din Northampton.

Jesse a tresărit.

— Chestia asta este umilitoare, am continuat, dar nu la fel de umilitoare ca faptul că noua mea prietenă, Charlotte, a aflat de la verişoara ei de aici, din New Orleans, că a invitat fata unei prostituate la casa ei de vacanţă din Berkshire.

Am tras adânc aer în piept şi m-am uitat la Jesse.

— Dumnezeule, ce bine a fost!

El s-a lăsat să alunece mai aproape de mine.

— Da? Cum ţi se pare Alabama?

— Ador Alabama.

Mii de kilograme s-au ridicat de pe umerii mei şi au zburat pe fereastra maşinii lui Jesse.

— Asta e tot ce ai să îmi spui? m-a întrebat Jesse.

— Nu. Mai am ceva de adăugat la grămada de umilinţe. Nu numai că sunt fata unei prostituate, dar sunt şi botezată cu numele uneia. Josie Arlington, matroană care avea un bordel pe strada Basin. Pentru câţiva bani în plus, oferea un soi de spectacol sexy de circ franţuzesc. Şi eu îi port numele.

— Ding!

Jesse a lovit un clopot imaginar din faţa noastră.

— Doamnelor şi domnilor, am găsit perechea. Ambii copii au fost botezaţi cu nume de proastă reputaţie.

Jesse s-a întors cu faţa spre mine.

— Dar, de fapt, eu sunt câştigătorul. Tu ai primit numele unei matroane de bordel. Eu m-am ales cu numele unui criminal. Aşa că la mine e şi mai rău.

Am rămas cu gura căscată.

— Da, ticălosul de taică-meu m-a botezat Jesse, după Jesse James. M-a povăţuit să devin om în afara legii şi să fac astfel cinste numelui meu. Drept să-ţi spun, sper din tot sufletul ca tatăl meu să nu se întâlnească niciodată cu mama ta.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi schimbi numele?

— Nu, Jesse Thierry, ăsta sunt eu.

— Eu vreau să mi-l schimb pe al meu. Willie mi-a spus că ar trebui să-mi schimb numele de familie.

— Numele de familie ar fi o idee bună, dar nu şi Josie, a spus el.

— Nu?

— Nu.

Şi-a făcut de lucru cu un buton de pe bord.

— Îmi place cum mă face să mă simt atunci când îl rostesc.

Manşeta cămăşii albe elegante a lui Jesse era descheiată.

Am întins mâna şi am început să i-o suflec încet. El a rămas cu privirea pironită pe mâinile mele care îi atingeau antebraţul. Degetele mele nu s-au mai încleştat într-un pumn, ci au continuat să îl mângâie uşor, pe pielea dezvelită. Apoi s-a uitat la mine. I-am răspuns imediat, susţinându-i privirea.

— Bine, am zis eu. E rândul tău. Ce nu ştiu despre Jesse Thierry?

— Ce nu ştii?

Jesse şi-a strecurat un braţ pe după umerii mei şi m-a tras aproape de el.

— Că probabil îmi doresc din tot sufletul să te sărut chiar acum.

CINCIZECI ŞI OPT

— Nu avem de ales. Avocatul lui Willie ne-a convocat la el la birou. Vrea să ne pună nişte întrebări, i-am anunţat eu.

— Ei bine, chestia asta îmi provoacă o stare de agitaţie, a spus Cokie. Nu vreau să mă duc la niciun avocat să stau la taclale cu el despre Willie. Lui Willie nu i-a plăcut niciodată să vorbească altcineva despre afacerile ei şi nu o să încep eu acum, chiar dacă ea nu mai e. Aşa că n-o să spun nimic. O s-o lăsăm pe Sadie să vorbească.

Sadie s-a întins până la Cokie de pe bancheta din spate unde stătea şi l-a plesnit peste cap. Şi ea era tulburată. Atât Sadie cât şi Cokie erau îmbrăcaţi în hainele cu care mergeau duminica la biserică şi se tot ciorovăiau de când s-au urcat în taxi. Iar eu eram şi mai agitată decât amândoi la un loc, dar nu din cauza avocatului. Biroul de avocatură se afla în clădirea Hibernia Bank, cu un etaj mai jos faţă de biroul lui John Lockwell. Numai când mă gândeam la el, simţeam amarul fierii ridicându-se în gât. Amânasem întâlnirea cu avocatul cu două săptămâni, dar nu o mai puteam lungi la nesfârşit.

Am intrat în hol, iar eu am pescuit scrisoarea din poşetă. Cokie s-a uitat peste umărul meu.

— Edward Rosenblatt, Esquire. Pare a fi un om cu stare. Willie nu s-ar fi încurcat cu vreun avocat dintr-ăsta.

Am sâsâit la el ca să tacă din gură şi am intrat cu toţii în lift.

În sinea mea, eram de acord cu Cokie. Willie nu voia să aibă nimic de-a face cu banca, aşa că de bună seamă nu ar fi făcut afaceri cu un avocat bogat. Făcusem un pact în sinea mea. Nu aveam de gând să dezvălui nimic despre Willie. Puteau să mă tortureze, să mă ameninţe, nu aveam să o fac nicicum. Nu-ţi face griji, Willie. Nu voi lăsa vulturii înăuntru.

Am ajuns la etajul al şaptelea. Cokie şi-a scos pălăria şi a început să o frământe în mâini. El şi Sadie au rămas în urmă, lângă lift. M-am apropiat de recepţie şi i-am spus recepţionerei că venisem la întâlnirea programată cu avocatul. În doar câteva minute, şi-a făcut apariţia o femeie.

— Domnul Rosenblatt vă primeşte acum.

Le-am făcut semn lui Cokie şi lui Sadie să se apropie. Am trecut printr-un labirint de dactilografe. Sadie a făcut ochii cât cepele văzând anvergura afacerii. Femeia ne-a condus într-un birou. Trei scaune erau aşezate în faţa unei mese lungi.

— Domnul Rosenblatt se va ocupa imediat de dumneavoastră. Vă rog să

vă faceţi comozi.

Cokie n-a vrut să se aşeze. M-am uitat urât la el şi i-am făcut semn spre un scaun. Biroul arăta minunat, cu lambriuri din stejar şi cu un perete plin de rafturi pe care era un număr impresionant de volume din domeniul juridic. Sadie m-a înghiontit şi mi-a arătat cu degetul două poze cu rame de argint – una a unei femei mai în vârstă, cealaltă, înfăţişând o familie numeroasă.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi.

Un domn elegant cu părul cărunt a intrat în birou şi a închis uşa după el. Purta ochelari cu rame rotunde şi părea genul care pufăia din pipă, în timp ce urmărea un meci de polo. Am avut impresia că îl zărisem şi la înmormântare.

— Numele meu este Ed Rosenblatt. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Coquard?

I-a întins mâna lui Cokie ca să i-o strângă în chip de salut.

— Iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara Moraine şi domnişoara Vibert. Îmi face plăcere să vă cunosc.

A ocolit biroul şi s-a aşezat pe scaunul din piele capitonat cu nasturi. A tras un dosar în, faţa lui.

— Haideţi să începem atunci, da?

Şi-a ridicat privirea spre noi şi ne-a zâmbit. Era un zâmbet sincer, cald.

— În primul rând, domnişoară Vibert, sunt la curent cu afecţiunea dumneavoastră vocală, aşa că voi aborda problemele cât se poate de direct şi de succint. Permiteţi-mi să vă transmit condoleanţe tuturor. Sunt sigur că sunteţi foarte afectaţi de trecerea în nefiinţă a lui Willie.

— Da, domnule, sunt, l-a aprobat Cokie. Şi nu vreau să pară o lipsă de respect, dar nu vreau să fiu întrebat de afacerile private ale lui Willie. Ei nu i-ar fi plăcut treaba asta.

Sadie a dat apăsat din cap.

Domnul Rosenblatt şi-a mutat privirea de la Cokie la Sadie ca, în cele din urmă, să se oprească asupra mea.

— Willie a fost o persoană foarte discretă şi am dori să respectăm acest lucru, i-am explicat eu.

— Cred că tocmai datorită loialităţii dumneavoastră vă aflaţi aici. Permiteţi-mi să vă explic ceva, mai întâi. O cunosc pe Willie de când aveam patru ani. Am venit în Quarter, împreună cu doctorul Sully şi alţi câţiva. De fapt, pe când aveam cinci ani, eram hotărât să mă însor cu Willie, dar ea nici nu voia să audă. Mă striga Rosie şi spunea că eram un şmecheraş spilcuit. Şi mi-a spus că, decât să se mărite cu mine, ar prefera să facem afaceri împreună, fiindcă eram isteţ. V-o puteţi imagina, la cinci ani, cu o mână în şold şi împungând aerul cu un deget sub nasul meu, declarând că vrea să

încheie afaceri cu mine, nu-i aşa?

Am zâmbit. Bineînţeles că îmi puteam imagina scena, cu fetiţa aceea cu păr zbârlit pe care o văzusem în fotografia ascunsă la Shady Grove.

— Aşadar, iată-ne ajunşi în această postură. Noi, adică Willie, Sully şi Rosie, am devenit o versiune a celor trei muşchetari în Cartierul Francez.

Avocatul şi-a pus mâinile pe birou.

— Dar ceva s-a întâmplat pe când aveam doisprezece ani. Willie s-a schimbat. Făcea orice numai să nu stea acasă. Sully şi cu mine l-am suspectat pe tatăl său.

M-am dus cu gândul la Willie care îmi spusese că taţii erau supraestimaţi şi că al meu era, probabil, vreun nemernic oarecare.

Domnul Rosenblatt a continuat:

— A început să umble cu nişte oameni dubioşi. Ne-am înstrăinat unii de alţii, pe măsură ce am crescut. Sully s-a dus la Medicină, eu m-am dus la Drept, iar Willie şi-a deschis afacerea. Am pierdut legătura o vreme, mai ales datorită faptului că Sully şi cu mine eram înspăimântaţi de drumul pe care o apucase Willie. Apoi, acum douăzeci şi cinci de ani, în ajunul Anului Nou, Sully şi cu mine eram la restaurant, cu soţiile noastre. Willie a venit agale drept la masa noastră şi l-a întrebat pe Sully dacă mai avea la el praştia ei. Ne-a explicat că avea nevoie de ea, ca să azvârle o piatră în capul unui idiot din restaurant. Era ca şi cum am fi avut din nou zece ani.

Domnul Rosenblatt a căzut pe gânduri, zâmbind.

— Cred că prieteniile legate în copilărie au ceva special în ele. Şi de atunci încoace am lucrat pentru Willie.

Ne-am holbat cu toţii la el.

— Eu sunt cel care îi gestionează averea, a adăugat el pentru clarificare. Ştiu că aveţi o mulţime de lucruri de cumpănit...

— Nu... pur şi simplu, nu pot să mi-o imaginez pe Willie pe vremea când era o copilă, a declarat Cokie.

Domnul Rosenblatt a scos un dosar din sertarul de jos al biroului. Ne-a înmânat o poză îngălbenită de vreme care înfăţişa trei copii în Scuarul Jackson. Willie era în centru, arătându-şi muşchii braţului drept.

Cokie a scos un fluierat lung, printre dinţi.

— Ei, ia te uită! Arăta de parcă era gata-gata să vă bată măr pe amândoi.

— Chiar aşa a şi făcut. Am şi cicatrice doveditoare.

A pus poza deoparte.

— După cum ştiţi, Willie era o femeie deşteaptă şi organizată. I-au plăcut banii toată viaţa şi a cheltuit o mare parte din ceea ce a câştigat. Nu făcea economii şi nu avea încredere în bănci, aşa că averea nu e mare. Nu mai pierd timpul trecând în revistă toate aceste pagini pline de termeni de

specialitate. Totul este foarte simplu. Willie a desemnat-o pe domnişoara Moraine executor legal, iar bunurile vor fi distribuite după cum urmează: casa de pe strada Conti va deveni proprietatea comună a domnului Coquard şi a domnişoarei Vibert...

Sadie a scos un icnet şi l-a înşfăcat pe Cokie de braţ.

— Poftim? a spus Cokie.

Domnul Rosenblatt a dat din cap aprobator.

— Voi da citire listei şi după aceea vă voi răspunde la orice întrebare aveţi. Aşa cum am spus, casa de pe strada Conti şi mobilierul vor deveni proprietatea comună a domnului Coquard şi a domnişoarei Vibert. Nu există nicio ipotecă. Apoi, casa şi proprietatea cunoscută sub denumirea Shady Grove va deveni proprietatea unică a domnişoarei Moraine. Nici acea proprietate nu este grevată de vreo datorie. Automobilul, cunoscut sub numele de alint Mariah, precum şi armele, vor deveni proprietatea unică a domnişoarei Moraine. Toate bijuteriile şi efectele personale ale lui Willie vor deveni proprietatea comună a domnişoarei Moraine şi a domnişoarei Vibert. Toate protejatele şi toţi informatorii care se află în acest moment în slujba lui Willie vor primi câte o sută de dolari pentru fiecare an în care au lucrat pentru ea. După ce toate aceste datorii substanţiale vor fi plătite, suma de bani gheaţă rămasă va fi împărţită în mod egal în cinci, adică vouă, celor trei şi celor doi muşchetari supravieţuitori, doctorul Sully şi eu însumi.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Sadie a sărit ca arsă în picioare, având gura căscată de uimire. Cokie a început să plângă.

— Domnule Coquard, a început avocatul.

— Cokie, l-a corectat el.

— Cokie, ai muncit pentru Willie peste douăzeci de ani. Ea ţi-a preţuit foarte mult prietenia şi loialitatea. Asta a fost vrerea ei, i-a explicat domnul Rosenblatt.

Cokie a rostit încetişor printre lacrimi.

— Dar nu foloseşte la nimic. Nu înţelegeţi? Nimic nu o să compenseze faptul că Willie nu mai este.

Ochii domnului Rosenblatt jucau în lacrimi.

— Sunt de acord. Nimic nu o să compenseze vreodată faptul că Willie nu mai este printre noi.

Ne-a explicat următorii paşi ai procedurii. Ne-a făcut unele sugestii în privinţa bugetului şi a serviciilor de planificare financiară. A insistat să nu pomenim nimănui despre testamentul lui Willie, fiindcă ea se temea că aveam să devenim ţintele escrocilor şi cerşetorilor.

— Ei, asta e o chestie deşteaptă, a spus Cokie. Josie, fetiţa de faţă, are o inimă ca o anghinare. Câte o frunză pentru fiecare. Aşa că să faci bine să nu

spui nimănui, Jo. Oricum, tu ai planurile tale.

Cokie a dat din cap şi i-a zâmbit avocatului.

— Josie se duce la colegiu.

Toată lumea s-a uitat la mine, aşteptându-se să spun că am fost admisă la Smith şi că urma să plec iute ca vântul din New Orleans. Dar nu era aşa.

Willie. Colegiul. Mama. Vulturii. În capul meu bâzâia un ventilator dat la maximum. La un moment dat, mi-am ridicat privirea şi mi-am dat seama că toţi ceilalţi stăteau în picioare.

— Mai aveţi ceva de spus, domnişoară Moraine?

Avocatul, Cokie şi Sadie, toţi erau cu ochii pe mine.

— Da, am spus eu, fără să îmi fi revenit încă din buimăceală. Willie voia ca eu să îmi schimb numele.

CINCIZECI ŞI NOUA

Soarele îşi arunca săgeţile de foc, la ora amiezii. Mi-am întins picioarele să mi le dezmorţesc şi m-am masat la ceafă.

— Ce maşină grozavă aveţi, a remarcat un bărbat care fuma o ţigară pe trotuar.

Omul a dat roată maşinii, admirând-o. M-am gândit la Cokie şi la cât de tare a plâns atunci când am insistat să i-o dau pe Mariah.

— Trebuie să fie un vis să o conduci. O conduceţi des? m-a întrebat bărbatul.

Am clătinat din cap.

— Este a prietenului meu. El o conduce tot timpul.

Jesse a ieşit din Poştă zâmbind.

— Şi, lăsaţi-mă să ghicesc, dumneata eşti prietenul.

— E o slujbă dură, dar cineva trebuie să o facă, nu?

Jesse s-a uitat la mine, rânjind cu gura până la urechi.

— Mergeţi departe? a mai întrebat bărbatul.

— Da, domnule. Îmi duc fata în excursie.

Soţia bărbatului a ieşit din Poştă. El ne-a urat călătorie plăcută.

— Ei? l-am întrebat eu.

Jesse şi-a pus un braţ în jurul meu şi mi-a şoptit la ureche.

— Un ceas Lord Elgin este în drum spre doamna Marion Hearne din Memphis. Cu timbru din Alabama.

— Mulţumesc.

L-am îmbrăţişat.

El şi-a plesnit palmele una de cealaltă.

— În regulă, dă-mi harta lui Cokie! I-am promis că voi urma traseul lui Cornbread prin Georgia.

Jesse a desfăcut harta pe capota maşinii. A maşinii lui. Maşina pe care a construit-o el însuşi din nimic altceva decât un morman de fiare vechi. A reuşit cumva să pună piesele laolaltă, să le lustruiască şi să le transforme în ceva frumos, absolut de nerecunoscut faţă de forma iniţială.

M-am uitat la cutia de carton de pe bancheta din spate. Cutia lui Charlie de bomboane pentru Ziua îndrăgostiţilor, cu ghindele siameze, foaia cu trei litere bătute la maşina lui de scris, o carte poştală din Cuba şi trei poze în rame de argint. Una cu Willie fetiţă, pe care o găsisem la Shady Grove, una a lui Jesse cu maşina lui şi una cu Sadie şi Cokie, în faţa casei lor de pe strada

Conti. Tristeţea a început să mă cuprindă din nou. Am intrat în maşină.

— Ce este? m-a întrebat Jesse.

Am ridicat din umeri.

— Voiam cu disperare să plec de aici, dar, îmi este oarecum teamă că se va evapora totul, că îl voi pierde pe Cokie, că voi pierde librăria, că te voi pierde pe tine.

— E un început, Jo. Unul sigur.

L-am aprobat dând din cap. Voiam să mă ţin de planul făcut.

— Partea cea mai grea este să te desprinzi de aici. Domnişoara Paulsen ţi-a aranjat un interviu la Smith. Ai un loc sigur unde să stai în Northampton, la prietena ei – un loc unde mama ta şi Cincinnati nu te-ar găsi niciodată. Odată ajunsă acolo, lucrurile vor evolua rapid. Vei intra la Smith, ştiu eu asta. Nimic nu se va schimba în New Orleans. Dacă te vei întoarce vreodată, vei da de aceeaşi cloacă de mafioţi. Va fi exact cum l-ai lăsat. Iar pe mine n-ai să mă pierzi.

S-a apropiat. Mi-am ridicat privirea spre el.

— O să termin şcoala şi pe urmă ştii ce am să fac? Am să vin după tine, Josie Coquard.

Jesse mi-a zâmbit.

— Josie Mae West alias Motor City Moraine Coquard. Încă îmi mai datorezi o fereastră. Scrie-i şi asta prietenei tale.

Începusem să îi scriu o carte poştală lui Charlotte din Alabama. La insistenţele lui Jesse, îi trimisesem o scrisoare de douăsprezece pagini dactilografiate la un rând. Îi spusesem întreaga poveste, până la ultimul amănunt sordid, inclusiv acela că fusesem botezată cu numele unei matroane de bordel şi că domnişoara Paulsen reuşise cumva să tragă nişte sfori pentru a-mi obţine un interviu la Smith. Cu greu am reuşit să înghesui toate paginile în plicul pe care am fost nevoită să îl sigilez cu bandă adezivă. Funcţionara de la poştă mi-a spus că era nevoie de o taxă suplimentară de expediere.

Şi apoi am aşteptat, convinsă fiind că niciun răspuns era totuşi un soi de răspuns. Dar, după aceea, a sosit o scrisoare, o sigură foaie de hârtie roz cu un răspuns scurt.

Nu există frumuseţe ieşită din comun, în a cărei alcătuire să nu fie şi un mic cusur.

— Sir Francis Bacon

Abia aştept să te văd!

Prietena ta de nădejde, Charlotte

Zis şi făcut!

Josie pleacă la Northampton, aşa că nu mă mai aburi.

Am sorbit o gură de cafea din termosul lui Cokie şi am pornit-o din nou la drum.

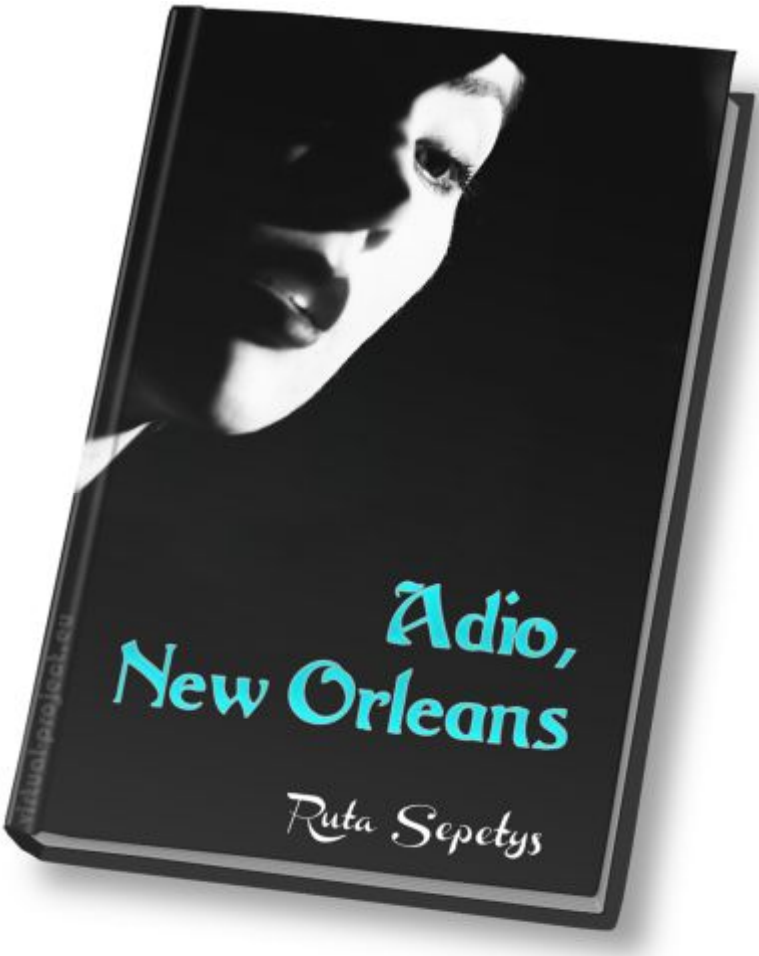

virtual-project.eu

violin